ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡ. 254

12 8. 32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. Μ ΓΓΑΝΑΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15,—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 64—67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕ ΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙαι
Ἐσωτερικοῦ Δρ. 150
Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 5
Ἀμερικῆς » 5
Αἰγύπτου » 5
Τα ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διαχειριστήν.

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἱονδήποτε νέους χρωματισμοὺς θελήσετε εἰς τὸ Ἠλεκτροκίνητον Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α Β'. ΟΡΟΦΟΣ

μὲ τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetva

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἐγγυημένη.

Ὑπεράνω ὅλων τὸ σαπούνι 'PEPSIL,

Κάθε οἰκοκυρὰ ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ ροῦχα νὰ λάμπουν καὶ νὰ μοσχοβολοῦν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ σαπούνι «ΠΕΡΖΙΛ»

Τὸ Περζὶλ πλένει ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, γρήγορα, εὐθυνὰ καὶ χωρὶς φθοράν. Τὸ ΠΕΡΖΙΛ οὐδεμίαν βλαβερὰν οὐσίαν περιέχει καὶ περὶ τούτου ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ
Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων 9. Τηλ. 53—87
Παρακαταθήκη Πάτραι, Δ. Φωτόπουλος Πατρέως 66

ΔΙΤΣ.

ΕΝΑ ΠΡΩΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἔχετε ὄρεξιν νὰ πάρετε ἕνα θαλασσινὸ λουτρό; Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε παρέα. Πάντα καλλίτερο θᾶναι ἀπ' τὰ ἱδρώλουτρα ποὺ παίρνουμε κάθε μέρα στὰ σπίτια μας καὶ στοὺς δρόμους. Κι'ἔπειτα, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν θὰ ξεκουράσουμε λίγο τὰ κορμιά μας στὸ χάϊδεμα τῆς θάλασσας, ξαπλωμένοι πάνω στὸ βελοῦδο τῆς ἀμμουδιᾶς μιᾶς ἀκρογιαλιᾶς, καὶ θὰ μᾶς νανουρίσῃ τὸ κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ.

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος μεταβάλλοντας στὴν Ἀθήνα τὰ κορμιὰ καὶ τὸ πρόσωπό μας σὲ σφουγγάρια τὰ ὑποχρεώνει νὰ στάζουν ἀκατάπαυστα ἱδρῶτα, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ξαπλωμένος σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς Σαρωνικῆς ἀκτῆς ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο ἴσαμε πέρα στὴν Βάρκιζα καὶ τὸ Σούνιο, ἀπολαμβάνει τὴν χαρὰ τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ὑπαίθρου, δροσίζοντας τοὺς πνεύμονές του μὲ τὸν καθαρὸ καὶ δροσᾶτο ἀέρα.

Γιατί λοιπὸν νὰ μὴν ἀποτελέσουμε καὶ μεῖς ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μέρα μόνο, μέρος αὐτοῦ τοῦ «κόσμου»; Ἄνθρωποι εἴμαστε καὶ μεῖς, φόρους πληρώνουμε στὸ δημόσιο, συνθετικοὺς καὶ προοδευτικοὺς, καὶ τελευταῖα-τελευταῖα, ἔχουμε καὶ μεῖς ἕνα «δικαιωματάκι»—ἄν ὄχι δικαίωμα—νὰ χαροῦμε σὰν κι' αὐτούς...

Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἡ δουλειές μας τί θὰ γίνουν; Δίκηο ἔχετε. Τί τὰ θέλετε ὅμως! Γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα πῆτε πὼς δὲν ὑπάρχουν. Ἄς φαντασθοῦμε πὼς θὰ δουλέψουν ἄλλοι γιὰ μᾶς καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, κι' ἄν οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν φανοῦν εὐγενεῖς καὶ δὲν μᾶς ἀντικατασταθοῦν, τόσο τὸ χειρότερο: ἐμεῖς θὰ κατεβοῦμε στὴν θάλασσα, κι' ἄς γίνουν ὅλα τσιμέντο!

Στὸ Φάληρο λοιπόν, στὴν Γλυφάδα, στὴν Βοῦλα, στὴν Βουλιαγμένη, στὴν Βάρκιζα, στὸ Σούνιο! Ποῦ προτιμᾶτε νὰ πᾶμε; Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ κουράζεσθε γιὰ τὴν ἐκλογή. Ἀκοῦστε καὶ μένα. Κάτι ξέρω. Ὅπου καὶ νὰ πᾶμε τὸ ἴδιο κάνει. Τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους θὰ βροῦμε. Τὸ ἴδιο θὰ διασκεδάσουμε. Τὸ ἴδιο θὰ δροσιστοῦμε. Τὸ ἴδιο θὰ εὐχαριστηθοῦμε.

Συνεπῶς ἄς μὴν χάνουμε τὸν καιρό μας ψάχνοντας, κι' ἄς πάρουμε τὸ πρῶτο λεωφορεῖο καὶ ὅπου μᾶς βγάλῃ. Τὰ μαγιὼ μας μὴν ξεχάσουμε μόνο, κι' ὅλα τ' ἄλλα διορθώνονται. Ἀλλωστε σὲ λίγο, μόλις τὸ λεωφορεῖο μας θὰ στρίβῃ τὴν καμπὴ τοῦ Φαληρικοῦ δρόμου, θὰ μᾶς σταματήσουν τὰ γέλια τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης παρέας ποὺ θᾶναι σκορπισμένες σὰν ξωτικὰ μεγάλα λουλούδια πολύχρωμα σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Κι' εἶναι ζήτημα ἄν θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ προχωρήσουμε παραπάνω. Θὰ μᾶς κρατήσουν σίγουρα κοντά τους καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ προφτάσουμε νὰ ποῦμε λέξη, θὰ μᾶς πιτσιλίσουν μὲ θάλασσα.

Νά, κι' ὅλας ἡ πρώτη παρεοῦλα. Πέντε κοριτσόπουλα ποὺ ἔτρεξαν καὶ μᾶς κύκλωσαν χορεύοντας γύρω μας γρήγορα, τόσο γρήγορα ποὺ τὰ χρώματα τῶν μαγιὼ τους στὴν ἐξωφρενικὴ ἐναλλαγή τους, τὰ κάνουν νὰ μοιάζουν σὰν μιὰ πελώρια σβοῦρα ποὺ τὸ νοητὸ περιφερειακὸ στεφάνι της ἀλλάζει χίλιες-δυὸ περίεργες ἀποχρώσεις καθὼς καθρεφτίζεται ἀνάμεσα στὸ ἀνάλαφρο ἀτλάζι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ βαθύχρωμο τῆς θάλασσας.

Γελοῦν ὅλα μαζὺ καὶ τὸ γέλιο τους ἀνακατεύεται στὴν γύρω ἀτμόσφαιρα καὶ τῆς δίνει ἕναν τόνο ἀργυρόηχο. Φωνάζουν κι' ἡ φωνές τους λὲς καὶ εἶναι μιὰ ἀνείπωτη συμφωνία πουλιῶν. Λυγοῦν τὰ κορμιά τους καὶ τὸ λύγισμά τους θαρρεῖς κι' εἶναι ἕνας ρυθμὸς ἄγνωρος, καινούργιος, πρωτόγονος. Ἡ κάθε κίνησή τους κι' ἕνα τραγοῦδι, ἡ κάθε κίνησή τους κι'ἕνα χάδι, ἕνα φιλί.

Κι' ἡ θάλασσα ποὺ τόσην ὥρα ἄφισε τὴς νέες κοπέλλες νὰ τρέξουν γύρω μας, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο τὴν στέρηση τῶν χαδιῶν ποὺ τῆς δίνουν τὰ νεανικὰ κορμιά τους, ἀρχίζει τώρα νὰ ἐκνευρίζεται καὶ στέλνει τὰ κύματα νὰ σπάζουν στὰ βότσαλα τῆς ἀκροθαλασσιᾶς ἀφρισμένα ἀπ' τὸ θυμό τους. Λίγο ἀκόμα ἄν κρατήσουμε τὴς φιλενάδες της, ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξαγριωθῇ περισσότερο καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ. Τὸ καλλίτερο λοιπὸν ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ τῆς τὴς ἐπιστρέψουμε καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς νὰ λούσωμε καὶ μεῖς τὰ κορμιά μας στὰ νερά της. Ἀρχίζει τότε ἕνα σωστὸ πανδαιμόνιο. Τὰ χέρια χτυποῦν τὴν διάφανη ἐπιφάνειά της καὶ τὰ νερὰ ξεπετιοῦνται ἀπ'ὅλες τὴς μεριές. Μιὰ δυστυχισμένη μπάλα ἐξαποστέλλεται κάθε στιγμὴ ἀπ' τὴν μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη. Καμμιὰ φορὰ ἔρχεται κι' αὐτὴ νὰ ὑποκλέψῃ κανένα χάδι ἢ φιλὶ καὶ στὴν ἀδέξια ὁρμητικότητά της... σπάζει τὰ μοῦτρα ἑνὸς ἀπ' τὴν παρέα μας. Ὁ τραυματισμὸς ὅμως αὐτὸς δὲν παίζει κανένα ρόλο. Τὸ κέφι τῆς παρέας διατηρεῖται τὸ ἴδιο κι' ὅταν, σὲ λίγο, τὰ κορμιὰ κουρασμένα ξαπλωθοῦν πάνω στὴν καφτὴν ἄμμο καὶ παραδοθοῦν στὸ χάϊδεμα τοῦ μπάτη καὶ στὸ φίλημα τοῦ ἥλιου, τότε μόνο ἐπιχειρεῖται ἡ ἀπαρίθμησις τῶν... τραυματιῶν!

Κι'ἀρχίζει τότε μιὰ καινούργια περίοδος γέλιων. Μὰ τὴν φορὰ αὐτή, ἐμεῖς τοὐλάχιστο, δὲν πρόκειται νὰ τὴν χαροῦμε γιὰ πολύ. Ἡ ὥρα πέρασε. Ὁ ἥλιος γεμίζει τὸ ἀτλάζι τῆς θάλασσας μὲ ροδοπέταλα κι' ἡ δουλειὲς ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ πήραμε τὴν ἀπόφαση νὰ τὴς ξεχάσουμε, ξανάρχονται μιὰ-μιὰ στὸν νοῦ μας καὶ μᾶς καλοῦν νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα!

Εἶναι ὥρα ν' ἀπαρνηθοῦμε τὴν ποίηση καὶ νὰ διακόψουμε τὸ ζωντανὸ ὄνειρο ποὺ μᾶς ἔχει σαγηνεύσει.

Ἀντίο στιγμιαία ξεγνοιασιά, ἀντίο γλέντι, ἀντίο ξεγέλασμα τῆς κουρασμένης μας σκέψης!

Ὅλη ἡ χαρὰ μᾶς ἦταν σὰν ἕνα φευγαλέο χαμόγελο στὰ ἄλικα χείλη μιᾶς ὄμορφης κορασίδας ποὺ πέρασε κάποια στιγμὴ ἀπὸ δίπλα μας καὶ μᾶς ἔκλεψε τὴν καρδιά.

Τὰ βαρεμένα μας βήματα θὰ πάρουν ξανὰ τώρα τὸν ἀνεπιθύμητο δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Κι' εἶναι τόσο μοιραῖο πάντα νὰ μὴ διαρκῇ μιὰ εὐτυχία...

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ἄλλωστε πὼς ἀνήκουμε στὴς τάξεις τῶν πληβείων καὶ πὼς ἄν μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ συνδεθοῦμε μὲ τοὺς πατρικίους αὐτοὺς τῆς τύχης, τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν κάτι ἀπολύτως ἐφήμερο...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Περίεργη ἀνακάλυψις στὸ Νέο Μεξικο.

Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνα ταξίδι μέχρι τοῦ Νέου Μεξικοῦ, γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ μερικὲς περίεργες σπηλιὲς ποὺ ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ, πρὸ ἐτῶν, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας δόκτωρ Γουίλλυ Λῆ.

Στὶς σπηλιὲς αὐτὲς ἔχουν ἐγκατασταθῆ ἑκατομμύρια-ἑκατομμυρίων μικρὲς πολύχρωμες πεταλουδίτσες. Κάθε πρωί, ἡ πεταλουδίτσες αὐτὲς βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὶς σπηλιές, τόσο πολλὲς μαζί, ὥστε νομίζει κανεὶς πὼς ἀναθρώσκει καπνός! Αὐτὸ διαρκεῖ ἐπὶ πολλὲς ὧρες, ἐπαναλαμβάνεται δὲ ὅταν βραδυάζῃ, ὁπότε ἡ πεταλουδίτσες γυρίζουν πίσω στὴν φωλιά τους!

—□□—

Ρεκὸρ παραξενιᾶς σὲ... διαθήκη

Ἕνας ἱσπανός, ὁ Φραντσέσκο Μαζιλερία, κάτοικος τῆς Βαρκελώνης, πεθαίνοντας στὰ 1927 ἄφισε τὴν ἑξῆς παράξενη διαθήκη:

«Ἀφίνω πρῶτα-πρῶτα τὴν ψυχή μου στὸν διάβολο... ἐὰν ἐννοεῖται τὴν θέλῃ καὶ ἐὰν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ νὰ τὴν κρατήσῃ! Ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ φτάσῃ κοντά του.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα μου, θέλω νὰ τοποθετηθῆ σὲ μιὰ γερὴ κάσσα μὲ σκέπασμα ἀπὸ ψάθα καὶ ἀπὸ χορτάρι καὶ νὰ μεταφερθῆ μ' ἕνα καροτσάκι στὸ ἐξοχικό μου σπίτι, γωρὶς καμμιὰ ἄλλη συνοδεία ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νεκροθάφτες, οἱ ὁποῖοι θὰ σκάψουν ἐκεῖ τὸν τάφο μου.

»Ἂν ἡ ἀργὲς φέρουν δυσκολίες σχετικὰ μὲ τὴν ἐκτέλεση τῶν θελευταίων μου θελήσεων, τότε παραδίδω σ' αὐτὲς τὸ σῶμα μου μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ διατηρήσουν μέσα στό... ἀλάτι ἐπ' ἄπειρον!...»

—□□—

Τὸ ἀρνὶ σὲ δυὸ -ρες γίνεται παλτό!

Κατὰ τὴν ἔκθεση τῶν μαλλίνων εἰδῶν τοῦ Κοπεμπέκ, ἀνάμεσα σ' ἄλλα περίεργα ἔγινε καὶ τὸ ἑξῆς:

Στὴς 4 τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας τῶν ἐγκαινίων, ἔσφαξαν 100 γιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη τέσσερα πρόβατα.

Μισὴ ὥρα κατόπιν, τὸ μαλλί τους καθαρίσθηκε, χρωματίσθηκε, τὸ ξέφαναν, τὸ ἔξαναν, τὸ ἐκλωστοποίησαν καὶ τὸ ὕφαναν.

Μὲ τὸ ὕφασμα ποὺ βγῆκε, ἕναν ράφτης ἔκοψε ἕνα παλτὸ καὶ τὸ ἔραψε σὲ μιὰ μόνον ὥρα.

Τὸ πῆρε τότε ἕνα ἀεροπλάνο καὶ τὸ ἔφερε σὲ μισὴ ὥρα στὸ Κοπεμπέκ. Ὁ κ. Περεντῶ, διοικητής, περίμενε στὸ ἀεροδρόμιο, ἐφόρεσε τὸ παλτὸ κ' ἔκαμε τὴν ἐπίσημο εἰσοδό του στὴν ἔκθεση.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΛΙΝΤΟ

Κυρία·

Ἴσως τὸ γράμμα αὐτὸ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀπασχόλησῃ
ποὺ θὰ περνᾶτε ἐκεῖ ἕνα ἐξαίσιο καλοκαῖρι...
...μὰ ἐγὼ σὰν ἄνοιξῃ προσμένω τὸ φθινόπωρο
ἀφοῦ κοντά μου πάλι θὰ σᾶς ξαναφέρῃ...
«Γιατί' δὲν εἶναι κι' ἄσχημες ἡ μέρες τοῦ φθινόπωρου
καὶ μάλιστα τὰ ὡχρὰ τὰ δειλινά τοῦ,
ὅταν δυὸ μάτια σὲ κυττοῦν γλυκὰ κι' ἐπίμονα
κι' ὅταν ὑπάρχουν σ' ἀνθογράλια μέσα ρόδα!...»

Εἴδατε· ὁ νοῦς μου ἐμένα πάλι στὸ φθινόπωρο,
στὰ μάτια καὶ στὰ ρόδα μὲ πικρία...
Ὤ, καὶ νὰ σκέφτεται κανεὶς ὅτι ἐμπνέεται
μὲ κῦμα καύσωνος Κελσίου τριάντα-τρία!...

Ἐνῷ στὸ Λίντο... ἀλήθεια μόνο ποὺ τὸ σκέφτομαι
θαρρῶ πὼς βρίσκομαι κοντά του καὶ κοντά σας!
Κι' ὦ, πῶς πολύδοξα νὰ ξαναβλέπα τὰ μάτια σας,
τὰ «*coup de vent*» νὰ γάϊδευα μαλλιά σας!...

...Μὰ ἂς εἶναι· κάνω ὑπομονὴ τοιῶν μηνῶν.
Ἀλλά! τοιῶν μηνῶν ποὺ ὁ κάθε μήνας εἶναι χρόνος,
χρόνος ὁλόκληρος· κι' ἡ μόνη «*adieu de compagnie*»
σ' αὐτὸ τὸ διάστημα: ἡ ἀπαισιοδοξία κι' ὁ πόνος.

Κυρία· τελειώνω ἐδῶ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἀσύνταχτο
μὲ μόνο μιὰ παράκλησιν ἀπονενοημένη:
«Μὴ παρουσιάζετε τὰ φάκελλα μὲ γιασεμί,
μὲ γιασεμὶ ποὺ τ' ἄρωμά του μὲ ΠΕΘΑΙΝΕΙ».

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Εἰς τὸν ἀγαπημένον μου ἐξάδελφον Ἀλέξανδρον Μ. Τσαγανὸν τὸν ἀποκτήσαντα μετὰ τὴν νόμιμον δοκιμασίαν τὸ πτυχίον τῆς ἰατρικῆς, τὰ πιὸ θερμά μου συγχαρητήρια.

ΤΑΣΙΑ Ι. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Α. Ο. Δ. Ο.

Χερια, πόδια στὴν αὐλή...

Περίεργος εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μετροῦν οἱ ἀνθρωποφάγοι Νιαμ-Νιαμ. Ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοί. Ἀλλ' ὅταν αὐτὰ δὲν δάχτυλα τῶν χειρῶν. Ἀλλ' ὅταν αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν, προσφεύγουν καὶ στὰ πόδια. Εἶναι λοιπὸν ἀστεῖο νὰ τοὺς βλέπῃ κανεὶς νὰ σηκώνουν τὰ πόδια γιὰ νὰ σοῦ δείξουν τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι. Πέραν τοῦ εἴκοσι καταφεύγουν καὶ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Δείχνουν π. χ. τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν τῶν συνομιλητῶν τους καὶ ἔτσι φτάνουν ὡς τὸν ἀριθμὸ σαράντα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὅριο τῶν ἀριθμητικῶν τους γνώσεων!

—□□—

Κεφάλια στὴν ἐκθεση.

Πρὸ τριάντα ἐτῶν ἔγινε στὸ Παρίσι μιὰ ἐγκληματολογικὴ ἔκθεσις. Σ' αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων ἐξετέθησαν καὶ γύψινες κεφαλὲς καρατομηθέντων ληστῶν καὶ δολοφόνων. Ἀνάμεσα στὶς κεφαλὲς αὐτὲς ἦταν καὶ μιὰ ποὺ θύμιζε τὸν ἀρχαῖο Ἀντίνοο. Τόσο ὡραία καὶ πλαστικὴ ἦταν ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ γυρίσης τοῦ ὡραίου φύλου δὲν ἐπίστευε πὼς ἡ συμπαθητικὴ ἐκείνη κεφαλὴ ἦταν κεφαλὴ ἐγκληματία καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς γειρότερους. Ἡ ὡραία ἐκείνη κεφαλὴ ἀνῆκε στὸν Σελιέ, τύπο παθολογικὸ ἐγκληματίου ποὺ δολοφονοῦσε τὰ θύματά του ἀφοῦ πρῶτα τὰ βασανίζῃ, λέγοντας πὼς αἰσθανόταν ἡδονὴ στὰ μαρτύρια τῶν θυμάτων, πρὸ παντὸς ὅταν, σκύβοντας, τοὺς ἔλεγε ὅτι μέσα σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ἐπεθύζονταν καὶ ἔβλεπε τὴς ἀπελπισμένες σκιάσεις τοῦ προσώπου τῶν. Καρατομήθηκε σὲ ἡλικία 19 γρόνων καὶ εἶγε ἤδη διαπράξει περισσότερους ἀπὸ 100 φόνους!

—□□—

Μὲ τὸ στανιό!

Ἕνας παραγγελιοδόχος μπαίνει στὸ μαγαζὶ τοῦ Κεσάτη καὶ προσφέρει τὰ ἐμπορεύματά του.

—Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κεσάτης θυμωμένος. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

Ἐν τούτοις, ὁ παραγγελιοδόχος, παρὰ τὴν ρητὴ ἄρνηση, ἀγγίζει νὰ ξαπλώνῃ ἀπαθῶς τὰ δείγματά του, ὅταν ὁ Κεσάτης τὸν ρωτᾷ:

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πὼς δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τὰ δείγματα;

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ παραγγελιοδόχος. Τὰ ἀνοίγω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἔχω ἕνα ὁλόκληρο μῆνα νὰ τὰ βλέπω κουβέντα, ἀναγκάσθηκε ν' ἀγοράσῃ μερικὰ εἴδη.

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΧΟΝΤΡΟΚΕΦΑΛΟΣ...

—Καὶ τώρα, Δημητράκη μου, πιστεύω πιὰ νὰ τὸ γώρεσε τὸ κεφάλι σου γιατί τὰ ψάρια δὲν μιλοῦν μέσα στὸ νερό...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

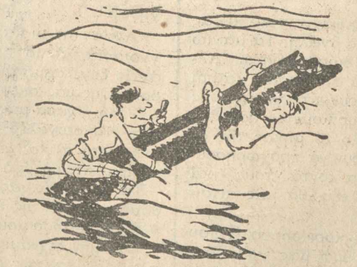

—Σοῦ προτείνω μιὰ δουλειά, πρώτης τάξεως. Ἔχω ἕνα καρνὲ εἰσιτηρίων τοῦ σιδηροδρόμου αὐτοῦ τοῦ μηνός. Στὸ πουλῶ μισοτιμῆς...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΜΥΩΠΙΑΣ

Ὁ ὀδοντογιατρὸς στὸν κλέφτη·

—Σᾶς παρακαλῶ! Λάβετε τὸν κόσμο ὅλο καθήσετε. Θὰ ὑποφέρετε πολὺ ἀπ' τὰ δόντια σας γιὰ νὰ τἄγετε δεμένα ἔτσι...

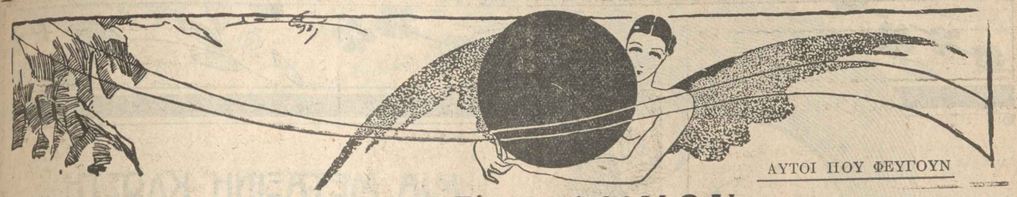

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΜΑΙΡΗ ΣΑΓΙΑΝΝΟΥ

Πάνω σ' ἕνα κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔσβυσε τὴν περασμένη βδομάδα, ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς πάλη μὲ μιὰ σκληρὴ ἀρρώστεια, ἕνα κοριτσάκι, μιὰ τρυφερὴ καὶ εὐγενικιὰ καλλιτεχνικὴ ὕπαρξις, ἡ Μαίρη Σαγιάννου, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συμπαθεῖς μας θεατρικὲς μορφές. Ἡ Μαίρη ἦταν μιὰ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, τὸ ὁποῖο τόσο ὑπολόγιζε σ' αὐτὴν γιὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ ἤδη ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα στηρίγματά του.

Ὁ διωγμός, ἡ πολεμικὴ συμφορὰ τὴν ἔφεραν, μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμα, τὸν χρόνο τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς, ἀπὸ τὴν γενέτειρά της τὰ Δαρδανέλλια στὴν Ἀθήνα. Λουλουδάκι τῆς ἀντίτερα ἀκτῆς τοῦ Αἰγαίου, μεταφυτεμένο στὴν ἀττικὴ σέρρα, ἕνα ἀγγελοῦδι μὲ δυὸ μάτια μεγάλα καὶ φωτεινὰ πάνω σ' ἕνα στρογγυλὸ προσωπάκι, μιὰ ψυχούλα γεμάτη ὄνειρα, φιλοδοξίες καὶ ζωή, ἡ Μαίρη Σαγιάννου, κόρη ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, μαθήτευσε ἐδῶ σ' ἕνα γυμνάσιο κι' ἔπειτα γράφτηκε φοιτήτρια τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μας. Ἕνα πρωὶ, μ' ἕνα συμφοιτητή της, τὸν Πέλο Κατσέλη, τὸν ὑστερώτερα ἄνδρα της μεταπήδησαν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ Πανεπιστημίου στὰ θρανία τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου. Ὡραία, καλλιλογικά, μὲ τὴν τέχνη ἑνὸς πραγματικοῦ λογοτέχνη, ἡ Μαίρη ἄφισε γραμμένες τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχή, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν μετέπειτα τοῦ σταδίου της, δημοσιευμένες σ' ἕνα κινηματογραφικὸ περιοδικὸ πέρυσι.

«Πόσα ὄνειρα, ποιὲς ἐλπίδες, ποιὰ ἰδανικὰ δὲν χαράχτηκαν στὶς ψυχές μας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη!—ἐξομολογεῖται ἡ Μαίρη. Πέντε χρόνια καθήσαμε στὴν Σχολὴ Θεάτρου, παρακολουθώντας καὶ δίνοντας κάθε τόσο κι' ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο. Ἡ πρώτη μου ἐμφάνισις στὴν σκηνὴ ἦταν σὲ μιὰ παράσταση τοῦ Θεατρικοῦ Φοιτητικοῦ Ὁμίλου. Παίξαμε τὸ «Δὲν παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα». Ὅπως βλέπετε ἡ ἀρχὴ στὸ θεατρικό μου στάδιο ἦταν λαμπρή. Νὰ παίξῃς μπροστὰ σὲ φοιτητάς! Τί καλλίτερο ἀκροατήριο μπορεῖ νὰ ποθήσῃ ὁ καλλιτέχνης !...».

Ὕστερα ἀκολούθησαν ἡ ἐπιτυχίες τῆς Μαίρης στὴν Σχολή. Κάθε χρόνο κ' ἕνα-δυὸ ἔργα. Ἐμφανίσθηκε σὲ ἀριστουργήματα. Μένει ἀξέχαστη ἡ παράστασις τῆς «Μαλένας» τοῦ Μαίτερλιγκ. Στὸν τρίτο χρόνο τῆς φοιτήσεώς της στὴν Σχολὴ γίνηκε καὶ ὁ θίασος τῶν «Νέων» τῆς κυρίας Χαλκούση, ποὺ ἔπαιξε τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1926 στὸ θέατρο «Κυβέλης».

«Ἐκεῖ, ἐξακολουθεῖ στὴν ἀπολογία της ἡ χαμένη σήμερα καλλιτέχνις, ἕνα βράδυ δοκίμασα τὴν πὸ μεγάλη συγκίνηση τῆς ζωῆς μου. Εἶδα ὀρθάνοιχτη τὴν πόρτα γιὰ τὴν μεγάλη σταδιοδρομία. Δυὸ ἀμερικανοὶ ἀντιπρόσωποι μεγάλων κινηματογραφικῶν ἑταιριῶν, ὁ ἕνας λεγόταν Ντίκενς, ἂν δὲν γελιέμαι, περνώντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν Πόλη, ὅπου γύριζαν δυὸ φίλμ, χορεύαστηκαν μιὰ νέα γιὰ νὰ παίξῃ στὶς ταινίες τους. Γύρισαν ὅλα τὰ θεατρά μας. Κατέληξαν στοὺς «Νέους». Μὲ προτίμησαν καὶ μοῦ πρότειναν συμβόλαιο μὲ ἀρκετὰ δολλάρια ! Δυστυχῶς δὲν μποροῦσα νὰ φύγω χωρὶς συνοδὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἔτσι διαλύθηκε τὸ ὄνειρο ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ πραγματικότης...».

Ὅ,τι ἔμεινε στὴν Μαίρη ἀπὸ τὴν περιπέτειά της ἐκείνη ἦταν, ὅτι κάπως πίστευε στὸν ἑαυτό της γιὰ τὸν κινηματογράφο. «Κάτι, ἔλεγε μέσα της, θὰ μπορέσω νὰ κάνω ἂν μοῦ δινότανε ἄλλη εὐκαιρία». Καὶ ἡ εὐκαιρία ἦρθε μὲ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ φίλμ. Ἔλαβε μέρος σὲ τρία, ἀπὸ τὰ ὁποία ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία της ἦταν στὸ «Φίλησέ με, Μαρίτσα».

Ταὐτοχρόνως δὲν ἄφισε καὶ τὸ θέατρο. Ἀφιερωμένη σ' αὐτό, θὰ νόμιζε κανείς, ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε, ἔδειξε ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα στὸν δύσκολο δρόμο τῆς τέχνης πὼς γρήγορα θὰ μεσουρανοῦσε στὸ στερέωμα τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἀπὸ τὸ θέατρο τῶν «Νέων» στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ κ' ἀπὸ κεῖ θριαμβεύουσα πάντα, στὸν θίασο τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν μαζὶ μὲ τὸν Παρασκευᾶ, τὸν Χριστόφορο Νέζερ, τὸν Δενδρατὸν Γληνὸ καὶ ἐκεῖ ὁ θρίαμβός της σταματᾶ. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο της. Τὰ χειροκροτήματα, οἱ θαυμασταί, ἡ δάφνες, ἦταν γραφτὸ νὰ σταματήσουν ὡς ἐδῶ. Ἡ παραστάσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» διακόπονται γιὰ τὴν θερινὴ σαιζὸν καὶ ἡ Μαίρη δὲν ἐμφανίζεται πιὰ στὴν σκηνή. Οἱ φίλοι της καὶ οἱ συνάδελφοί της σὲ λίγον καιρὸ τὴν βρίσκουν βαρειὰ ἄρρωστη ἀπὸ τύφο σ' ἕνα κρεββάτι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸν πληροφορεῖται ξαφνικὰ ὅτι ἡ Μαίρη, ἡ μικρούλα καὶ λατρευτή του ἀντέτρα εἶναι βαρειὰ ἄρρωστη καὶ παλεύει μὲ τὸν θάνατο.

Κι' ἕνα ἀπόγεμα τῆς περασμένης βδομάδας, σημαίνει τὸ σκληρὸ τέλος τῆς μικρούλας καλλιτέχνιδος. Τὰ νειάτα, ἡ δροσιά, τὸ ταλέντο της ἔσβυσαν γιὰ πάντα. Ἡ Μαίρη, ἡ λατρευτὴ θεατρινούλα δὲν ζῇ πιά, δὲν θὰ ξανακούσῃ πιὰ χειροκροτήματα, δὲν θὰ συγκινήσῃ κανένα μὲ τὸ ὑποβλητικὸ παίξιμό της...

***

Τὸ μυαλό, ἡ παιδευσις, ἡ μόρφωσις τῆς Μαίρης ἦταν ἀπὸ τὰ σπάνια ποὺ συναντᾶ κανεὶς στοὺς κύκλους τῶν συναδέλφων της. Τὴν ἀφέλειά της, τὴν παιδιάστικη ψυχή, τὸν χαρακτῆρα της ὁλόκληρο, τὰ περιέγραψε ἡ ἴδια μὲ ἀξιοθαύμαστη μαεστρία καὶ παρατηρητικότητα :

«Ὅλο μούρλιες παιδιάστικες φτιάνω. Μαρτυράνε οἱ συνάδελφοί μου ἀπὸ τὰ πειράγματά μου καὶ ἀπὸ τὶς φάρσες μου. Ὅπως τὸ μακρὸ παιδὶ εὐχαριστιέται σὰν σκοτώνῃ τὴν πεταλούδα, ἔτσι κι' ἐγὼ διασκεδάζω ὅταν τοὺς φέρνω σὲ δύσκολη θέση. Προχτὲς ἀκόμα ἔκλεισα στὸ καμαρίνι του ἕναν πρωταγωνιστὴ τοῦ θιάσου μας τὴν ὥρα ποὺ θάνοιγε ἡ αὐλαία. Μὴν τὰ ρωτᾶτε τί γίνηκε ! Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι ἀπὸ τὰ γέλια ἄρχισα νὰ φτιάνω δυὸ ρυτίδες μεγάλες στὰ μάγουλα !».

Συγκρίνοντας τὸν κινηματογράφο μὲ τὸ θέατρο, ἐξέφρασε γνώμες σοβαρὲς καὶ φιλοσοφημένες μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ:

«Σὰν τέχνη τὸ σοβαρὸ θέατρο στέκεται σὲ ψηλότερη βαθμίδα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ὁ τελευταῖος εἶναι πιὸ πολὺ τεχνικός. Γι' αὐτὸ καὶ λίγες φορὲς τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα—εἴτε τοῦ ρεζισέρ, γιὰ τὴν τεχνικὴ φτιάνοντας κάτι τὸ ἀνώτερα καλλιτεχνικὸ στὸν κινηματογράφο. Ἡ συγκίνησις ποὺ σοῦ δίνεται ἀπὸ τὸ θέατρο εἶναι ἐλεύθερη, ἄμεση, ἀνεμπόδιστη. Τοῦ κινηματογράφου εἶναι στενεμένη, κολοβωμένη, ἀσφυκτικὰ περιορισμένη... Πολλοὶ πιστεύουν πὼς μὲ τὸν καιρὸ ἡ ἀτέλειες τοῦ κινηματογράφου θὰ θεραπευθοῦν κι' ἔτσι θ' ἀντικαταστήσῃ τέλεια τὸ θέατρο. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀφιλοσόφητος. Τόσο ἀδύνατο εἶναι αὐτό, ὅσο ἀδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ ἡ τέλεια φωτογραφία τὸν πίνακα τῆς ζωγραφικῆς !».

***

Ἕνα στοιχεῖο ξεχωριστό, πρωτόφαντο, ποὺ προσέδιδε πολὺ στὸ ταλέντο τῆς Μαίρης Σαγιάννου, ἦταν ἡ φωνή της. Τραγικὰ ὑποβλητική εἶχε ἕνα «τέμπρο» ποὺ συγκλόνιζε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ εἶναι ὁλόκληρο τοῦ θεατοῦ. Εἶχε μέσα του δροσιά, νειάτα, μουσικότητα καὶ γλύκα, ἀράντασα ἄφθονα ὅλα αὐτά, τὸ «τέμπρο» τῆς φωνῆς Σαγιάννου Ξεχειλοῦσαν ὅλα μαζί. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισίς της, ἡ διοφρυά, ἡ ἀληθινὴ ὁμορφιά της. Ἡ ἁρμονικὲς γραμμὲς τῆς ὅλης σιλουέτας της ἦταν κάτι τὸ ἰδανικὸ ἔθνειο, Ἐξ ἄλλου, τὰ μαλλιά της ! Μιλοῦσαν... τὰ μαλλιά της. Τὰ ἀτίθασσα ἐκεῖνα καστανὰ μαλλιὰ τῆς Σαγιάννου δὲν ἦταν ἄψυχος διάκοσμος στὸ κεφάλι της. Κι' ὁ χορός της ἦταν ποίημα... μ.

Μαίρη Σαγιάννου.

ΜΙΑ ΜΕΤΑΞΙΝΗ ΚΛΩΣΤΗ...

Ἡ Νι-Τάμ δὲν ἀγαπάει καθόλου τὴν πρωτεύουσα...

—Μὴ κάθεσαι ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ δωμάτιο Νι-Τάμ ! Ἔβγα καὶ λίγο στὴ θεράντα...., τῆς λέει σιγαλὰ ὁ Μίλτος. Ἐκεῖ θὰ σὲ λούσῃ ὁ ἥλιος, θὰ δῇς δέντρα, φῶς, ζωή...

Ἡ μικρὴ Κινέζα ὅμως, ξέρει ἀπ' ὄξω πὰ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ γελάει πάντα. Ἕνα χαμόγελο χαράζει τὸ μικρὸ—κατακόκκινα βαμμένο—στόμα της, μόλις, ἔτσι—σιγὰ—λὲς καὶ βρίσκονταν ἐκεῖ παγωμένο ἀπὸ καιρό.

Τὸ γέλιο τῆς αὐτὸ θυμίζει, τῆς περισσότερες φορές, τὴν αἰνιγματικὴ ἀπάθεια τοῦ προσώπου, ποὺ φαντάζει σ' ὅλες τὴς πέτρινες προτομὲς τοῦ μεγάλου Βούδα τῆς πατρίδας της.

Ἥλιο ! ! Νὰ λένε ἥλιο—ἐδῶ στὸ Βερολῖνο—αὐτὸ τὸ μικρὸ φωσάκι, ποὺ τρεμοσβύνει ψηλὰ στὸν γκρίζο οὐρανό, σὰ μιὰν ἀσθενικιὰ λάδινη καντύλα... Ἥλιο ! !

Στὸ Χαΐ Λοῦ, τὴν πατρίδα της, τὸ πρωΐ—ὁ ἥλιος περιχύνει ὅλη τὴ χώρα σὲ μιὰν ὁλόασπρη μεγαλοπρέπεια — ἀνθίζοντας κάθε κορμὶ σὲ μιὰν ἠδονικὴ θέρμη· καὶ τὸ δειλινὸ—ὦ ! τὸ δειλινό !—ὁ ἥλιος σπάζει τὰ σύννεφα σὲ πολύτιμα πετράδια μυριόχρωμα πετηλίζοντας τὸν μεγάλο σαπφείρινο μανδύα τοῦ οὐράνιου Χάν. Κι' ἀκόμα τὰ δέντρα καὶ τ' ἄνθια θυμᾶται ἡ Νι-Τάμ... Τόσα ταπεινὰ ἀρωματισμένα λουλουδάκια, χωρὶς ὄνομα—τόσα πολλὰ εἶναι !

Δὲ θέλει λοιπὸν νὰ βγῇ στὴ θεράντα· δὲ μπορεῖ. Ὁ κῆπος εἶναι σκεπασμένος ἀπὸ μιὰ χοντρὴ μαύρη σκόνη· κ' ὅλα τὰ δέντρα καὶ τ' ἄνθια μέχρι τὸ μικρότερό τους ὁλαστάρι πνίγουνται μέσα σὲ πανύψηλες ἀνήλιαγες μάντρες...

Ἐνῷ τὰ φυτὰ—ἐκεῖ στὸ Χαΐ-Λοῦ !—στὴν πατρίδα της, ὅλα τὰ φυτά, δὲ γεννήθηκαν παρὰ γιὰ νὰ ξυπνᾶνε λεύθερα στὸν καθάριον ἡλιασμένον ἀγέρα καὶ νὰ κοιμοῦνται στὴ δρόσο τῆς πιὸ ἀνοιξιάτικης νύχτας...

Ὄχι ! Ἡ μικρὴ Κινεζοῦλα δὲν ἀγαπάει καθόλου τὴν πρωτεύουσα. Ὄχι ! δὲν ἀγαπάει καθόλου τὸ Βερολῖνο—δὲν ἀγαπᾶ τίποτα· λατρεύει μονάχα—ὦ ! πόσο !— τὸν Μίλτο. Τὸν «Μίλ» ὅπως τὸν φωνάζει ἀγαπημένα. Αὐτὸς τὴν μαλλώνει καμμιὰ φορὰ γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσει ποὺ κόβει τὴν τελευταία συλλαβὴ τοῦ ὀνόματός του. Αὐτὴ ὅμως τὸν ξαναφωνάζει : «Μίλ ! Μίλ !» καὶ τὸν κυττάει τόσο κομψὰ ποὺ τὸν πάνουν τὰ γέλια...

Τὸν ἀγαπάει τόσο πολύ. Τόσο ! !...

Ἡ καρδιά της εἶναι στὰ χέρια του ἕνα μικρὸ πραγματάκι ποὺ σπαράζει. Τὸ γέλιο του τὴν χαϊδεύει δλόψυχα—ἡ κακή του ὄρεξη τὴν ματώνει κατάβαθα. . . Σὰν μιὰ καλαμιὰ στὴν ἐξουσία τοῦ ἀγέρα, μοιάζει στὰ χέρια τοῦ Μίλτου ἡ μικρὴ εὐαίσθητη καρδιὰ τῆς Νι-Τάμ...

. . . . . .

Ὁ Μίλτος εἶχε καθήσει πρὶν ἕνα χρόνο, γιὰ λίγον καιρὸ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της—ἐκεῖ στὸ Χαΐ Λοῦ. Ἕνας Γερμανὸς ποὺ ὁρίζε μεγάλες φυτεῖες ριζιοῦ τοὺς παρεκάλεσε νὰ φιλοξενήσουν τὸν Ἕλληνα ζωγράφο. Κι' ἔτσι ὁ Μίλτος ἐγκαταστάθηκε σπίτι τους.

Ἀπὸ τ' ἄλλο πρωΐ κ' ὅλας εἶχε ἀρχίσει νὰ χρωματίζῃ μικρὰ τετράγωνα τελλάρα μὲ διάφορες μπογιὲς ἀπὸ κάτι μικρὰ σωληνάκια. Τί ὡραῖα ποὺ ἔβγαιναν τὰ χρώματα !... Ἡ Νι-Τὰμ θυμᾶται μάλιστα πὼς τῆς πρῶτες μέρες ὁ Μίλτος τὴν εἶχε μαλλώσει γιατὶ τοῦ χαλοῦσε ἀδιάκοπα πολλὰ τέτοια σωληνάκια. Τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ παίζῃ μ' αὐτά. Μιὰ μικρὴ πίεση καὶ «Πίτ ! πίτ !» τὸ χρῶμα ξεχύνονταν σὰν σκουλῆκι ἀπ' τὰ διάφορα σωληνάκια, βαμμένο σὰν αἷμα, σὰν ἥλιος, σὰν οὐρανός, σὰν πράσινη φυλλωσιά...

Καὶ ποιὸς νὰ τῶλεγε πὼς θὰ πουλιώντουσαν τόσο ἀκριβὰ αὐτὰ τὰ μπογιατισμένα τελλάρα ἐδῶ στὸ Βερολῖνο ! Τόσο λίγο πανί—μὲ πιὸ λίγη μπογιὰ ἀκόμα, ποὺ παράσταινε ἕνα κομμάτι χωραφιοῦ, μιὰ παγόδα, τόσο-δὰ μακρούλα !... ἕνα-δυὸ ἀνθάκια κοντὰ στὸ γάργαρο φυλάκι,—νὰ κοστίζουν περισσότερα ἀπ' ὅλα τ' ἀληθινὰ ἀπεικονίσματα, τοῦ τόπου της ! Καὶ τί ἀνάγκη ν' ἀγοράσῃ κανένας τὸ τελλάρο μὲ τὰ δυὸ λουλουδάκια, ὅταν μποροῦσε νὰ στοιβάσῃ ὁλόκληρα καράβια ἀπὸ τέτοια λουλούδια τοῦ Χαΐλοῦ—καὶ φρέσκα, ὅλο ἄρωμα !—ὄχι ψεύτικα καὶ νὰ βρωμᾶνε λαδίλες...

Τί περίεργος ὁ κόσμος ! τί κουτὸς ἀλήθεια ! Ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὴν νοιάζῃ αὐτήν;... Ὁ Μίλ ἂς εἶναι καλὰ καὶ τίποτ' ἄλλο !

***

Κι' ἦταν ἀπ' ἀρχῆς καλὸς μαζί της. Ζωγράφιζε πολλὲς φορὲς καὶ κάποια κατάλληλη νὰ ὑεφίζῃ ρίζι, νὰ πλέγῃ στὸ πορτάκι κ' ὁ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ δουλέψῃ μιὰ γυναῖκα. Ἐξ αὐτῆ ἡ μορφὴ ἦταν πάντα—αὐτή !—ἡ Νι-Τὰμ μεσα σ' ὁλόφωτα χρώματα.

Ἦταν λεπτοκαμωμένη σὰν μιὰ κοκάλα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο· καὶ τὸ δέρμα της τὸ ἴδιο ; Ὁ λαμπός, τὸ στῆθος, ἡ λαγῶνες, ὅλο τὸ κορμὶ μὲ τὴν δελούδινη ἀχνάδα ἑνὸς κίτρινου ἀνθοπέταλου...

Τὸ πρόσωπό της τῶβαφε ὅταν ἤθελε νὰ φαντάζῃ ἐξωτικὰ ὄμορφη—ἄσπρο καὶ κόκκινο· σὰν ψημμένη πορσελάνα ! Καὶ γι' αὐτὴς τὴς εἰκόνες ἤθελε νᾶναι πάρα πολὺ ἀφαιρέτοι, ποὺ νὰ θαυμάσουν σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ὀμορφιά της !

Φοροῦσε πάντα μακρυὰ φαρδυὰ παντελόνια, ποὺ κρέμονταν ὁλόισα κ' ἔκριβαν ὁλόκληρο τὸ μικρό της ποδαράκι ἀκόμα. Ἤτανε μεταξωτά, κεντημένα μ' ἄσπρα τετράγωνα κρουστά, γαλάζια καὶ πόρφυρα. Ὕστερα χιτῶνας ἀπὸ κρέπι τοῦ τόνου τῆς γεφύρας κινέζικες παρομιές, μὲ φαρδιὰ μανίκια ἐκρυβε τὸ κοριτσίστικο κορμὶ μὲ μεχρὶ τὴ μέση. Καὶ πάνωθε μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ ἄσπρο χερομπλεγμένο κουκοῦλι, χωρὶς μανίκια—ἔτσι σὰ γελέκο. Τίποτ' ἄλλο ! Μονάχα πολλὰ-πολλὰ δαχτυλίδια καὶ βραχιόλια· τίνα σπίνου στ' ἄλλο. Τὰ μόνα στολίδια ποὺ λάτρευε ἡ Νι-Τάμ.

Δὲν τ' ἀποχωρίζονταν ποτὲ αὐτὰ τὰ γυάλινα στολίδια. Ἤταν πάντα τὰ τελευταῖα ποὺ θἄβγαζε ὅταν τυλίγονταν σὰ φίδι γύρω στὸ σῶμα τοῦ Μίλτου. Κι' ὅταν πάλι σκορπιόνταν ἀπὸ τὴν κλίνη του—πάλε αὐτὰ πρωτάρταζε καὶ φοροῦσε χωρὶς ντροπὴ νὰ τρέχῃ νὰ κρύψῃ τὸ χυτὸ γυμνὸ κορμί της στὴ μετάξια...

***

Μιὰ φορὰ ὁ Μίλτος πῆρε μιὰν ἄλλη κοπέλλα—ὄξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τσὶν Λοῦ—γιὰ τὴν ζωγραφιστή, κ' ἔτρεξε νὰ πάῃ τὰ σκεργά του.

Ἦταν μιὰν ἐργάτρια ὄμορφη—ὀμορφότερη ἀπὸ τὴ Νι-Τάμ !...

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούει φωνὲς ὑστερικές, ὀργιες. Τρέχει : ἡ Νι-Τὰμ γονατισμένη στὸ στομάχι τῆς ξένης, μὲ τὰ χέρια σπαρμένα σφιγμένα στὸ λαιμό της, οὐρλιαζε. Ἡ ἐργάτρια εἶχε χάσει τὴ νύγια της στὸν ὦμο τῆς Νι-Τὰμ καὶ λίγο αἷμα κυλοῦσε κατὰ τὸ στῆθος σὲ μικροὺς κοραλλένιους σβόλους...

Ὁ Μίλτος κατορθώνει τελικὰ νὰ τῆς χωρίσῃ. Τὰ νευρώματα τοῦ χέρια σφίγγουν τοὺς λεπτοὺς ὦμους τῆς Νι - Τάμ· ἔχει πιὰ παράξενη ἐπιθυμία νὰ τὴν δείρῃ. Τὸ λεπτὸ κορμί της ὅμως τρέμει, ὑποχωρεῖ, λυγίζει—κ' ὅταν σὲ λίγο τὴν ἀφίνει—ἐκείνη σωριάζεται χάμου σὰν νὰ σπασε κάποιο ἐλατήριο βαθειά της. Τὸ μετεμπό της ἀγγίζει τὸ χῶμα τρεῖς φορές, κ' ἔπειτα σέρνεται ἀλλοκληρη κοντά τοῦ, νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια. Ὁ Μίλτος τότε, τὴν σηκώνει στὴν ἀγκαλιά

Ὁ Μίλτος δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ τὴν προσωπογραφία τῆς δίδος Ράϊμαν.

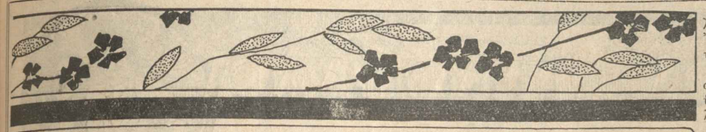

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

του καὶ μπαίνει στὸ σπίτι.

Ὁ Τσὶν Λοῦ, ὁ πατέρας της, τοὺς βλέπει ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ περνοῦν τὸ κατῶφλι καὶ τοὺς σταματᾶ μὲ τὸ αἰώνιό του χαμόγελο :

—Ἄφισε τὸν Τσὶν Λοῦ νὰ σὲ ὁδηγήσῃ σ' ἕν' ἄλλο δωμάτιο. Ἐκεῖ θὰ μπορέσῃς νὰ αἰσθανθῇς κάθε δυνατὴ ἡδονὴ ποὺ ἀπὸ θνητὸ θὰ σὲ ἀνυψώσῃ σὲ Θεό... Ἐκεῖ ἡ Νι-Τὰμ θὰ σὲ ὑπηρετήσῃ...

Πρέπει ν' ἀνέβῃ κανένας καὶ νὰ κατέβῃ πολλὲς σκάλες, νὰ περάσῃ ἀπὸ λαβυρίνθινους διαδρόμους, γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ πάτωμα εἶναι χαμένοι σὲ καλάμινα χαλιά· καὶ γύρω εἶναι χυμένα μύρα μεταξωτὰ ποικιλόχρωμα μαξιλάρια πάνω σὲ χαμηλὰ διβάνια ἀπὸ μπαμποῦ. Ὅλα εἶναι πλούσια ἐκεῖ μέσα· μόνο τὸ φῶς—τὸ φῶς εἶναι λιγοστό· φτωχό !

Ὁ Μίλτος μπαίνει μὲ τὴν Νι-Τὰμ ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν ἀφίνει σ' ἕνα διβάνι καὶ γέρνει κι' αὐτὸς κοντά της. Ὁ Τσὶν Λοῦ φεύγει διακριτικὰ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ μικρὴ Κινέζα τινάζεται ὁλόρθη. Παίρνει ἕνα μαξιλάρι καὶ τὸ σπρώχνει κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μίλτου. Ὕστερα σιωπνεῖ ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι. Βουτάει μιὰ μακριὰ βελόνα μέσα σὲ μιὰ κάψα μὲ ἠλεκτρεύστη κόλλα καὶ θερμαίνει τὸ ὄπιο πάνω σὲ μιὰ μικρὴ λάδινη λάμπα. Ἡ μύτη τῆς βελόνας ἀοχίζει νὰ φουσκώνῃ, νὰ τσιτσιρίζῃ σὲ γλήγορες φυσαλίδες. Αὐτὲς ριχνονται γλήγορα ἀπὸ τὸ λεπτὸ χέρι τῆς Νι - Τὰμ στὸ ἀνοιγμα τοῦ λουλᾶ τοῦ Μίλτου... Μιὰ - μιὰ—ἤσυχα, μετρημένα μὲ σπουδή ! Ἐτοιμάζει πιὸ γλήγορα μιὰν ἄλλη πίπα γι' αὐτήν. καὶ ξαπλώνεται δίπλα στὸν ζωγράφο.

Καπνίζουν κ' οἱ δυό!

Ὁ Μίλτος αἰσθάνεται τὸ θερμὸ λαστιχένιο κορμὶ τῆς Νι-Τὰμ—ὁλόψυχα σφιγμένο στὸ δικό του. Τὰ μαῦρα μεταξένια μαλλιά της μπουκλόνονται πάνω στὰ στήθη του. Τρέμει ὁλόκληρη· ἔχει ἕνα ρίγος περίεργο. Ἕναν βαθὺ ἠδονικὸ πόθο ποὺ σὲ λίγο θὰ διαλυθῇ σὲ ὄνειρα. Κι' αὐτὸς—ἡ ὁρμές του φλογίζουν στὴν ἴδιαν ἰδέα—σὲ κάτι πιὸ ἀψηλό, πιὸ ἄϋλο ἀπὸ τὴν ζωϊκὴ κτηνώδη ἀγάπη...

Καπνίζουν κ' οἱ δυό!...

Οἱ πόθοι ἀνάβουν, σμίγουν, πληθαίνουν σὲ ὄνειρα... Κι' εἶναι πάντα ὁ ἕνας κοντά, σφιχτὰ στὸν ἄλλον... Μιὰ τελευταία ρουφηξιὰ ἀκόμα—καί... ζάλη !... ζάλη !...

***

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα μοναδικὴ γυναικεία μορφὴ στὶς εἰκόνες τοῦ Μίλτου εἶναι καὶ πάλι ἡ Νι-Τάμ. Καὶ ταχτικὰ τοὺς φιλοξενεῖ—ὅρες ὁλόκληρες—ἡ κάμαρη μὲ τὰ καλάμινα χαλιὰ καὶ τὰ μυριοκέντητα μαξιλάρια...

***

Ὅταν ὁ Μίλτος ἔφυγε ἀπὸ τὸ Χαΐ Λοῦ, πῆρε φυσικὰ καὶ τὴν Νι-Τὰμ μαζί του· ὅπως ὅλες τὴς εἰκόνες του.

Κανένας ὅμως δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς φέρθηκε ἡ Νι-Τὰμ στὸν πατέρα της τὴν παραμονὴ τοῦ ταξιδιοῦ της—πῶς κατόρθωσε νὰ τὸν πείσῃ ! Τὴν ἄλλη μέρα μόνο ἀπὸ τὸ μεγάλο καράβι σηκώθηκε μιὰ σκάλα—κ' ἡ θάλασσα ἄρχισε ν' ἀρχίζῃ γυρωτοίγυρα χωρίζοντάς την ἀπὸ τὴν πατρίδα της...

Ἀντίο Χαΐ Λοῦ ! Ἀντίο ! !

. . . . . .

Ἡ Νι-Τὰμ εἶναι λιτημένη ἐπειδὴ ὁ Μίλτος τῆς ἀπαγορεύει νὰ βάφῃ τὸ πρόσωπό της ἄσπρο καὶ πόρφυρο. Ὅλες ἡ γυναῖκες πούρχονται στὸ ἐργαστήριο τοῦ Μίλτου—ἐδῶ στὸ Βερολῖνο—εἶναι ἄσπρες καὶ κόκκινες στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα δλόλευκες.

Αὐτὸ τῶχει πιστοποιήσει ἡ Νι-Τάμ !

Ὅταν αὐτὲς ἦσαν ἀφωσιωμένες στὴν ὁμιλία τους μὲ τὸν Μίλτο, αὐτὴ γλύστραγε πίσω τους καὶ σαλιόνοντας τὸ δαχτυλό της τῶτριβε πάνω ὁτὴν πλάτη τους. Αὐτὸ τὸ πείραμα τῶχει κάνει πολλὲς φορὲς μὰ ἡ γυναῖκες ποτὲ δὲ ξέβαψαν...

Ἔτσι—εἶναι λοιπὸν βέβαιη πὼς ὅλες αὐτὲς ἡ εὐρωπαῖες εἶναι ἄσπρες· καὶ ντρέπεται γιὰ τὸ κίτρινο χρῶμα της. Καὶ τὴς μισεῖ τὴς γυναῖκες αὐτὲς ὅλες τὴς μισεῖ. Εἶναι ἀσκημες—κ' ἂς ἔχουν κ' ἄσπρο δέρμα. Ἡ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς θἄναι μάλιστα καὶ γρηες, ἀφοῦ εἶναι κουρεμένες σὰν τὸν Μίλτο. Ὕστερα, τὰ μαλλιά τους ἔχουν ἀκόμα ὅλα τὰ δυνατὰ χρώματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο—τὸ μόνο φυσικὸ γιὰ γυναικεῖα μαλλιά. Καὶ τὸ περισσότερο, δὲν ἔχουν καλὴ ἀνατροφή: Δὲν ὑποκλίνονται ποτὲ ἡ μιὰ μπροστὰ στὴν ἄλλη, πολὺ σπάνια γελᾶνε, καὶ δὲν ντρέπονται καθόλου νὰ δείχνουν νευρωμένα μοῦτρα στὸν κόσμο ! Κάποια μάλιστα εἶχε τὴν ἀυθάδεια νὰ κλάψῃ μπροστὰ στὸν Μίλτο...

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὴν νοιάζουν—ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν πείραζαν ἂν δὲν ἄρεσαν τοῦ Μίλτου. Πολλὲς φορὲς φοράει τὸ «φράκο» του—ἔτσι λέει ἕνα φόρεμα μὲ οὐρὲς σὰν χελιδονοῦ μπόρες, ὁ Μίλτος—καὶ φεύγει μ' αὐτὲς τὴς ξεδιάντροπες, γιὰ νὰ γυρίζῃ τ' ἄλλο πρωΐ με τὰ μάτια νυσταγμένα ἀπὸ τὸ ποτὸ καὶ τὴν ἀϋπνία...

Τί ἄσκημο αὐτό ! Καὶ δὲν καπνίζει πιὰ ταχτικὰ μαζί τηις... Κι' ἀκόμα τῆς εἶπε νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα ὅταν μπαίνῃ στὸ ἀτελιέ του. Ἐκεῖ δέχεται ὅλες τὴς γυναῖκες...

Ὧρες ὁλόκληρες μένει κλειστὴ αὐτὴ ἡ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου χωρὶς νὰ τὴν φωνάξῃ οὔτε γιὰ τσαΐ—ποὺ τὸ σερβίρει τόσο διμορφα αὐτή. Ἀλλὰ καὶ πάλι—ὅταν εἶναι κλεισμένος μὲ καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες τὴς γυναῖκες, ἡ Νι-Τὰμ δὲν θέλει νὰ φτιάχνῃ τσαΐ. Πρέπει νὰ χτυπήσῃ: «Τὰκ ! Τάκ !» κ' αὐτὸ τὴν πειράζει πολύ· ἡ καρδιά της σφίγγεται. Θ' ἀνοίξουν; Ναί; Ὄχι;... Πολλὲς φορὲς κανένας δὲν ἀπαντάει, καὶ ἡ θύρα μένει κλειστή...

Ἡ Νι-Τὰμ ἀδυνατίζει μ' ὅλα αὐτά. Τὸ πρόσωπό της ἔχει τὴν ἔκφραση ἑνὸς πληγωμένου θηρίου. Ποτὲ ὅμως—ποτὲ δὲν ξεχνάει νὰ γελᾶ μπρὸς στοὺς ἄλλους !

. . . . . .

Τὰ μάγουλα τῆς Νι-Τὰμ στρογγυλαίνουν καὶ πάλι. Δὲν ἔχει ἀνάγκη πιὰ τὰ διάφορα κουτάκια μὲ τὰ καλλωπιστικὰ ψιμμύθια...

Χτὲς τὸ βράδυ ὁ Μὶλ ξανακάπνισε μαζί της ! !

Ἡ κάμαρη φυσικὰ εἶναι διασκευασμένη ὅπως ἐκείνη—στὸ Χαΐ Λοῦ. Τὰ ταβάνια, οἱ τοῖχοι καὶ τὸ πάτωμα χαμένα σὲ καλάμινα χαλιά. Γύρω τρίγυρα κρουστά, μυριοκέντητα μαξιλάρια πάνω σὲ χαμηλὰ διβάνια ἀπὸ μπαμποῦ. Σὲ δυὸ χαμηλοὺς τρίποδες, ἡ κάψες μὲ τὸ ὄπιο, ἡ λάδινη λάμπα, ἡ πίπες... Καὶ μόνο τὸ φῶς λιγοστό· φτωχό ! Τὸ φῶς ἄλλωστε δὲν χρειάζεται στὰ ὄνειρα. Καὶ τὸ ὄπιο ἔχει τοὺς δικούς του ἥλιους !...

Πολλὲς φορὲς τώρα ὅταν μένῃ μόνη στὸ σπίτι ἡ Νι-Τὰμ, στριφογυρίζει μπροστὰ στοὺς μεγάλους χρυσωμένους καθρέφετς τῆς σάλας μὲ μιὰν ἀρχοντικὰ περιφρονητικὴν ἔκφραση : «Χαιρετῶ τὴν Νι-Τάμ, τὴν βασίλισσα ἀνάμεσα σ' ὅλες τὴς γυναῖκες... Καιμμὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καπνίσῃ μαζί του—καμμιά ! Μονάχα ἡ Νι-Τὰμ—γιατὶ ὁ Μὶλ εἶναι δικός της !...». Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὑποκλίνεται μὲ μιὰ κομψὴν εὐλάβεια μπρὸς στὸ διμείωμά της τοῦ καθρέφτη...

. . . . . .

Ὁ Μίλτος ζωγραφίζει τὴν προσωπογραφία τῆς Ἴνγκε Ράϊμαν. Ἡ Νι-Τὰμ τὴν βλέπει νὰ πρώτη φορὰ ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ στὸ ἐργαστήριο. Ξαφνιάζεται τόσο—κ' ἀφίνει νὰ πέσουν ἡ τσαγιέρα καὶ τὰ φλυτ"άνια χίλια ὑγρὰ κομμάτια στὸ πάτωμα.

Ὁ Μίλτος δὲ λέει τίποτα· τὴν βοηθάει μάλιστα νὰ μαζέψῃ τὰ θρύψαλα. Ἀλλὰ—ὅσο νᾶναι, εἶναι κρίμα ἕνα κανέζικο σερβίτσιο τόσο ὄμορφο !—ἔτσι λέει τὰ μάτια του...

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ Νι-Τὰμ μισεῖ τὴν Ἴνγκε Ράϊμαν. «Εἶναι μιὰ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι μισεῖ. Κι' ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ψηλὴ—ὄχι χοντὴ σὰν αὐτήν.

Ἀπὸ τὸ σῶμα της δὲν δείχνει οὔτ' ἕνα κάτι—γυμνὸ δέρμα. Εἶναι σφιγμένη μέχρι τὸ λαιμὸ σ' ἕνα ἐφαρμοστὸ μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα. Ἀλλὰ τὰ χέρια της εἶναι τόσο ἄσπρα, τόσο ἀρχοντικά—μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἀπ' αὐτὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἡ Νι-Τὰμ θυμᾶται κάτι μακριὰ κρίνα τοῦ Χαΐ Λοῦ—ἔτσι μοιάζουν τὰ χέρια τῆς Ἴνγκε Ράϊμαν. Καὶ τὰ μαλλιά της ; Ἕνας καταρράχτης κόκκινου χουσαφιοῦ δεμένος στὸ λαιμὸ πίσω, σὲ δυὸ-δυὸ χοντοὺς κόμπους ! Γι' αὐτὸ τὴν ἔβγαλε καὶ «μαγισσα». Κόκκινα μαλλιὰ εἶναι τόσο ἀφύσικα !—τόσον ἄσεμνα !... Κι' ὅμως βαθειὰ τῆς αἰσθάνεται ἡ Νι-Τὰμ πὼς εἶναι πολὺ ἰδιότροπα αὐτὰ τὰ μαλλιὰ καὶ... τὸ—ἡ Ἴνγκε Ράϊμαν εἶναι ὄμορφη—πολὺ ὄμορφη !

Ἔτσι περνοῦν ἑβδομάδες...

Ὁ Μίλτος—δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ τὴν προσωπογραφία τῆς δεσποινίδος Ράϊμαν. Ὕστερα ἀπ' ὅλες τὴς στάσεις ποὺ τὴν σκιτσάρισε, ἀποφάσισε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ πλάγια, μὲ τοὺς δυὸ κόμπους τῶν μαλλιῶν πλαισιωμένους βαθειά, σ' ἕνα κυανὸ παραπέτασμα.

Ἡ Ἴνγκε σωτὰ συχνὰ πότε θὰ τελειώσῃ ἡ εἰκόνα της. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μίλτος κουνάει σκεφτικὰ τὸ κεφάλι : Πρέπει νἀργήσῃ ἀκόμα λίγο καιρὸ χρειάζονται με-

Μιὰ τελευταία ρουφηξιὰ ἀκόμα... καὶ ζάλη... ζάλη !...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1736)

ΟΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΠΟ Ζ. Ν.

ΤΟ "ΚΟΛΠΟ„

(Στὸ σπίτι τῆς μαρκησίας ντὲ Παλόμπ.— Ἕνα μικρὸ σαλονάκι.—Ἡ ὥρα εἶναι δύο παρὰ τέταρτο).

Ἡ μαρκησία (φορεῖ ἕνα χαριτωμένο βελούδινο φόρεμα, πολὺ ντεκολτέ. Εἶναι ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαιζ-λόγκ. Στὸν ἀντρα της ποὺ κάνει βόλτες, μέσα στὸ δωμάτιο, σταματώντας κάθε τόσο πότε γιὰ ν' ἀγγίξῃ ἕνα μπιμπελό, πότε γιὰ νὰ θαυμάσῃ μιὰν εἰκόνα:. —Δὲν μοῦ λές... Θὰ πάψῃς νὰ πηγαινοέρχεσαι ἔτσι;... "Αν ἤξερες πόσο εἶναι ἐκνευριστικό...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.—Μά... (Σταματᾶ καὶ μυρίζει ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ βρίσκεται τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα κομψὸ βάζο).

Ἡ μαρκησία.— "Αφισε ἥσυχο αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο !... Τί τὸ μυρίζεις μὲ τόση λύσσα ;...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ (σηκώνεται ὄρθιος). —Δὲν τὸ χαλῶ, μοῦ φαίνεται...

Ἡ μαρκησία.—Πῶς !... Τὸ μαδᾶς... (Παῦσις. Ἡ μαρκησία συλλογίζεται).— Τί διάβολο, δὲν θὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ δῶ ;...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.—Χαριτωμένο εἶναι αὐτὸ τὸ φορεματάκι σου... Ποῦ τὸ ἔρραψες ;...

Ἡ μαρκησία (ποὺ βράζει ἀπ' τὸν ἐκνευρισμό της).— Στὴν Σπίτσμπουλ, ὅπως πάντα...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ (μὲ ἀνησυχία).— Εἶναι καινούργιο ;

Ἡ μαρκησία (σηκώνοντας εἰρωνικὰ τοὺς ὤμους).—"Οχι ! Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸν παλαιοπῶλη !

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.— Δὲν μὲ κατάλαβες τί ἤθελα νὰ πῶ... Θὰ ἦταν, βέβαια, καινούργιο ὅταν τὸ ἀγόρασες... Ἀλλὰ σὲ ρώτησα ἂν... ἦταν μέσα στὸ λογαριασμό ποὺ μοῦδωσες καὶ πλήρωσα προχθές... ἢ ἂν τὸ ἔρραψες κατόπιν...

Ἡ μαρκησία.— Τὸ ἔρραψα κατόπιν...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ (ὀνειροπόλος).— "Α ! . . .

Ἡ μαρκησία (ποὺ γάνει πιὰ τὴν ὑπομονή της).—Δὲν θὰ δγῆς ἔξω ;

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.—Ναί... Εἶναι τόσο ὄμορφα ὅμως ἐδῶ... Κι' ἔπειτα, εἶναι νωρὶς ἀκόμη... Δυὸ παρὰ τέταρτο... Στὴς δύο ἐσὺ δέχεσαι, δὲν εἶν' ἔτσι;...

Ἡ μαρκησία.— Ναί...

"Ενας ὑπηρέτης (μπαίνοντας).— Ὁ πρίγκηψ ντὲ Κόντα - Ποτέντσια ρωτᾶ ἂν ἡ κυρία μαρκησία δέχεται. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀκόμη δύο ἡ ὥρα...

Ἡ μαρκησία.— Δὲν πειράζει. "Ας περάσῃ.

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.—Στάσου μιὰ στιγμή ! (Στὴν γυναίκα του): Φεύγω γιὰ νὰ μὴν τὸν συναντήσω. (Στὸν ὑπηρέτη): Πές του νὰ περάσῃ, μιὰ στιγμή, στὸ διπλανὸ σαλόνι. (Γελάει). Πρίγκηψ ντὲ Κόντα-Ποτέντσια ! Τί γελοῖο ! Ἀπὸ τὸν Πάπα ἀγόρασε αὐτὸν τὸν τίτλο ;

Ἡ μαρκησία.— Ναί.

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.— Χά, χά ! Τί γελοῖος τύπος ! «Πρίγκηψ», ποιός; Ὁ γερολωποδύτης ὁ Βίλντ-Σβάγν !... Πῶς σοῦρθε νὰ τὸν καλέσῃς στὸ σπίτι ;

Ἡ μαρκησία.— Μὲ φορτώθηκε τόσο...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.— Εἶναι ἀντισταθητικώτατος. Στοιχηματίζω πὼς θἄναι κανένας σπιοῦνος... Κι' ὅταν συλλογίζομαι πὼς θὰ σὲ δῇ, σὲ λίγο, μ' αὐτὸ τὸ προκλητικώτατο φόρεμα, γίνομαι ἔξω φρενῶν !

Ἡ μαρκησία.— "Αν ἐξακολουθήσῃς πολλὴ ὥρα, δὲν θὰ μὲ δῇ «σὲ λίγο».

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.— Φεύγω... φεύγω ! Μοῦχεται ἀηδία ὅταν συλλογίζομαι πὼς καταντήσαμε νὰ γνωριζόμαστε μὲ ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ φυράματος... Ἐγὼ ποὺ ἀντιπαθῶ τόσο τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χρήματος...

Ἡ μαρκησία.— Ἐσὺ μοῦ τὸν παρουσίασες !

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.—Διάβολε ! Οὔτε ξέρω ποῦ τὸν γνώρισα... Μὲ φορτώθηκε...

Ἡ μαρκησία.— Ἀκριβῶς ὅπως κι' ἐμένα...

Ὁ κ. ντὲ Παλόμπ.— Φεύγω !... (Φεύγει).

Ἡ μαρκησία (μὲ ἀνακούφιση). — Οὖφ !... (Σιάχνει βιαστικὰ τὰ μαλλιά της, πουντράρεται, βάζει «ρούζ», παίρνει ἕνα βιβλίο, καὶ κάνει πὼς διαβάζει. Εἰσάγουν τὸν βαρῶνο ντὲ Βίλντ-Σβάγν, ποὺχε ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος ντὲ Κόντα-Ποτέντσια).

Ὁ βαρῶνος (56 χρονῶν· παχύς, κατακόκκινος, μὲ τὰ δάχτυλα φορτωμένα δαχτυλίδια, ἀντιπαθητικώτατος. Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι).—Πῶς εἶστε ἀπὸ χθὲς βράδυ ; (Ἀπὸ μέσα του, πειραγμένος) : Γιὰ νὰ διαβάζῃ ρομάντσα μὲ ἔβαλε νὰ περιμένω τόση ὥρα;

Ἡ μαρκησία.— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ. Καὶ σεῖς;... ἡ βαρ... ἡ πριγκήπισσα ἤθελα νὰ πῶ;... Εἶναι

— Κι' ἂν ἐγὼ σᾶς ἔλεγα πὼς μὲ ξετρελλαίνετε ;

καλά ;...

Ὁ βαρῶνος.— Καλά... εὐχαριστῶ... Δηλαδή, τί καλά, ποὺ εἶναι πιασμένη ἀπὸ ρευματισμούς...

Ἡ μαρκησία.— "Α ! Ἡ καϋμένη...

Ὁ βαρῶνος.— "Ας μλήσοομε ὅμως καλλίτερα γιὰ σᾶς... Θὰ πᾶτε βέβαια στὸν χορὸ τῶν Βιελετάς, αὔριο τὸ βράδυ;...

Ἡ μαρκησία.— Δέν... δὲν πιστεύω...

Ὁ βαρῶνος.—Πῶς ! Δὲν πιστεύετε Μήπως δὲν τοὺς ξέρετε;... Θέλετε νὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σᾶς καλέσουν;

Ἡ μαρκησία (χαμογελώντας).— "Οχι... μερσί... Ἡ κυρία ντὲ Βιελετὰς εἶναι πρώτη ξαδέρφη τοῦ ἀντρός μου...

Ὁ βαρῶνος.— Μὰ τότε... γιατί δὲν θὰ πᾶτε στὸν χορό τους ;...

Ἡ μαρκησία (μὲ ὕφος στεγνοχωρημένο).—Μὰ γιατί... Θεέ μου... εἶναι χορὸς μεταμφιεσμένων...

Ὁ βαρῶνος.— "Ενας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ πᾶτε ! Θἄναι πολὺ ὡραῖα...

Ἡ μαρκησία.— Ναί.... μὰ θὰ χρειαστῇ νὰ κάμω καὶ κάποια μεταμφίεση... ἡ δαπία θὰ στοιχίσῃ τοὐλάχιστον δέκα χιλιάδες φράγκα...

Ὁ βαρῶνος.— Καὶ περισσότερα !

Ἡ μαρκησία.— Βλέπετε ;... Τὰ οἰκονομικά μας, λοιπόν, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν, γιὰ μιὰ βραδιὰ καὶ μόνο νὰ ξοδέψουμε τόσα...

Ὁ βαρῶνος.— Μπᾶ ! Ἐσεῖς ἔχετε περιουσία...

Ἡ μαρκησία.— "Ετσι νομίζει ὁ κόσμος...

Ὁ βαρῶνος.—"Ἐστω... Σήμερα, ἔφθασε εἶστε χαριτωμένη...

Ἡ μαρκησία (τὸν κυττάζει γλυκά). Ὁ βαρῶνος.— Ναί, εἶσθε πολὺ χαριτωμένη... (Ἀπὸ μέσα του) : "Αν ἤξερα τὸ λάχιστον πὼς ἔχει ἕναν μόνον ἐραστή, δὲν θὰ ἐπιχειροῦσα τίποτε... Μὰ λένε πὼς ἔχει πολλούς... (Δυνατά) : Κι' ἂν ἐγὼ σᾶς ἔλεγα... πὼς ὄχι μόνον εἴσαστε χαριτωμένη... (Ἀπὸ μέσα του) : Ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! Μπερδεύω τὰ λόγια μου... Τὰ χάνω μόλις μ' κυττάζει... (Δυνατά) : Ἀλλὰ καὶ πὼς μ' ξετρελλαίνετε... Θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτό ;...

Ἡ μαρκησία.— Γιατί ὄχι;...

Ὁ βαρῶνος (τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τὸ φιλεῖ).—Σᾶς εὐχαριστῶ...

Ἡ μαρκησία (ἐν μέσα της).—Πῶς μ' ἔφτασε ἡ ἀναίδεια ! Θεέ μου !...

Ὁ βαρῶνος (φωνάζει χαμένα χαριτωμένα κῶς).— Γιὰ πάστε μου... Σᾶς ἀρέσουν τὰ ὡραῖα ταμπλό;... Τὰ ὡραῖα ταμπλό...

Ἡ μαρκησία (ἐν μέσα της).—Πῶς μ' ἔφτασε ἡ ἀναίδεια ! Θεέ μου !...

Ὁ βαρῶνος (φωνάζει χαμένα χαριτωμένα κῶς).— Γιὰ πάστε μου... Σᾶς ἀρέσουν τὰ ὡραῖα ταμπλό;... Τὰ ὡραῖα ταμπλό...

Ἡ μαρκησία.— Πλού. Γιατί;

Ὁ βαρῶνος.—Γιατί ἔχω στὸ σπίτι μου πολλὰ ταμπλό... Ὡραιότατα ταμπλό... Κι' ἂν θέλατε νὰ τὰ δῆτε... Ἡ μαρκησία.— Ὄχι βέβαια, θἄρθω κάποιο ἀπόγευμα...

Ὁ βαρῶνος (κατακόκκινος).— Κι' ἀκόμα... θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ κάτι... Προχτὲς μοῦ μιλήσατε γιὰ τὴς ἐπιχειρήσεις μου στὴν Μπούρσα... γιὰ τὸ παιχνίδι μου στὸ χρηματιστήριο... Γιατί δὲν θὰ κιμάζει ὁ μαρκήσιος ;— "Αν ἤθελε, θὰ μπορούσαμε νὰ συνεταιριστοῦμε...

Ἡ μαρκησία (ἀγανακτισμένη). Μὰ, τί κατάντια ! Θεέ μου ! "Αν μ' ἄκουγε ὁ ἄντρας μου... Θὰ μπορούσαμε, ἂν θέλετε, νὰ συνεταιριστοῦμε μαζί... Θὰ σᾶς δώσω ἕνα ποσοστὸ κι' ἐσεῖς θὰ μοῦ τὸ δώσετε πίσω διπλασιασμένο...

Ὁ βαρῶνος.— Τριπλασιασμένο !

Ἡ μαρκησία (μὲ ἀφέλεια).— Θὰ εἶναι εὔκολα γιὰ σᾶς αὐτὰ τὰ κόλπα, ἐπειδὴ ἔχετε τὴς γνωριμίες...

Ὁ βαρῶνος.—Πολὺ εὔκολα... Ἀλλὰ καὶ σεῖς... ἀφοῦ γίναμε φίλοι πιὰ καὶ συνεταῖροι... θἀρθῆτε νὰ δῆτε καμμιὰ μέρα τὰ «ταμπλό» μου, ἔ;...

Ἡ μαρκησία (πονηρά).—Εὐχαρίστως... "Οταν, καμμιὰ μέρα ἀπ' αὐτὲς πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βαρ... τὴν πριγκήπισσα, θὰ τὴς ζητήσω νὰ μοῦ τὰ δείξῃ !...

Ὁ βαρῶνος (δαγκώνεται).—Μὰ δὲν τἄχω στὸ σπίτι... Καί, γιὰ τὸ Θεό, μὴν πῆς τίποτε τῆς πριγκήπισσας γιὰ τὰ ταμπλό... Δὲν ἔχουν πὼς τἄχω... Δὲν ἔχει ἰδέα...

Ἡ μαρκησία.— "Α !... (Παύσις). Καὶ πότε θὰ κάνουμε τὸ πρῶτο μας χρηματιστηριακὸ «κόλπο»;...

Ὁ βαρῶνος.— Ὅποτε θέλετε... Ἐδῶ αὔριο ἀκόμη... (Τῆς παίρνει τὸ χέρι καὶ τὸ φιλεῖ λαίμαργα). Τώρα ποὺ εἶσαστε τόσο καλὴ μαζί μου... Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε κάτι ;...

Ἡ μαρκησία.—Τί ;

Ὁ βαρῶνος.— Γιατί προηγουμένως μ' ἀφίσατε νὰ περιμένω στὸ σαλόνι, ἐνῷ ἐσεῖς ἐδῶ ἐδιαβάζατε ἕνα ρομάντσο ;...

Ἡ μαρκησία.—.....

ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

Ἀπαραίτητη προειδοποίησις : οἱ συνάδελφοι, ποὺ θυμώνουν εὔκολα, παρακαλοῦνται νὰ μὴ διαβάζουν τὴν σελίδα αὐτὴ τῆς «Ἑβδομάδος». Ὁ κ. Παντελῆς Χὸρν θὰ ἐνοχληθῇ ἴσως ἀπὸ τὴν προειδοποίηση. Ἀλλ' ὁ κ. Συναδινὸς πιθανὸν νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν ἔκαμε μετὰ τὴν πρεμιέρα τῆς «Κοσμικῆς κινήσεως». Κι' ἂν συμβῇ αὐτό, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι θὰ εἶμαι ἀπαρηγόρητος. Μὲ τὴν παράσταση τῆς «Κοσμικῆς κινήσεως» ἔγινε κάτι τὸ ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτο : ὁ κ. Συναδινὸς δὲν ἀπήντησε στοὺς ἐπικριτάς του ! Καὶ σημειώσατε ὅτι δὲν ἄφησε λιγώτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, εἶχε ἐκθέσει μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια. Καὶ τί οἰκογένεια: τοὺς Μαγκλαράδες ! Ἡ ἐπικρίσεις, λοιπόν, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι πολλὲς καὶ δριμύτατες. Ἀποῶ, μάλιστα, πῶς οἱ ἀξιότιμοι αὐτοὶ κύριοι Μαγκλαράδες, —καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι στὴν πρεμιέρα τῆς «Κοσμικῆς κινήσεως» ἦταν ἀρκετοὶ Μαγκλαράδες, οἱ ἴδιοι ἢ στενότατοι συγγενεῖς τους,—ἀποῶ πῶς δὲν ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις καὶ ν' ἀπαιτήσουν τὴς στοιχειώδεις ἐκεῖνες ἐπανορθώσεις ποὺ κάνουν ὅσοι προσβάλλουν ἕναν ἄνθρωπο, μιὰ οἰκογένεια, ἕνα ὄνομα. Φαίνεται ὅμως ὅτι προσοδεύσαμε ἀρκετά. Ἀπόδειξις ὅτι ἔχομε κοσμικὴ κίνηση στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ θέατρο καὶ ὅτι «θιγόμενοι» ἀπὸ τὰ θεατρικὰ ἢ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα δὲν ὑπάχουν πιά, ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Καρκαβίτσα, λ. χ. ποὺ βρῆκε τὸν διάβολό του μὲ τοὺς Γκραβαρίτες ὅταν ἔγραψε τὸ «Ζητιᾶνο». Ἐκτὸς πιὰ ἂν δὲν ὑπάρχουν «θιγόμενοι» ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν «ἔργα», δηλαδὴ ἔργα ποὺ νὰ ἔχουν τὴν δύναμη νὰ θίξουν.

Ὀπωσδήποτε, ὁ κ. Συναδινὸς δὲν ἀπήντησε στοὺς ἐπικριτάς του. Κι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν «Κοσμικὴ κίνησιν», ἀφοῦ, ὅπως ἐπμένουν μερικοὶ κριτικοί, πρῶτα πρέπει νὰ κρίνεται ὁ ἄνθρωπος κ' ἔπειτα ὁ συγγραφεύς. Μπορεῖ, φυσικά, νὰ συμβαίνῃ καὶ τὸ ἀντίστροφο. Παράδειγμα ὁ Βιλλήν, ποὺ ἔγραψε ὡραῖα ποιήματα ἀλλὰ ἐπιπόστωσε κ' ἕναν παπᾶ. Αὐτὸ ὅμως παρατηρεῖται παντοῦ ἄλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὅλοι σχεδὸν εἶναι «καλοὶ» ἄνθρωποι ἀλλὰ τίποτα περισσότερο...

***

Οἱ περισσότεροι χρονογράφοι ἔχουν φορέσει τὰ λινά τους. Καὶ δὲν τὰ ἔχουν φορέσει μόνο. Τὰ ἐπιδεικνύουν κι' ἐμπρὸς τὸν θορυβωδέστερο τόπο. «Κύριοι, φορῶ λινά. Ἐλαφρότατα καὶ δροσερά !» Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ δροσισθῆτε κ' ἐσεῖς ἔξω... ἀντανακλάσεως. "Αλλωστε οἱ περίπατοι, στοὺς ὁποίους σᾶς παρασύρω κάθε μέρα, εἶναι ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἕνας φλενόμενος Ἀθηναῖος. "Ολο στὰ Φάληρα, στὴν Γλυφάδα, στὴν Βούλα καὶ στὴν Βουλιαγμένη. Δὲν εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ ζεσταίνεσθε ὅταν κάνετε περίπατο στὴν παραλία τοῦ Σαρωνικοῦ, μ' ἕναν κύριο μόλιστα ποὺ φορεῖ ἐλαφρότατα καὶ δροσερὰ λινά».

Σύμφωνοι. Ἀλλ' ὅσοι φοροῦν λινὰ προσπαθοῦν νὰ μὴν τὰ τσαλακώνουν. Καὶ οἱ χρονογράφοι μας, οἱ περισσότεροι τοὐλάχιστον, ὄχι μόνο τὰ τσαλακώνουν, ἀλλὰ τὰ γεμίζουν μὲ τοὺς πό... ἀντιπαθητικοὺς λεκέδες. Ὁ Φορτούνιο, λ. χ., ἐννοεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ξέρει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν ἀκτὴ τοῦ Σαρωνικοῦ. Μᾶς δίνει, λοιπόν, τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴν ἔκτασή της, γιὰ τὴν γεωλογικὴ σύνταση τοῦ ἐδάφους της, γιὰ τὰ χρώματα ποὺ παίρνει ἡ θάλασσά της κατὰ τὴς διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας, γιὰ τὸν μπάτη της καὶ γιὰ τὴς ζέστες της, γιὰ τὰ ὡραῖα μαγιὸ ποὺ τὴν στολίζουν καὶ τὰ μισόγυμνα σώματα ποὺ τὴν ἀσκημίζουν, γιὰ τὰ βραχάκια της ποὺ γίνονται ἐρωτικὰ καταφύγια καὶ τὰ κέντρα της ποὺ διαψεύδουν παταγωδῶς ὅσους κραυγάζουν ὅτι μαστίζει τὸν τόπο μεγάλη οἰκονομικὴ κρίσις, γιὰ ὅ,τι τέλος πάντων μπορεῖ νὰ δῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν κάνει περίπατο στὴν Γλυφάδα ἢ στὴν Βούλα, ἀλλ' ἐκτελεῖ ὑπηρεσία ὀργάνου τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Μόνο ποὺ ὁ Φορτούνιο, ὥσπου νὰ μᾶς τὰ πῇ ὅλα αὐτά, ἔχει τσαλακωθῆ φρικωδῶς. Καὶ προπάντων ἔχει ἰδρώσει. "Εκαμε ἀτελείωτες διαδρομὲς μὲ ὅλες τὴς ταχύτητες, μὲ τριάντα, μὲ πενῆντα, μὲ ὀγδόντα, ἀχόμη καὶ μ' ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἐπῆρε ὅλη τὴν σκόνη τοῦ δρόμου ποὺ δὲν εἶναι παντοῦ ἀσφαλτοιμένος, ἐβούτηξε ἔπειτα στὴν θάλασσα, ἐφλερτάρισε μὲ τὴς νέες, μὲ τὴς γρηές, μὲ τὴς ἀνήλικες, μὲ κάθε δίποδο ποὺ φορεῖ φουστάνι, ἐπλησίασε σὲ καμπίνες στὴς ὁποῖες γινόταν μεγάλη φασαρία καὶ εἶδε μέσ' ἀπὸ τὴς χαραμάδες τους, ἤπιε, ἐχόρεψε, ἔσφιξε ἐπάνω στὸ φὸξ-τρὸτ ἢ στὴν ρούμπα κυρίες καὶ δεσποινίδες, ἔκαμε τέλος πάντων ὅ,τι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν ὅλοι μαζὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ τώρα ἀπαιτεῖ νὰ τὸν ἀκούσομε.

Ἀλλὰ λαχανιασμένο καὶ ἰδρωμένο ἄνθρωπο μπορεῖς νὰ τὸν ἀκούσῃς; Τὸν λυπᾶσαι καὶ τὸν στέλνεις νὰ κοιμηθῇ. Καὶ τὸ πολὺ-πολὺ τοῦ συνιστᾶς νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ ροῦχα του μερικοὺς λεκέδες ποὺ τοῦ ἔκαμαν ἡ βενζίνες καὶ τὰ ἀρώματα τῶν κυριῶν. Καὶ σημειώσατε ὅτι οἱ λεκέδες, ποὺ ἔχουν μεταβάλει σὲ μπλοῦζες καρβουνιάρηδων τὰ «ἐλαφρότατα καὶ δροσερὰ» λινὰ τῶν περισσοτέρων ἄλλων χρονογράφων, δὲν εἶναι ἀπὸ βενζίνες κι' ἀπὸ ἀρώματα κυριῶν...

***

Ὡρισμένως οἱ κριτικοὶ εἶναι περιεργότατοι ἄνθρωποι. Ἐπήγαν στὴν πρώτη τῆς «Ἀνιέζας» τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου, τὴν ἄκουσαν μὲ πολλὴ προσοχή, ἔφυγαν εὐχαριστημένοι, τὴν ἐπήνεσαν τὴν ἄλλη ἡμέρα, τῆς ἀφιέρωσαν ὁλόκληρες στῆλες τῆς εὐχῆθηκαν κάθε σταδιοδρομία, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ ξεχάσουν ἐντελῶς τὸν ἑαυτό τους. Ἤτανε, λ. χ., βρῆκε ὅτι στὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ ἔργου ἔφυγε πολὺ σύντομα νὰ δείξουν ὅτι ψυχαλγεῖ... Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ρεσιτὲ τοῦ «Λόρδ» εἶχε λόγους ποὺ ἔφυγε τόσο σύντομα ; "Ηθελε, φυσικά, νὰ κάνῃ ψυχάλα, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ράνῃ τὴν Ἀνιέζα καὶ τὸν κιλό της ποὺ πρωτοτύπιαν παντοιεμένοι στὸν πύρρο τοῦ κόντε Τζάνε. Ἀλλὰ οἱ κριτικοὶ βλέπετε, ἐνῷ μποροῦν νὰ σοῦ ἀναστήσουν τὸν Σαίξπηρ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Γκαῦντλερ, λ. χ., ὡς καλλίτερον ἐρμηνευτὴ τῶν ἔργων του, δὲν ξέρουν ὅτι φαίνεται μὲ αὐτοὺς τοὺς νεοπαντρουμένους. Κι' ἔπειτα ἔχουν τὴν ἀξίωση νὰ τοὺς λαμβάνουμε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, νὰ χειροκροτοῦμε ὅταν χειροκροτοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε ὅταν σηκώνονται καὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν μέση τῆς παραστάσεως !

***

Μερικοὶ λόγιοι, ἂν κατόρθωναν νὰ γράφουν ὅσα τοὺς ἐζόνται στὸν νοῦ χωρὶς κόπο καὶ προσπάθεια, ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν μεγάλοι συγγραφεῖς. Ἀναντίρρητη ἀπόδειξις ὁ ἀκόλουθος διάλογος :

—Τί νέα ἀπὸ τὸ μέτωπο; ἐρώτησε νέος λόγιος παλαιότερον συνάδελφόν του.

—Τίποτα, ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος.

—Ἐγὼ ὅμως ἔχω σπουδαῖα νέα ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἐπέμεινε ὁ νέος ποὺ συμβαίνει νὰ εἶναι παντρεμένος.

—Νὰ τ' ἀκούσω.

—Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἔγκυος, ἐκαυχήθηκε ὁ νέος λόγιος ποὺ συμβαίνει ὄχι μόνο νὰ εἶναι παντρεμένος ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ γυναίκα νέα καὶ ὡραία.

Καὶ σᾶς ἐρωτῶ σοβαρῶς, ἀφοῦ σᾶς δώσω λίγων λεπτῶν προθεσμία γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἔννοια τῶν «νέων» ἀπὸ τὸ «μέτωπο» ποὺ δὲν εἶναι βέβαια, τὸ «δυτικό»: ὑπάρχει ἔστω καὶ ἕνα ἑλληνικὸ λογοτεχνικὸ ἔργο ποὺ νὰ κλείνῃ στὶς σελίδες του μιὰ τέτοια φράση ; "Οταν τὸ βρῆτε, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνακηρύξετε ἀριστούργημα !

***

Σᾶς συνιστῶ νὰ περνᾶτε κάπου-κάπου ἀπὸ τὰ παλαιοπωλεῖα καὶ νὰ ξεφυλλίζετε τὰ ἑλληνικὰ λογοτεχνικὰ βιβλία ποὺ περιμένουν ἀγοραστὰς καὶ ἀναγνώστας. "Αν δὲν βρῆτε κανένα τῆς ἀρεσκείας σας, θὰ διαβάσετε τοὐλάχιστον ἀφιερώσεις ποὺ συχνὰ ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὸ περιεχόμενό τους. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα ἀκόμη ν' ἀντιγράφετε στὸ σημειωματάριό σας μερικὲς ἀπὸ τὴς ἀφιερώσεις αὐτές, ἰδίως τὴς πὸ ἐνθουσιώδεις. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς χρησιμεύουν πολὺ κάθε φορὰ ποὺ οἱ λόγιοι θ' ἀοχίζουν κονταροχτύπημα. Ἐγὼ ἀντέγραψα ἀρκετὲς αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Καὶ προπάντων ἀφιερώσεις ποιητῶν...

***

Ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς ἴδρυσε «Λαϊκὸν Πανεπιστήμιον», στὸ ὁποῖο θὰ διδάσκουν μὲ ἐκλαϊκευτικὰ ἄρθρα τους γνωστοὶ ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι. Ἡ ἰδέα, μολονότι πολὺ καλή, φοβᾶμαι ὅτι θὰ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ πολλὰ ἄτοπα. Ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται, λ. χ., ὅτι ἔπειτ' ἀπὸ τὸ λαμπρό, τὸ ἀνεπίσημο, ἂς ποῦμε, Πανεπιστήμιο, δὲν θὰ ἰδρυθῇ ἡ λαϊκή, ἡ ἀνεπίσημη Ἀκαδημία; Γιὰ τὴν ἵδρυση, μάλιστα, λαϊκῆς Ἀκαδημίας δὲν ὑπάρχουν μόνο πολὺ λιγώτερες δυσκολίες ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότεροι εὐχαριστεῖ ἄτομα. Νὰ ἀναφέρω λογοτέχνες ποὺ εὐχαρίστως θὰ βοηθοῦσαν γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς λαϊκῆς Ἀκαδημίας; Εἶναι τόσο πολλοί ὥστε θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουν τὰ ὀνόματά τους σ' αὐτὴ τὴ σελίδα. Καὶ ἡ παραλείψεις δὲν μοῦ ἀφίσουν καθόλου, μὰ καθόλου !

***

Ὁ κ. Δ. Γιαννουκάκης σὲ μιὰ τελευταία συνέντευξή του ποὺ τὴν ἐδιάβασαν ἀσφαλῶς οἱ φίλοι τῆς «Ἑβδομάδος», εἶπε ὁμολογουμένως πολὺ σωστὰ πράγματα—ἂν καὶ ὁ ἴδιος ὑποστηρίζει πὼς δὲν εἶπε ἔτσι. Σύνεσι καὶ καλὰ οἱ κριτικοὶ θέλουν νὰ τὸν κάμουν σαβοὶ λογοτέχνη. Τὸν ἀφιερώνουν μακροσκελῆ ἄρθρα, τοῦ δίνουν συμβουλές, τοῦ κάνουν ὑποδείξεις, τοῦμπν τέλος πάντων ὅ,τι ἀκριβῶς τὸν ἐλαφρὸ θέατρο.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐδιάβασα κανένα ἀπὸ τὰ ἄρθρα αὐτά. Οὔτε τὸ ἄρθρο ποὺ κατὰ τὴν «διαβεβαίωση» ;) τοῦ κ. Γιαννουκάκη, ἔγκει τὴν ὑπογραφή μου ! Ὡστόσο δὲν ἀμφισβητῶ τὴν ἀκρίβεια τῶν πληροφοριῶν του καὶ συμφωνῶ ὅτι οἱ κριτικοὶ ἔχουν ἄδικο. Προπάντων ὅταν μὲ τέτοια ἔκταση σκοτίζουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἂν κρίνῃ ἀπὸ τὴς διαστάσεις του, δὲν ἀντέχει στὴν ὑπηλὴ θερμοκρασία τῆς Ἀθήνας...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΖΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ALBERT SOREL

"ΘΕΛΩ ΝΑΧΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗ!,,

Ἡ Λουσιὲν ἦταν τώρα δέκα χρόνια παντρεμένη μὲ τὸν Γκαστών. Κι' ἐννιὰ ὁλόκληρα χρόνια ἐγνώριζε τῆς σχέσεις του μὲ τὴν Σύλβια, τὴν περίφημη χορεύτρια τῶν «Φολὶ Μπερζὲρ», ποὺ τ' ὄνομά της φιγουράριζε μὲ μεγάλα στοιχεῖα στὰ προγράμματα, κι' ἡ ὁμορφιά της εἶχε ξετρελλάνει τὸ Παρίσι. Ὁ Γκαστὼν ἦταν περήφανος ποὺ μποροῦσε νὰ συχταλέγεται μεταξὺ τῶν φίλων της καὶ θάταν καὶ ἡ Λουσιὲν περήφανη γι' αὐτό, ἂν ἀγαποῦσε λιγώτερο τὸν Γκαστών. Ὡστόσο τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ ἀγάπη, φυσικὰ παρὰ τὴν θέληση τῶν γονέων της, καὶ τοὺς ἔδωσε μιὰ προῖκα, ποὺ θὰ μποροῦσε αὐτὸς νὰ τὴν ξοδεύῃ λογικώτερα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐπίστευε πὼς τὸ ἀνδρόγυνο θὰ ἐχώριζε, ἐξ αἰτίας τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ, μὰ ὁ Γκαστὼν δὲν τὼχε καθόλου σκοπὸ νὰ καταστατέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ κατάφερνε πάντα καὶ τῆς Σύλβιας νἆναι φίλος καὶ μὲ τὴν Λουσιὲν νἆναι καλὸς καὶ τρυφερός. Ἡ γαιτωμένη του ἀφέλεια καὶ τὸ παιδιάστικο γέλιο του ἀφώπλιζαν σὲ τέτοιον βαθμὸ τὴν Λουσιὲν, ποὺ τὴν ἀνάγκαζαν νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ μεγαλύτερην ἀκόμα θέρμη, ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε ἄλλον καλλίτερο τρόπο νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ἐννοεῖται, στὴν ἀρχὴ δὲν ἔλειψαν οὔτε ἡ σκηνές, οὔτε τὰ δάκρυα. Μὰ ἕνα καὶ μόνο γάδι τοῦ Γκαστὼν παρηγοροῦσε τὴν Λουσιέν, ποὺ ἦταν εὐτυχισμένη ὅταν ὁ ἄνδας της τὴν γάϊδευε, φεύγοντας, στὸ μάγουλο καὶ τῆς ἔλεγε:

—Ὡσεβούαρ γιὰ αὔριο, σερί!

Ἡ Λουσιὲν ἤλπιζε τότε πὼς ὁ Γκαστὼν θὰ ξαναγυρίζε στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅταν ὅμως εἶδε πὼς ὁ ἄνδρας της δὲν τὼχε σκοπό, ἡ σκηνές ἀρχίσαν νὰ γίνωνται δίαιες, ὁ Γκαστὼν θυμώνει κι' ἡ ἴδια ν' ἀδυνατίζῃ καὶ νὰ γλωμιάζῃ τόσο, ποὺ οἱ γονεῖς της θέλησαν νὰ μεσολαβήσουν γιὰ νὰ σώσουν τὸ παιδί τους. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της διεφώνησαν, διεκδικώνας ὁ καθένας τὴν πρωτοβουλία τῆς σχετικῆς ἐνεργείας, βρέθηκε μιὰ μέση λύσις. Ἀνέλαβε δηλαδὴ νὰ μιλήσῃ τῆς Λουσιὲν ὁ θεῖος της ὁ Ζύλ.

Μὰ μόλις ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ, ἡ Λουσιὲν τὸν διέκοψε θυμωμένη:

—Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, θεῖε Ζύλ, δὲν ἀφορᾷ παρὰ ἐμένα καὶ μόνο. Ἂν θέλῃς μάλιστα νὰ ξέσης, εἶμαι περήφανη γιὰ τὸ γοῦστο τοῦ Γκαστών, ἐπειδὴ ἡ Σύλβια εἶναι πράγματι μιὰ ἀπὸ τῆς ὁμορφότερες γυναίκες τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ θεῖος Ζύλ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τόσο ἔνθερμη ὑπεράσπιση ποὺ ἔκανε ἡ ἀνεψιά του στὸν ἄνδρα της, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Αὐτὰ ἔγιναν στὴν ἀρχή. Ἀργότερα ὅμως ἡ Λουσιὲν, κουρασμένη ἀπὸ τ' ἀδιάκοπα κλάματα, ἀπεφάσισε ὄχι μόνο νὰ λογικευθῇ, μὰ νὰ ἐκμεταλλευθῇ κι' ὅλας τὴν κατάσταση πρὸς ὄφελός της. Μιὰ ἄλλη γυναίκα θὰ σκεφτόταν νὰ πληρώσῃ τὸν ἄνδρα της μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα, μὰ ἡ Λουσιὲν ἔκανε κάτι ἄλλο, πολὺ πιὸ πωτότυπο καὶ πιὸ σύμφωνο μὲ τὰ αἰσθήματά της, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νἆναι ἀγνὰ καὶ εἰλικρινῆ γιὰ τὸν Γκαστών. Ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ ἕναν ρόλο ποὺ τῆς ταίριαζε περίφημα, τὸν ρόλο τῆς μισοπαντρευμένης καὶ τῆς μισογήρας. Διαλέγοντας κομψότατες τουαλέττες, κατὰ ποστίμησιν ἀπὸ γκοῖζο ἢ ψὼδ τοῦλι ποὺ ταίριαζαν ἔξοχα στὴν ξανθὴ ὁμορφιά της, ἄρχισε νὰ κάνῃ συγνότατες κοσμικὲς ἐμφανίσεις, σὲ τρόπο ποὺ νὰ δημιουργήσῃ σὲ λίγο ἕναν μεγάλο κύκλο θαυμαστῶν. Οἱ φίλοι τοῦ Γκαστὼν τῆς ἔκαναν ὅλοι ἀποκάλυπτα κόρτες. Ὅταν ἐμπαινε σὲ μιὰν αἴθουσα, ὅλος ὁ κόσμος ψιθοῦζε λόγια θαυμασμοῦ κι' ἐσγολίαζε τὴν ἀνάμωσιν διαγωγὴ τοῦ συζύγου της, ποὺ ἐνῷ εἶχε μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναικοῦλα, αὐτὸς ξημεροβραδυαζόταν μὲ μιὰν χορεύτρια τῶν «Φολὶ Μπερζὲρ».

Ἕνα βράδυ ὁ Γκαστὼν, προτοῦ φύγῃ, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Σύλβια, πρόσεξε τὴν παράξενη αὐτὴ ἀλλαγὴ στὴν ἐμφάνιση τῆς γυναίκας του καὶ τῆς ἔκανε ἕνα θερμὸ κομπλιμέντο κάτι ποὺ δὲν εἶχε κάνει ἀπὸ καιρὸ τώρα. Ἀκόμα εἶδε καὶ κάποιαν φευγαλέα φαιδρότητα στὴν ἔκφρασή της, ποὺ τὴν ἔκανε γοητευτικώτερη.

Ἔκτοτε ἡ εἰκόνα τῆς Λουσιὲν ἀκολουθοῦσε ἀκατάπαυστα τὸν Γκαστών. Τί ἀνότητος ποὺ ἦταν νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται καθόλου γι' αὐτήν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Σύλβια δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ μιὰν ἀνδρικὴ ματαοδοξία, ἀπὸ ἕνα κέφι ποὺ τὼχε κι' αὐτὸ ἐξαλείψει ἡ μακρὰ συνήθεια. Κατὰ βάθος ἡ Σύλβια τὸν ἔκανε νὰ πλήττῃ, ἐνῷ ἡ θέα τῆς καινούργιας αὐτῆς Λουσιὲν τὸν ἐγοήτευε. Ὡστόσο ὁ Γκαστὼν προτίμησε νὰ πεσμένη μέχρις ὅτου συντελεσθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ μεταμόρφωσις τῆς γυναίκας του. ἐλπίζοντας πὼς θὰ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα σὰν ἄλλοτε.

— *Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνω; Δὲν εἶμαι ὁ ἄνδρας σου;*

Ἡ Σύλβια, βλέποντας τὴν αἰφνίδια ψυχρότητα τοῦ ἐραστοῦ της, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ σκηνὲς τόσο δίαιες, ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ μὴ βγαίνῃ παρὰ πολὺ σπάνια ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὡστόσο ἡ Λουσιὲν ἦταν διαρκῶς χαλασμένη, πότε στὸ θέατρο καὶ πότε σ' ἐσπερίδες. Εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ τὸν καινούργιο της ρόλο, ποὺ δὲν τὸν ἄλλαζε τώρα μὲ κανέναν ἄλλο. Ἦταν ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ εἶχε ἐρωμένη μιὰν ἀπὸ τῆς πιὸ γνωστὲς ἀρτίστες τοῦ Παρισιοῦ. Αὐτὸ τῆς ἔδινε κάποιαν αἴγλη, ποὺ δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ στερηθῇ μὲ κανέναν τρόπο. Ὁ Γκαστὼν ἄρχισε τέλος νὰ φοβᾶται πὼς οἱ φίλοι του θὰ τὸν ἀπεξένωναν ὁλότελα ἀπὸ τὴν γυναίκα του κι' ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά.

Ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ Λουσιὲν ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ σὲ μιὰν ἑσπερίδα, κι' εἶχε φορέσει ἕνα διάφανο, ἀράγνινο φόρεμα, ὁ Γκαστὼν μπῆκε ξαφνικὰ στὸ μπουντουάρ της. Ἔκλεινε ἔβγαλε μιὰ κρουνγὴ τρόμου κι' ἔπεσενα νὰ κρύψῃ ντροπιασμένη τὴν γυμνότητά της.

—Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνω; ρώτησε. Δὲν εἶμαι ὁ ἄνδας σου;

Μὰ ἡ Λουσιὲν δὲν ἀποκριθῆκε, μόνο ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη, ἀναστατωμένη ἀπὸ τὴν ἀνεμελιὰ τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ ἡ ἀνεμελιὰ αὐτὴ ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐρωμένης τοῦ Γκαστὼν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τὸν ἀναστατώσῃ τὸ ἀκόμα πιὸ ἀπὸ τὴν Σύλβια. Ἡ ἀρρώστεια μου πέρασε πιά.

Μὰ ἡ Λουσιὲν δὲν ἄκουγε τίποτα. Χρόνος ὑπέφερε γιὰ νὰ κάνῃ τέλος τὴν δοκιμασία τῆς πηγῆ ἐνδιαφέροντος καὶ θαυμασμοῦ. Μὲ εὐτυχισμένη σύζυγος, ἀ. αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ τόσο κοινό! Μὰ ἀπαστημένη ὅμως σύζυγος, ὅταν μάλιστα ἦταν ἡ ἴδια τόσο θελκτική κι εἶχε ἀντίπαλο μιὰν διάσημη ἀστέρα, σὰν τὴν Σύλβια, αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ ἄξιζε τὸν κόπο! Τοὐλάχιστον σ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἡ Λουσιὲν γοωσοῦσε τὴν ἀμίσσαρα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς συμπαθείας, ποὺ τὴν περιέβαλλε. Πῶς τώρα θὰ παρουσιαζόταν στὸ κόσμο γωρὶς τῆς ὑπέροχες γκαίζες καὶ μὲ τουαλέττες της, ποὺ ταίριαζαν τόσο πολὺ μὲ τὴν ξανθὴ ὁμορφιά της;

—Γκαστών, γιατί τὰ γάλασες μὲ τὴν Σύλβια; Γιατί μοῦλασες αὐτὸ τὸ κακό; Θέλω νἀγῆς ἐρωμένη! Θέλω, μὰ ἐσύ...

Ἡ Λουσιὲν ἦταν τόσο τραγιμένη, ποὺ ἔπεσε στὰ κλάματα καὶ ἔνιωσε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν κάμαρά της.

Ὁ Γκαστὼν πέρασε μιὰν ἄγουπνη νύχτα. Ὅταν ὅμως τὸ πρωὶ ἡ ὑπηρέσια ἤρθε νὰ τοῦ σερβίσῃ τὸ πρόγευμά του, μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευση φώτισε ξαφνικὰ τὸ θλιμμένο μυαλό του. Σηκώθηκε, πῆνε γαμενλάνα στὴν κάμαρα τῆς Λουσιὲν καὶ κάθισε στὸ κρεββάτι της:

—Ἄκουσε, ἀγάπη μου. Βοῆκα ἕνα μέσο νὰ τὰ βολέψωμε ὅλα. Ἀφοῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν σήμη καὶ τὴν εὐτυχία σου νἆμαι ἐρωμένη, θὰ φροντίσω νὰ δοῦ μιὰν ἄλλη ἀπὸ σοῦ ὑπόσγουαι νὰ μὴν εἶναι λιγώτερο ἐνδιαφέρη ἀπὸ τὴν Σύλβια. Ὡστόσο πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἡ ἐρωμένη αὐτὴ θὰ ὑπάρχῃ μόνο γιὰ τὰ φαινόμενα, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Γιατί ἐγὼ, Λουσιέν, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τρελλὰ καὶ θὰ σοῦ μείνω τώρα πιὰ νὰ εἶμαι πιστός. Εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀγάπη μου;

Ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, πέρασε τὰ γέρκα της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό του κι' ἔπεσε πρὸς τὰ κόκκινα γέλια της νὰ ἑνωθοῦν καὶ πασάφορο φίλημα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΣΟΡΕΛ

ΦΩΤΟΥ ΠΟΦΥΛΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΜΙΑ ἀπὸ τῆς ἐξαιρετικώτερες πολιτικὲς μορφὲς τῆς Ἑλλάδος τοῦ περασμένου αἰῶνος ὑπῆρξε ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Φυσιογνωμία ποὺ ἔπαιξε ρόλο σ' ὅλη τὴν πρόοδο τῆς πατρίδας μας τὴν ἐποχὴ τοῦ Γεωργίου Α'. Πολιτικὸς μ' ἐπιδολή, μὲ ἰσχυρότατο κόμμα καὶ φανατικοὺς θαυμαστές.

Μέσα στῆς δυὸ τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνος δύο πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ δύο κόμματα διηύθυναν τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Χ. Τρικούπης καὶ οἱ Τρικουπικοί, ὁ Θ. Δεληγιάννης καὶ οἱ Δεληγιαννικοί. Τὸν Θ. Δεληγιάννη τὸν εἴδαμε. Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὸν Χ. Τρικούπη.

***

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης ἦταν γυιὸς τοῦ Σπύρου Τρικούπη, ποὺ συνέγραψε τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ποὺ ὑπῆρξε πρωθυπουργὸς στὰ πρώτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἡ μητέρα τοῦ Χαρίλαου ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου.

Ὁ Χαρίλαος γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο τὴν 11 Ἰουλίου 1832. Δηλαδὴ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔκλεισαν 100 χρόνια ἀπὸ τὴν γέννησή του. Τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Χαρίλαος, ἀνηγγέλθηκε πὼς θἀρχόταν ὁ Ὄθων, πρίγκηψ τῆς Βαυαρίας, γιὰ νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ ὁ πατέρας του ἀγωνίστηκε πολὺ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ γεγονός, ποὺ ἐγαροποίησε τότε τὸν λαό, ὠνομάσθη καὶ τὸ παιδὶ Χαρίλαος! Τὸ παιδὶ ἔφερε γοῦστο καὶ στὸν πατέρα, γιατὶ τὸν ἴδιο χρόνο ἦλθεν ὁ Ὄθων καὶ διώρισε τὸν Σπυρ. Τρικούπη πρωθυπουργό.

***

Ὁ νεαρὸς Χαρίλαος ἐτελείωσε τὴς γυμνασιακές του σπουδὲς στὴν Ἀθήνα καὶ κατόπιν ἐσπούδασε νομικὰ στὸ Πανεπιστήμιο. Ἀφοῦ πῆρε δίπλωμα ἐδῶ, πῆγε καὶ στὸ Παρίσι, ὅπου πῆρε ἄλλο νομικὸ δίπλωμα.

Κατόπιν σὲ ἡλικία μόλις 21 χρονῶν διορίσθηκε ἀκόλουθος τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας τοῦ Λονδίνου καὶ μπῆκε στὸ διπλωματικὸ στάδιο, ὅπου γρήγορα προώδευσε.

Ἡ Ἑλληνικὴ παροικία τοῦ Λονδίνου τὸν ἐξεστίμησε πολύ. Κι' ἔστι, τὸ 1862, τὸν ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης στὴν Συντακτικὴν Ἐθνοσυνέλευση. Στῆς συζητήσεις ποὺ ἔκανε στὴν Ἐθνοσυνέλευση, ἐπέδειξεν ἰσχυρότατο μυαλὸ καὶ θετικώτατη κρίση!

***

Μία μεγάλη διπλωματικὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσεν ὁ Χαρ. Τρικούπης στῆς διαπραγματεύσεις Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας γιὰ τὴν παραχώρησιν τῆς Ἑπτανήσου.

Ὁ Χαρ. Τρικούπης ἐστάλη τότε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ κυβέρνηση στὸ Λονδῖνον ὡς πληρεξούσιος γιὰ νὰ συζητήσῃ τοὺς ὅρους τῆς παραχωρήσεως τῶν νησιῶν. Στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ Ἄγγλοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ γκρεμίζουν τὰ φρούρια τῆς Κερκύρας. Κατέστρεψαν τὴ δγυρὰ τοῦ νησιοῦ Βίδου καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ γκρεμίσουν καὶ τὰ ὡραῖα παλαιὰ φρούρια τῆς Κερκύρας. Μὰ ὁ Τρικούπης ἀμέσως ἐπραγώρησε σὲ ζωηρὲς ἐνέργειες στὴν Ἀγγλικὴ Κυβέρνηση καὶ κατώρθωσε νὰ σταματήσῃ τὴν καταστροφὴ τῶν φρουρίων καὶ νὰ κανονίσῃ τὸ ζήτημα τῆς οὐδετεροστητος τῶν νησιῶν ἐκείνων, ἂν ἐγίνετο πόλεμος.

Ἡ ἐπιτυγίες αὐτὲς τοῦ Χαρ. Τρικούπη, σὲ ἡλικία μόλις 32 χρονῶν, τὸν ἔφεραν ἀμέσως στὴν κορυφὴ τοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου.

Ἔστι τὸν ἑπόμενο χρόνο, τὸ 1865, στῆς πρώτες ἐκλογὲς μετὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὁ Χαρ. Τρικούπης ἐξελέγη βουλευτὴς Μεσολογγίου. Τὸ Μεσολόγγι ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ πατέρα του. Καὶ ἕνα γρόνο ἀργότερα, τὸ 1866, γίνηκε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Πεοχώρησε δηλαδὴ μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη!

***

Ἡ ὑπουργικὴ ἐκείνη περίοδος τοῦ Χαρ. Τρικούπη ἦταν δυσκολώτατη καὶ περιπετειώδης. Τὸ Κρητικὸ ζήτημα ἦταν σὲ ὀξύτατη κατάσταση. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος ἐδιάλεξε γιὰ ὑπουργούς του τοὺς καλλιτέρους μέσα στὸν τότε πολιτικὸ κόσμο. Ἡ Κυβέρνησις ἐκείνη μάλιστα ὠνομάσθηκε «Μεγάλη Κυβέρνησις τῶν Λογάδων», δηλαδὴ τῶν διαλεγτῶν! Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Τρικούπης.

Ὡστόσο ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Χ. Τρικούπης εἶχε τότε ἐπιτυγίες καὶ ἄνοιξε πιὰ τὸν δρόμο του γιὰ πολιτικὸς ἀρχηγός.

Χαρίλαος Τρικούπης.

Ἐπὶ 9 χρόνια κατόπιν ὁ Χαρ. Τρικούπης ἔκαμεν ἄγριους πολιτικοὺς ἀγῶνες. Δὲν ἐδέχθηκε πιὰ νὰ γίνῃ ὑπουργὸς κομμιᾶς Κυβερνήσεως, μὰ ἐκαλλιέργησε τὸ ἀδαμος γιὰ νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς δικοῦ του πολιτικοῦ κόμματος.

Ἐπάλεψεν ἄγρια. Ἰσχυροὶ κομματάρχαι, ὅπως ὁ Βούλγαρης καὶ ὁ Δεληγιώργης, τὸν ἐπολέμησαν. Πότε ἔσγαινε βουλευτὴς στὸ Μεσολόγγι καὶ πότε οἱ ἀντίπαλοί του τὸν ἀπέκλειαν...

Συγγρόνως ὁ Τρικούπης ἄπαξε τὴν πένγα τοῦ δημοσιογράφου. Ἐδημοσιογράφησε μὲ ὁρμὴ καὶ ἔγραψε σφοδρὰ ἄρθρα ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀναρχίας τοῦ καιροῦ του. Ἐπεσέθη κατὰ τοῦ Βούλγαρη, ὅταν ἐκείνος ἔκαμεν ἕνα ἀντισυνταγματικὸ ποαξικόπημα, μὰ πιὸ περίφημη ἦταν ἡ ἐπίθεσις τοῦ Τρικούπη ἐναντίον τῆς Βασιλείας.

***

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, μὲ τὴν ἐπιθυμία του νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγούς, εἶγε σρίσει σὲ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἀντὶ νὰ σγματίζῃ κυβέρνησιν ἀπὸ τὰ πλειοψηφοῦντα κόμματα, σύμωνα μὲ τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα, αὐτὸς ἔκανε κυβερνήσεις ἀπὸ τὴν μειοψηφία. Ἔνωσεται ὅτι αὐτὸ ἐμεγάλωνε τὴν πολιτικὴ ἀναρχία.

Τότε ὁ Τρικούπης ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα «Καιροὶ» τοῦ Κανελλίδη τὸ ποτεσμπὶο ἄρθρο: «Τίς πταίει;» ὅπου ἐξηγοῦσεν ὅτι ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀναρχίας εἶναι τὸ Στέμμα.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐποκάλεσε πραγματικὴ ἀναστάτωση! Ὁ Τρικούπης, ποὺ τὸ εἶγε γράψει, κατεδιώχθη καὶ ἐφυλακίσθη... Μὰ πολὺ γρήγορα ἡ κατάστασις ἐξεκαθαρίσθη. Ἔγινε φανερὸ πὼς ὁ Τρικούπης εἶχε δίκηο. Ἀπεφυλακίσθη λοιπὸν μὲ βούλευμα καὶ ἀμέσως ὁ Γεώργιος τὸν ἐκάλεσε νὰ γίνῃ αὐτὸς πρωθυπουργός.

Ἔτσι ὁ Τρικούπης τὴν 27 Ἀπριλίου 1875 ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ πρωθυπουργός. Ἐσχημάτισε τὸ κόμμα του, ποὺ ἐλέγετο τότε «Πείμπτο κόμμα» καὶ ἔκαμε, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ 1864, ἐλεύθερες πραγματικὰ ἐκλογές. Στῆς ἐκλογὲς ἐκεῖνες ἐπέτυχεν ὁ Ἀλ. Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ Τρικούπης τοῦ παρεχώρησε τὴν ἀρχή.

***

Τὸ 1877 ὁ Τρικούπης ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στὴν τότε Οἰκουμενικὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ 1878 ὁ Τρικούπης ἔγινε πρωθυπουργὸς γιὰ λίγον καιρό. Τὸ 1880 ξαναγίνε, καὶ τότε κατήργησε τὴν βαρειὰ καὶ βάρβαρη φορολογία τῆς δεκάτης.

Μὰ τὸ κυριώτερο διοργανωτικὸ ἔργο τοῦ Τρικούπη ἀρχίζει μὲ τὴν πρωθυπουργία του τοῦ 1882. Ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Τρικούπης νὰ παλαίῃ γιὰ νὰ σγματίσῃ κράτος μὲ αὐστηρὲς ἐπιστημονικὲς βάσεις, μὲ τάξη, μὲ δικαιοσύνη καὶ μὲ ὠργανωμένον στρατὸ καὶ στόλο.

***

Μετὰ τὸ 1882 ξαναγίνε τρεῖς φορὲς πρωθυπουργός. Τὴν 9 Μαΐου 1886, τὴν 5 Ἰουνίου 1892 καὶ τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1893. Ἡ τελευταία του αὐτὴ πρωθυπουργία κράτησεν ἕως τὴν 12 Ἰανουαρίου 1895.

Ἔγιναν κατόπιν ἡ ἐκλογὲς τῆς 16 Ἀπριλίου 1895. Ὁ Θ. Δεληγιάννης ἦλθε πανίσχυρος. Καὶ ὁ Χαρ. Τρικούπης δὲν ἐξελέγη οὔτε βουλευτής!

Εἶχεν ἐκτεθῆ, ὅπως πάντα, στὸ Μεσολόγγι καὶ ἀπέτυχε!

Τότε παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στῆς 5 Μαΐου 1895.

***

Ὁ Τρικούπης ἐταξίδευσε στὴν Εὐρώπη. Εἶγε κλονισθῆ καὶ ἡ ὑγεία του...

Στὸ μεταξὺ ἔγινε μιὰ ἀναπληρωματικὴ ἐκλογὴ στὴν ἐπαρχία Βάλτσου καὶ γιὰ τὸ Τρικούπη γιὰ τὸ θέλη, ποὺ ἔσαλαν ὑποψηφιότητα. Ἔτσι τὴν 17 Μαρτίου 1896 ἐξελέγη πάλι σχεδὸν μὲ παμψηφία βουλευτής.

Λίγες ὅμως μέρες ἀργότερα ἔγινε γνωστὸν ὅτι ὁ Τρικούπης ἦταν ἀρρωστος βαρεία στῆς Κάννες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ἔπεσεν ἀπὸ γρονίαν ἀθρίτιδα. Καὶ τὴν 30 Μαρτίου 1896 ὁ Τρικούπης πεθάνε στῆς Κάννες.

Ὁ νεκρὸς του μετακομίσθηκε στὴν Ἀθήνα τὴν 9 Ἀπριλίου καὶ ἐκηδεύθηκε στῆς 11. Δὲν τοῦ ἔγιναν ἐπίσημες τιμές, μὰ ἄπειρος κόσμος συνώδευσε τὴν κηδεία.

Ἔστάφη στὸν πατρικό του τάφο, στὸ νεκροταφεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

***

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι καὶ σήμερα ὑπάρχουν φανατικοὶ ὀπαδοί, θαυμασταὶ καὶ λάτρεις τοῦ Χαρίλαου Τρικούπη. Πέρασαν 36 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατό του καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη «Τρικουπικοί!»

Καὶ ταγκίνασμα, κάθε χρόνο, γίνεται στὸ Νεκροταφεῖο τῶν Ἀθηνῶν τὸ μνημόσυνό του, ὅπου συγκεντρώνεται πάντα ὀρθόνος κόσμος θαυμαστῶν...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ματιλντας Σεράο

···· ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ····

(Προηγούμενα)

[Ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα, ἕνας πλούσιος Ἰταλὸς ἀριστοκράτης, ταξιδεύει χάριν ἀναψυχῆς στὴ Ρώμη. Μαζί του ταξιδεύει κ' ἕνας ἄνδρας μὲ παράξενο παρουσιαστικὸ καὶ πράσινα μάτια. Στὴ Ρώμη ὁ ἄγνωστος κατεβαίνει μαζὶ μὲ τὸν Ἀλιμένα ὁ ὁποῖος καταλύει στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης». Ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ μπαγάζια του ἀνακαλύπτει κὰ μὰ ξένη βαλίτσα μέσα στὴν ὁποία βρίσκει ἕνα κομμένο γυναικεῖο χέρι, ζωηρὸ σὰν νάταν ζωντανό. Ὁ Ρομπέρτο νοιώθει σιγὰ-σιγὰ μιὰν ἀκατανίκητην ἔλξη, ἕνα εἶδος ἐρωτα πρὸς τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο χέρι. Θέλοντας νὰ μάθῃ σὲ ποιὸν ἀνῆκε, ἀπευθύνεται στὸν διάσημο ἀνατόμο Σίλβιο Ἀμάτι, ὁ ὁποῖος ὅμως τοῦ ζητεῖ μερικὲς μέρες προθεσμία].

7. (Ἡ συνέχεια)

ΚΑΙ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ μάθετε;

—Αὔριο, ἴσως, ἢ τὸ πολὺ σὲ καμμὰ δεκαριὰ μέρες. Τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴν ἀνάλυση. Πρέπει ὅμως νἆχῃ κανεὶς ὑπομονή. Κάποτε ἄκουσα νὰ μοῦ μιλοῦν γιὰ μὰ σπουδαία ἀνακάλυψη ποὺ ἔκαμε κάποιος γιὰ τὸ μπαλσάμωμα τῶν σωμάτων...

—Κάποιος ; Τ' ὄνομά του :

—Χιι !, τὸ ὄνομά του... Δὲν τὸ θυμᾶμαι ! Ἴσως καὶ νὰ μὴ μοῦ τῶπαν. Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθουμε, Ρομπέρτο. Μποροῦμε αὐτὸ νὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

—Καὶ τί ἄλλο βρήκατε ;

—Σήμωσα ἐλαφρὰ τὸ δέρμα ποὺ σκεπάζει τὸ μέρος τοῦ κοψίματος: ἔχει γίνει μὲ τόση προσοχὴ ποὺ μόνο ἕνας χειροῦργος ἔμπειρος θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ κάμῃ.

—Θεέ μου ! φώναξε ὁ Ρομπέρτο μὲ φρίκη.

—Ναί, εἶναι τρομερό, ἐξακολούθησεν ἤρεμα ὁ καθηγητής. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ἀκόμη τρομερώτερο.

—Τί ; Ποιό ;

—Κάτι ποὺ μόνο μὰ προσεκτικὴ ἐξέτασις μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψῃ. Καί, πίστεψέ με, γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἄργησα τόσο πολὺ ἐξετάζοντας τὸ χέρι. Μιὰ ἀποκάλυψις φρικιαστική, φίλε μου.

—Μὰ πέστε την, λοιπόν !

— Πιστοποιώντας κανεὶς μὲ πόση προσοχὴ ἔγινε τὸ κόψιμο, θὰ φανταζόταν ἴσως ἐκ πρώτης ὄψεως, πὼς τὸ χέρι αὐτὸ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ ἕνα πτῶμα...

Ἕνας λυγμὸς πόνου ξέφυγε ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ Ρομπέρτο.

—Αὐτὸ κάνουν, συνέχισε ἤρεμα ὁ καθηγητής, συνήθως ὅλοι οἱ ἀνατόμοι, ἀγαπητέ μου. Ἀλλὰ τὴς περισσότερες φορές, κόβουν μὰ καὶ καλή, χωρὶς ὑπολογισμούς, ἐνῷ ἐδῶ βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα κόψιμο τόσο πολὺ ἀκριβές, τόσο ὑπολογισμένο ! Τέτοιου εἴδους ἐγχείρησις γίνεται μόνο πάνω σ' ἕνα πτῶμα, ποὺ εἶναι ἀναίσθητο πιά, ποὺ δὲν κινεῖται, δὲν πονεῖ, δὲν ἔχει φόβο νὰ πονέσῃ ἔπειτα...

—Λοιπόν, φώναξε ὁ Ρομπέρτο.

—Λοιπόν, τὸ χέρι αὐτὸ κόπηκε, ἀφαιρέθηκε ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ζωντανό !

—Ἤμουν βέβαιος ! εἶπε ὁ Ἀλιμένα, ἡσυχάζοντας μὲ μιᾶς.

—Γιατί ; Πῶς ;

—Ἔτσι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ γιατί.

—Καὶ ὅμως ἐγὼ τὸ ἐξήγησα : Εἶναι ἀπίθανο, ἀλλὰ ἀληθινό. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ζωντανὴ ὅταν τῆς ἔκοψαν τὸ χέρι.

—Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε ;

—Ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος, ἀπὸ τὴν ἐλαστικότητα τῶν μυώνων, ἀπὸ κάποιες γραμμὲς τοῦ καρποῦ, τῶν δακτύλων: εἶναι ἀπίθανο, σοῦ εἶπα, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶναι ἀλήθεια. Ζωντανή ! Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.

—Τί; Τί;

—Ὅτι ναί μὲν ἡ γυναίκα ἦταν ζωντανὴ ὅταν τῆς ἔκαμναν αὐτὴ τὴν ἀπάνθρωπη ἐγχείριση, ἦταν ὅμως ναρκωμένη, ὑπνωτισμένη, χλωροφορμημένη ἴσως...

—Θεέ μου !

—Μάλιστα. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ τέτοιους πόνους. Ἐπὶ πλέον τὸ χέρι θὰ εἶχε μαζέψει, θὰ εἶχε γρυπώσει. Ἄρα ἡ γυναίκα ἦταν ἀναίσθητη, εἶμαι βέβαιος.

—Αἶσχος ! Ἀτιμία !

—Ποιὸς ξέρει ; Κάποιο ἔγκλημα ἀναμφιβόλως.

—Ἔγκλημα ; Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκαμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἕνας κακοῦργος καὶ πὼς θὰ τοῦ ἄξιζε νὰ τὸν καταγγείλῃ κανεὶς στὴν δικαιοσύνη.

—Καὶ τί θὰ τοῦ ἔκαμε ἡ δικαιοσύνη;

—Θὰ τὸν φυλάκιζε, θὰ τὸν τιμωροῦσε μόλις ἀνεκάλυπτε τὸ σῶμα.

—Τὸ σῶμα ! Ποιὸ σῶμα ;

—Τὸ σῶμα τῆς γυναίκας ποὺ ἐσκότωσε.

—Πιστεύετε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ σκοτώθηκε; φώναξε ζωηρὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Φυσικά, ἀπήντησε ὁ καθηγητὴς Ἀμάτι μὲ μεγάλη ἠρεμία. Ἔχει πεθάνει ἀσφαλῶς.

—Πῶς τὸ συμπεραίνετε ;

—Γιατὶ εἶναι δύσκολο νὰ ὑπομείνῃ μιὰ τέτοιου εἴδους ἐγχείριση μὲ τραυματισμένο ἢ σπασμένο χέρι. Ἀδύνατον, ὅταν μάλιστα εἶναι ὑγιής. Ἕνα κόψιμο ποδιοῦ ἴσως δὲν φέρνει τέτοιο ἀποτέλεσμα πάντα. Προκειμένου ὅμως γιὰ χέρι !

Ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα κυττοῦσε ἀλληλοδιαδόχως τὸ χέρι καὶ τὸν καθηγητὴ μὲ ἀγωνία.

—Ἄλλο ;

—Τὸ κόψιμο τοῦ χεριοῦ ἔχει σκεπασθῆ ἔπειτα μ' ἕνα κομμάτι δέρματος ἀπὸ τὸ ἴδιο σῶμα. Ἀπὸ ποῦ ἀφαιρέθηκε αὐτὸ τὸ δέρμα; Ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ παρὰ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς γυναίκας ! Ὥστε ὅλο τὸ κορμὶ τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς ἦταν στὴν διάθεση τοῦ ἀνατόμου...

Σώπασαν γιὰ λίγο. Ὁ Ἀλιμένα ἀνακτοῦσε τὴν ψυχραιμία του λίγο-λίγο. Κάτι ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ μέσα στὸ μυαλό του, ποὺ δὲν τὸ ἀνακοίνωσε ὡστόσο ἀμέσως στὸν Ἀμάτι. Τοῦ εἶπε μονάχα :

—Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάμω;

—Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ;

—Γιὰ τὸ χέρι.

—Νὰ τὸ ἐπιστρέψῃς, ἂν εἶναι δυνατόν, στὸν ἰδιοκτήτη του.

—Ποῦ νὰ τὸν βρῶ ;

—Τὸν ζήτησες ;

—Ἔβαλα ἀγγελίες σ' ὅλες τὴς ἐφημερίδες.

—Καί... τίποτα ;

—Τίποτα !... Ἢ μᾶλλον κάτι.

—Τί θέλεις νὰ πῆς ;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς μοῦ παρουσιάσθηκαν κάποιες ἐνδείξεις... Κάποια πρόσωπα μὲ παρακολουθοῦν. Ἄλλα ζητοῦν νὰ μποῦν διὰ τῆς βίας στὸ δωμάτιό μου... Ἔχω μέσα σὲ μιὰν ἀπειλητικὴ ἀσμόσφαιρα.

—Μήπως ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῆς νευρικότητός σου ;

—Ὄχι. Εἶμαι ἀρκετὰ ψύχραιμος.

—Τὸ πρᾶγμα τότε εἶναι σοβαρό. Τί ἔκαμες ; Τί ἔπρεπε νὰ δώσῃς πίσω αὐτὸ τὸ χέρι, εἶπε ὁ Ἀμάτι ποὺ τὸ πρόσωπό του ἄρχισε νὰ ἀποτεινιάζῃ.

—Σᾶς εἶπα, πὼς τὸ ἐπεδίωξα καὶ ἡ προσπάθειές μου ἔμειναν μάταιες.

—Ἀσφαλῶς τότε πρόκειται γιὰ ἔγκλημα ψιθύρισε ὁ καθηγητής. Αὐτὸς ποὺ ἔχασε τὸ τὸ χέρι τὸ ἀναζητεῖ, ἀλλὰ ἀποφεύγει τὴ παρουσιασθῆ γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ.

—Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ δίσταζε νὰ κάμῃ καὶ δεύτερο ἔγκλημα γιὰ νὰ πάρῃ πίσω αὐτὸ τὸ χέρι, εἶπε ὁ Ρομπέρτο μὲ κομμένη φωνή.

Ξανασώπασαν καὶ οἱ δυό. Ὁ Ἀμάτι στήριξε τὸ κεφάλι στὸ ἕνα του χέρι καὶ σκεφτόταν.

—Κι' ἂν τὸ πήγανες στὴν ἀστυνομία ; εἶπε, σὲ λίγο, ὁ Ἀμάτι.

—Θὰ εἶχα φασαρίες ἀσφαλῶς, παρατήρησε ὁ Ἀλιμένα.

—Ναί, ἴσως νὰ μὴν πίστευαν αὐτὰ ποὺ θὰ τοὺς ἔλεγες.

—Εἶναι τόσο ἀνληθοφανῆ ! Εἶμαι ἕνα θῦμα τοῦ μοιραίου...

—Θῦμα, ἄς ἐλπίσωμε, ὄχι ! Πρέπει νὰ βροῦμε ὅμως ἕνα μέσον...

—Ἕνα μόνο ὑπάρχει, εἶπε ὁ Ρομπέρτο ἐπιγραμματικά.

—Ποιό ; Νὰ βρῆς τὸν ἄγνωστο μὲ τὰ πράσινα μάτια ;

—Ὄχι. Νὰ βρῶ τὴν γυναίκα μὲ τὸ κομμένο χέρι.

—Καὶ ποῦ θὰ τὴν βρῆς; Στὸ νεκροταφεῖο ; Θὰ πᾶς νὰ συλήσῃς δέκα χιλιάδες τάφους ; Θὰ γίνῃς βρυκόλακας ; εἶπε ὁ Ἀμάτι μ' ἕνα διασμένο γέλιο.

—Δὲν χρειάζεται νὰ κάμω τίποτ' ἀπ' αὐτά, ἀπήντησε ὁ Ρομπέρτο, πάντα μ' ἕνα ἔντονο φασιστικὸ ὕφος. Δὲν πιστεύω ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ πέθανε.

—Πλανᾶσαι, εἶπε ὁ Ἀμάτι ψυχρά.

—Τί τὰ θέλετε, δικαιώμά μου νὰ μὴν τὸ πιστεύω.

—Μὰ αὐτὸ εἶναι σωστὴ τρέλλα, φίλε μου.

—Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουνε ἀπὸ μιὰ τρέλλα. Ἡ δική μου τρέλλα ἴς εἶναι αὐτή !

—Καλλίτερα νὰ διάλεγες μιὰν ἄλλη τρελλά μου. Γιατὶ αὐτὴ μπορεῖ νὰ σὲ φέρῃ στὴν καταστροφή. Ποιὸς ξέρει ποῦ, ποιὸς ἔρχεται ἀπὸ πόσο καιρὸ τώρα, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα, θῦμα ἑνὸς ἀπαίσιου κακοῦργου, κοιμᾶται πεθαμένη σ' ἕνα ἄγνωστο κοιμητήριο. Μὴ χάνῃς λοιπὸν ἄδικα τὸν καιρὸ καὶ τὸ πρᾶγμα σου γιὰ ἕνα πτῶμα !

—Εἶναι ζωντανή, σᾶς λέω !

—Ἀφοῦ σ' ἀρέσει ν' αὐτοπατᾶσαι, κάνε ὅ,τι θέλεις. Πρόσεξε μόνο νὰ μὴν πέσῃς σὲ καμμιὰ παγίδα...

—Μπᾶ ! εἶμαι νέος καὶ δὲν φοβοῦμαι. Θὰ τὴν βρῶ αὐτὴ τὴν γυναίκα.

—Σοῦ τὸ εὔχομαι, ἂν καὶ πολὺ ἀμφιβάλλω. Ἂν μοῦ ἐπέτρεπες μάλιστα, θὰ σὲ ἀποθοῦσα πολὺ εὐχαρίστως. Ἄκουσε, Ρομπέρτο. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ κρύψῃς σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὸ εὕρημά σου.

—Ἔχω σκεφθῆ ἤδη γι' αὐτό. Θὰ τὸ πάω στὸ Μιλᾶνο σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἔχω ἐκεῖ...

—Ἄ, ναί ! μὲ δυὸ ὑπηρέτες σου : ἕναν ἄνδρα μὲ τὴν γυναίκα του. Εἶναι ὅμως ἄνθρωποι ἐμπιστοσύνης ;

—Ναί, σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἔχω μιὰν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

—Οὔτε γέροι, οὔτε ἄρρωστοι βέβαια.

—Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τ' ἄλλο.

—Τότε ὡραῖα, πήγαινέ τους τὸ κομμένο χέρι. Θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ τ' ἄφινες ἐδῶ, στὸ σπίτι μου, Ρομπέρτο, ἀλλά...

—Ὄχι, ὄχι ! ἐπενέβη ὁ νέος.

—Ὄχι ὅτι φοβοῦμαι, πρόσθεσε μὲ χαμόγελο ὁ Σίλβιο Ἀμάτι. Ἀλλὰ τὸ σπίτι μου δὲν εἶναι πολὺ ἀσφαλές. Ὁ ὑπηρέτης μου εἶναι γέρος, ἐγὼ λείπω δυὸ-τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα...

—Καὶ οἱ ἄλλοι ξέρουν ἤδη πὼς βρίσκομαι ἐδῶ, μὲ τὸ κουτί.

—Λές ;

— Εἶμαι βέβαιος.

Νά !...

Μόλις εἶπ' αὐτά, ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα πλησίασε τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ γραφείου ποὺ ἔβλεπε στὸ πάρκο τῆς βίλλας Φέρν. Ἀκριβῶς, κάτω ἀπὸ τὸ περιστύλιο στεκόταν ἕνας κακοντυμένος ὀργανοπαίκτης, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωμένα τὰ μάτια του πρὸς τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἕνας γέρος μὲ μεγάλη λευκὴ γενειάδα, ὕφος κουρασμένο, κυρτωμένος κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὀργανέττου ποὺ σήκωνε, κρεμασμένο στὸν λαιμό του μ' ἕνα μακρὺ λουρί. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ παίζῃ ἕναν παληὸ μελαγχολικὸ σκοπὸ ἀπὸ τὸν «Ἐρνάνη», καὶ τὸ χέρι ποὺ γύριζε τὴ μανιβέλλα ἦταν τόσο ἀδύνατο ποὺ ἡ μουσικὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ὄργανο σιγανή, ἀργή, μισοσβυσμένη. Κι' ὁ ὀργανοπαίκτης ἔβλεπε δλόγυρα πρὸς τὰ ἐπάνω.

—Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι κατάσκοπος, εἶπε ὁ Σίλβιο Ἀμάτι ποὺ εἶχε πλησιάσει τὸν Ρομπέρτο Ἀλιμένα στὸ παράθυρο.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀπήντησε ὁ νέος, συνφρώνοντας τὰ φρύδια.

—Δὲν πρέπει νὰ ταξιδέψῃς μαζὶ μὲ τὸ κουτί.

—Θὰ τὸ στείλω πρὶν φύγω ἐγώ, τυλιγμένο σ' ἕνα δέμα. Τὸ λεωφορεῖο τοῦ ξενοδοχείου μου θὰ τὸ μεταφέρῃ στὸν σταθμὸ μιὰν ἀπὸ τὴς ἡμέρες αὐτές. Ὁσοδήποτε κ' ἂν εἶναι ἡ ἐπιτήρησις ποὺ μοῦ κάνουν, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸ καταλάβουν αὐτό.

—Μὴν πᾶς κατ' εὐθεῖαν στὸ Μιλᾶνο.

—Ὄχι, θὰ κατέβω στὴν Φλωρεντία καὶ στὴν Μπολόνια. Θὰ φτάσω στὸ Μιλᾶνο δῆθεν τυχαῖα.

—Θὰ σὲ βοηθήσω ! εἶπε ὁ Σίλβιο Ἀμάτι ποὺ ἐνθουσιάσθηκε στὸ τέλος κ' αὐτός.

—Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο ;

—Ἔχω ἕναν ὑπ' ὄψει μου.

—Φτάνει νἀναι καλός.

—Καλός, ἀλλὰ χρειάζεται καιρό.

—Δὲν μοῦ τὸν λέτε ; Ἴσως μὲ ἐνθαρρύνετε...

—Λοιπόν, τὸ χέρι θὰ τὸ πάρῃς καὶ θὰ κάμῃς πολὺ καλά. Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος μαζὶ του—κ' ἐχαμογέλασε—ἀλλὰ κυρίως εἶσ' ἐρωτευμένος μὲ τὸ ἄγνωστο. Ὡστόσο κάτι θὰ μείνῃ ἀκόμα στὸ σπίτι μου.

—Ποιό; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Ρομπέρτο.

—Μοῦ μένει τὸ ὑγρὸ ποὺ πῆρα. Δὲν ξέρω ἀκόμη, ἀπὸ τί συνίσταται, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω πολὺ σύντομα.

—Ἔ, καί ;

—Ἔ, καί... ὅταν μάθω τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὑγρό, θὰ βρῶ ἀμέσως καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ μπαλσάμωσε τὸ χέρι. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ἄκουσα κάποτε νὰ μοῦ μιλοῦν γιὰ μιὰ περίφημη σχετικὴ ἀνακάλυψη ; Τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου θὰ τὸ ἀνακαλύψω ! Θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς εἶν' ὁ ἄνθρωπός μας. Θὰ τὸν βρῶ ! ἐπανέλαβε τώρα ὁ Ἀμάτι μὲ μιὰ χαρούμενη λάμψη στὰ μάτια.

—Κι' ἐγώ, θὰ βρῶ τὴν γυναίκα ! συνεπλήρωσε θριαμβευτικὰ ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ ὀργανέττο ἔπαιζε ἕνα πένθιμο ἐμβατήριο...

Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων.

Τὸ καρναβάλι στὴν Ρώμη ἐκείνη τὴν χρονιά, ἦταν στὴς δόξες του. Παρ' ὅλο ποὺ βρίσκονταν στὸ τέλος τῆς περιόδου του, τὸ χρῆμα κυλοῦσε ἀκόμα ἄφθονο στὴς φλέβες καὶ στὴς ἀρτηρίες τῆς πρωτεύουσας. Γίνονταν χοροὶ ἀριστοκρατικοὶ καὶ χοροὶ λαϊκοί: ἑορτὲς στὸ Κυρινάλιο, ἀνάμεσα στὸν διπλωματικὸ κόσμο καὶ μπάλ-μασκὲ στὰ θέατρα. Σ' ὅλα τὰ ρεστοράν, μκρα καὶ μεγάλα, δίνονταν τρικυβέρτα γλέντια κάθε βράδυ : Τὸ κρασὶ καὶ ἡ σαμπάνια ἔτρεχαν ποτάμι.

Ὁ Ἀνθοπόλεμος, τὴν τελευταία αὐτὴ Πέμπτη τῆς Ἀποκρηᾶς προοιωνιζόταν ὑπέροχος. Ἄλλωστε κ' ἡ «Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀπόκρεων» εἶχε ὀργανώσει τὰ πράγματα πολὺ καλά—ὡς ἐκ θαύματος—κ' εἶχεν ἀποφασίσει τὸ πεδίον τῆς μάχης νὰ πλουτισθῇ μὲ ἀμάξια καὶ ἄρματα ἀνθοστόλιστα. Γι' αὐτὸ καὶ πολλὲς πλούσιες οἰκογένειες, πολλὲς ἐλεύθερες γυναῖκες ποὺ δὲν λογάριαζαν τὸ χρῆμα, καὶ πολλοὶ ξένοι προθυμοποιήθηκαν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἑορτή. Ἡ κίνησις ἄχρισε κατὰ τὴς δυὸ τ' ἀπόγευμα. Τ' ἁμάξια καὶ τ' ἅρματα ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν. Καὶ τὰ μπαλκόνια ἦσαν κατάμεστα ἀπὸ θεατάς.

Δυὸ νέοι, πολὺ κομψὰ ντυμένοι, πήγαιναν μὲ τὰ πόδια, ἀργὰ-ἀργά, κουβεντιάζοντας μὲ μεγάλην οἰκειότητα καὶ δεχόμενοι ποτὲ στὸ πρόσωπο, πότε στοὺς ὤμους, πότε στὰ χέρια μικρὰ μπουκετάκια λουλούδια ποὺ τοὺς ἔριχναν ἀπὸ τ' ἁμάξια καὶ τὰ μπαλκόνια ἡ ὡραῖες φιλάρεσκες γυναῖκες. Ὁ ἕνας, ψηλός, μελαχροινός, ὡχρός, λεπτός, ἦταν ὁ γνωστός μας κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα. Ὁ ἄλλος, ξανθός, μὲ ἀνάστημα κανονικό, μ' ὡραιότατα γαλανὰ μάτια κ' ἀγγελικὸ κεφάλι, ἦταν ὁ φίλος του κόμης Ραγιέρι Λαμπερτίνι, ἀπόγονος μιᾶς παληᾶς ρωμαϊκῆς οἰκογενείας, πολὺ γνωστῆς ἀλλὰ καὶ κάπως ξεπεσμένης οἰκονομικά. Οἱ δυὸ νέοι ἐγνωρίζονταν ἀπὸ καιρὸ καὶ ἔκαναν πολὺ συχνὰ παρέα. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν δέχθηκαν νὰ μείνουν στὸ μπαλκόνι τῆς «Λέσχης τῶν Κυνηγῶν» ἢ στὰ παράθυρα τοῦ «Καφὲ Μπεστίνι» καὶ προτίμησαν νὰ ἀπολαύσουν πεζῇ τὸν ἀνθοπόλεμο.

Κοντὰ στὸ «Καφὲ Ἀρίγκο», ὁ συνωστισμὸς τῶν ἁμαξιῶν ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο. Μὴ μπορώντας νὰ προχωρήσουν, ὁ Ἀλιμένα κ' ὁ Λαμπερτίνι γύρισαν πάω, ἀνταλλάσσοντας χαρετισμοὺς καὶ χαμόγελα πότε μὲ κανένα φίλο καὶ πότε μὲ καμμιὰ φίλη ποὺ περνοῦσαν μέσα σὲ ἁμάξια. Ἔξαφνα, ἕνα πολὺ ὄμορφο ἁμάξι, στολισμένο μὲ διολέττες καὶ καμέλιες, σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτοὺς καὶ μιὰ κυρία ποὺ καθόταν μέσα, μόνη, τοὺς ἔγνεψε φιλικά.

—Ἡ Ἐλιάνα Λώδ ! εἶπε ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι, χαμογελώντας. Μᾶς γνέφει.

—Ἐμένα ἢ ἐσένα, ἀγαπητέ μου Ρανιέρι ;

—Ἴσως καὶ στοὺς δυό !

—Ναί, καὶ στοὺς δύο. Πᾶμε;

Καὶ οἱ δυὸ τζέντλεμεν πλησίασαν, μὲ μεγάλο κόπο, τὸ ἁμάξι, ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τοῦ κόσμου καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ βροχὴ λουλουδιῶν ποὺ ἔπεφταν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές. Ἡ Ἐλιάνα Λώδ, ντυμένη μὲ μιὰ κάτασπρη φανέλλα, σὰν εἶδος ἀνδρικοῦ κοστουμιοῦ, μ' ἕνα καπελλάκι ἄσπρο στὸ κεφάλι εἶχε ἕνα γοητευτικότατο ὕφος καὶ μιὰ ἐμφάνιση ἐξαιρετικὰ τσαχπίνικη.

Τὸ ἁμάξι της ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ λουλούδια ποὺ τῆς εἶχαν ρίξει καὶ ποὺ τἄφριχνε πίσω κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της, μαζὶ μὲ κάτι μικρὲς μπομπονιέρες.

—Ὦ, Ρομπέρτο, καλημέρα ! Καλημέρα, Λαμπερτίνι ! Τί δλέπω; Μὲ τὰ πόδια, σὰν δυὸ φιλόσοφοι ! Τί κάνετε λοιπόν ;

—Φιλοσοφοῦμε, ὡραία Ἐλιάνα, εἶπε ὁ Ρανιέρι, ἐνῷ ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα ἀκουμπώντας στὴν πορτούλα τοῦ ἁμαξιοῦ, χαμογελοῦσε διαγκώνοντας τὰ χείλη του.

—Καὶ σᾶς θαυμάζομε, πρόσθεσε μὲ εὐγένεια ὁ Ρομπέρτο.

—Ἄ, δὲν τὸ φαντάζομαι. Ἀλλοιῶς θἀρχόσασταν νὰ μοῦ κοπιάσετε συντροφιὰ μέσα στ' ἁμάξι μου.

—Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ; ρώτησε μὲ ἀβρότητα ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι.

—Καὶ οἱ δύο ! φώναξε ἐκείνη μὲ ξεκαρδότητα.

—Δὲν σοῦ τὸ εἶπα; μουρμούρισε ὁ Ρανιέρι στὸν Ρομπέρτο.

—Τί ; Τί εἴπατε ; Μήπως μὲ κουτσομπολεύατε ; φώναξε ἡ νέα γυναίκα ἐξαλουθώντας τὸν ἀνθοπόλεμό της.

—Ἀλλὰ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς σᾶς ἀγαπῶ, Ἐλιάνα, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Ρανιέρι.

—Κι' ἐγὼ πὼς σᾶς λατρεύω, πρόσθεσε ὁ Ρομπέρτο ἀκόμη αὐστηρότερα.

Ἡ Ἐλιάνα ξέσπασε στὰ γέλια, κουνώντας ἐπιτιμητικὰ τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ ἕναν καταιωνισμὸ λουλουδιῶν ποὺ πετοῦσαν, ποὺ τὴν ἐκύκλωναν ἀπ' ὅλες τὴς μεριές.

—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε μαζί μου ! φώναξε, ἐνῷ τὸ ἁμάξι της ξανάρχιζε νὰ προχωρῇ σιγά.

—Δὲν μπορῶ νἔρθω, εἶπε ὁ Ρανιέρι.

—Γιατί ;

—Ἔδωσα τὸν λόγο μου νὰ μὴν κάνω ἐμφανίσεις μὲ γυναῖκες, εἶπ' ἐκεῖνος γελώντας.

—Ἔδωσες τὸν λόγο σου ; Σὲ ποιόν ; Σ' ἐκείνην; φώναξε ἡ Ἐλιάνα, ἐνῷ τὸ ἁμάξι ξανασταματοῦσε.

—Σ' ἐκείνην, βέβαια !

—Κι' ἐσεῖς, Ρομπέρτο; Δὲν ἔχετε ἐσεῖς καμμιὰν ἐκείνη ;

—Ἡ δική μου ἐκείνη εἶστε σεῖς. Ἀλλὰ ἔδωκα τὸν λόγο μου σ' ἐκείνον.

—Ποιὸν ἐκείνον ;

—Ποιόν ; Ἀλλὰ στὸν Φιορέντζο Σκότ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΚΛΑΡΑΣ ΣΥΛΒΙΑ ΣΙΔΝΕΥ

Τὸ Χόλλυγουντ κάνει ἐνέσεις Βορονόφ!... Τὸ Χόλλυγουντ εἶναι ὁ σφυγμὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ κάθε δρόμος, κάθε σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ φέρνουν, ὅπως μιὰ ἀρτηρία, ἀπὸ λίγο καινούργιο καὶ νεανικὸ αἷμα. Ποτὲ ἄλλοτε τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶχε τόση ἀνάγκη, ὅσο τώρα! Ποτὲ ἄλλοτε ἡ δόξες του δὲν ὑπῆρξαν πιὸ ἐφήμερες, πιὸ ἀπρόοπτα θνησιγενεῖς, ὅσο σήμερα...

Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ ἐδῶ κι' ἑνάμισι χρόνο βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ. Δὲν εἶναι ὅμως πιὰ παραπονεμένη... Ἔχει γίνει γνωστή, ἔχει καταχωρηθῆ ἐπὶ τέλους τ' ὄνομά της στὸ Μητρῶο τῆς Δημοτικότητος... Ξέρουν ὅλοι τῆς συνήθειές της, τὰ γούστα της, τὴν ἡλικία της καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἱππο τῶν ποὺ τὴν θαυμάζουν...

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μαθεύτηκε πὼς ὁ ρόλος τῆς Κλάρας Μπόου, στὴν ταινία «Ὁ Δρόμος τῆς Πόλεως» θὰ μεταβιβαζόταν στὴν Σύλβια Σίδνεϋ, δημιουργήθηκε μιὰ ὁλόκληρη κίνησις ἀντιδράσεως καὶ σχολίων γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Πρῶτα-πρῶτα οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς Κλάρας ἔκριναν τὸ φέσσιμο τῶν σεζισὲρ ὡς ἀνάγωγο καὶ εὕρισκαν τὴν ἀπόφασή τους σὰν ἀφάνταστη ἀστοχία... Ἐρχόταν ἔπειτα ἡ σειρὰ τῶν ζηλιάρηδων... Τέλος, ἡ σειρὰ τῶν δυσπιστούντων, οἱ ὁποῖοι κουνοῦσαν τὸ κεφάλι λέγοντας: «Τί ἀνοησία ν' ἀντικαταστήσουν τὴν Κλάρα μὲ μιὰ πρωτόπειρη... Δὲν θὰ τὰ βγάλη, ἀσφαλῶς, πέρα...»

Ὅλοι ὅμως αὐτοὶ δὲν ἤξεραν τὴν Σύλβια. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ κολακεύεται νὰ ἀγνοῆ τὸ Μπρώντγουαιη. Τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς Ἴνας Κλαίρ, μεγάλης δεντέττας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία ἔμεινε ὡστόσο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο Κυρία Τζὼν Τζίλμπερτ. Ἡ Σύλβια λοιπὸν εἶχε ἤδη διακριθῆ στὸ θέατρο. Ποιὰ ἦταν ὅμως τὰ πιστοποιητικά της γιὰ τὸν κινηματογράφο; Μιὰ δουδὴ ταινία, ποὺ εἶχε γυρισθῆ πολλὰ χρόνια πρὶν κι' εἶχε λησμονηθῆ ὁλότελα. Ἀκόμη κι' οἱ πλέον αἰσιόδοξοι δὲν θὰ στοιχημάτιζαν οὔτ' ἕνα δολλάριο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Σίδνεϋ.

Μόλις τὴν ἔβλεπαν πουθενά, εἴτε στὸ στούντιο, εἴτε σὲ κανένα ρεστωράν, μουρμούριζαν κατὰ πρόσωπό της:

—Ἀ! εἶναι ἡ μικροῦλα Σίδνεϋ... Καὶ ποῦ εἶδαν πὼς μοιάζει τῆς Κλάρας;

Καὶ φυσικὰ δὲν τῆς ἔμοιαζε καθόλου. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ποσπαθοῦσε νὰ τῆς μοιάση. Μόνο γιὰ τὸν κόσμο ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ μανία τῆς συγκρίσεως, τῆς παραβολῆς, τῆς ἀντικαταστάσεως.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἕνα βράδυ, ἔγινε ἡ προβολὴ τοῦ «Δρόμου τῆς Πόλεως».

Καὶ τὴν ἑπομένη ὅλοι μιλοῦσαν μὲ ἐνθουσιασμό: «Εἶναι ὑπέροχη!» ἢ «εἶναι καλούτσικη» ἀγαλλόγως τοῦ... φύλου καὶ τῆς καλῆς πίστως ἐκείνου ποὺ μιλοῦσε. Πάντως ὅμως ἔκριναν τὴν δική της ἀξία, τὴν ἴδια της τὴν ποσοστικότητα καὶ ὄχι πιὰ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Κλάρα. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν μικρὴ Σίνδνεϋ ἦταν μιὰ νίκη, μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ φανταστῆ.

Ἔτσι ἡ Σύλβια, ἐπέτυχε νὰ ἐπιβληθῆ στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου δημιούργησε ἀνάμεσα σὲ τόσες ἀναγνωρισμένες πιὰ καλλονές, ἕναν γυναικεῖο τύπο καινούργιο, ἀλλὰ καὶ τόσο πρωτότυπο! Ἡ Σύλβια εἶναι καστανή, μὲ κατσαφὰ μαλλιὰ ποὺ τὰ γτενίζει μὲ χωρίστρα στὴν μέση. Ἔχει μάτια γαλανά. Πρόσωπο γεμᾶτο μὲ ὡραιότατες γκαμμές. Στόμα μέτριο, γείλη παχεια σὰν ἕνα ὡριμο φρούτο... Καμμιὰ ρυτίδα, φοῦδια λεπτὰ καὶ μακρυά. Ζωηρή.... Εὔσωστη... Προσφέρει τὸ σλαυϊκὸ προσωπάκι της στὴν φωτογραφικὴ μηχανὴ καθαρὸ καὶ ἀνεπιτήδευτο, ἀκόμη καὶ τὰ γείλη της ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ὥρα-τὴν ὥρα θὰ στάξουν αἷμα...

Μητέρα, ρωσσίδα. Πατέρας, ρουμᾶνος... Σλαύα ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια. Ὁ πατέρας εἶναι ὁ ὁράστιος Σίγκμουντ Σίδνεϋ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους ὀδοντογιατροὺς τῆς Νέας Ὑόρκης. Πῶς ἀποκαλύφθηκε ἡ καλλιτεχνική της κλίσις; Ἄγνωστο. Καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη. Ἐκείνη ἕνα πρᾶγμα μόνο γνωρίζει. Πὼς θέλησε νὰ γίνη καλλιτέχνις...

Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ, τὸ νέο ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ.

Καὶ ὅταν ἡ Σύλβια θελήση κάτι, αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη.

Ἀπὸ πέντε χρόνων κοριτσάκι εἶχεν ἤδη αὐτὴν τὴν ἰδέα στὸ κεφάλι. Δὲν δοκίμασε ἀμέσως νὰ τὴν θέση σ' ἐφαρμογή. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καλλιέργησε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἰδέα της στοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι ἐν τέλει δέχτηκαν νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ πάρη μαθήματα ἀπαγγελίας καὶ προφορᾶς. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίσθηκε σὲ μιὰν ἐφαιτεγνικὴ παράσταση κι' ἐθριάμβευσε. Ἦταν δεκατριῶν χρόνων...

«Καὶ τώρα, εἶπε μέσα της, ἂς ἔρθουν νὰ μ' ἀγκαζάρουν!»

Δὲν ἤθελαν ὡστόσο. Ἀναγκάσθηκε νὰ πάη ἡ ἴδια καὶ γὰ γτυρήση τὴν ποτρα ἑκατὸ θεατρῶν, ὡς ποὺ ὁ ἑκατοστὸς πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς δέχθηκε νὰ τῆς ἐμπιστευθῆ ἕναν μικρὸ ρόλο σ' ἕνα ἀσήμαντο θεατρικὸ ἔργο...

Πάνω στὴν δεύτερη παράστασή, λιποθύμησε ξαφνικὰ στὴν πρώτη πράξη. Νόμιζαν ὅλοι πὼς ἡ λιποθυμία της ἦταν μιὰ κοίσις ἐνεργίση τὸν ρόλο της ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔργου. Ὁ ἠρωϊσμός της δὲν ὠφέλησε δυστυχῶς. Τὸ ἔργο ἔπεσε. Γιὰ δεκαπέντε μέρες ἔμεινε κρεβατωμένη. Ἐκείνη ἕνα πρᾶγμα μόνο γνωρίζει. Πὼς θέλησε νὰ γίνη καλλιτέχνις...

Ἀπὸ θίασο σὲ θίασο, ἔφτασε ὡστόσο γρήγορα νὰ παίξη μὲ τὸν Φρίντριχ Μάρς καὶ κατήγαγε πραγματικὲς ἐπιτυχίες...

Ἔρχεται ὁ κινηματογράφος... Καὶ πάλι μετὰ τὸν «Δρόμο τῆς Πόλεως», τὴν «Ἀμερικανικὴ Τραγωδία», τὴν «Σκηνὴ τοῦ Δρόμου» ἐξακολουθεῖ νὰ γοητεύη ἀδιάκοπα... Ἀλλὰ βασυάται πολὺ σύντομα τὸ Χόλλυγουντ, ποὺ ὅλη τὴν γοητεία ποὺ ἀσκοῦν ἐπάνω της ὁ Φίλιπ Χόλμς καὶ ὁ γορευτὴς Λεονὸ Σλάρ, οἱ ὁποῖοι μοιράζονται τὴν φροντίδα νὰ τὴν διασκεδάσουν καὶ νὰ τὴν κάμουν νὰ ξεχάση τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ τὴν «Γκαὶν-Γιοὶκ-Γουαίη...»

Ὅταν, κάθε βράδυ, βλέπη ν' ἀνάβουν τὰ φῶτα τοῦ Χόλλυγουντ—οἱ ἀστέρες ἐπιστρέφουν αὐστηρότατα πρὸς τὸν νόμο τοῦ ἐνκεκαλυμμένου ὕπνου—ἀναστενάζει:

—Τί φοιχτὸ νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἀπὸ τὴς δέκα! Μὰ εἶναι δυνατὸν αὐτό, ὅταν εἶναι ἀκοσι γρόνων!...

Εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ θέλουν νὰ γνωρίσουν τὴν ζωὴ ἀπ' ὅλες τὴς μεριές της... Εἶναι ὅμως, ἡ μικροῦλα Σύλβια, πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι αὐτὸ ποὺ ζητᾶ;

Μ.

Ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἀπεστολὴ τοῦ κινηματογράφου.

Τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρό, οἱ Ἀμερικανοὶ λαμβάνουν ἰδιαίτερη φροντίδα γιὰ τὴ μόρφωση τῶν παιδιῶν μὲ τὸν κινηματογράφο. Ἀποδείχθη μάλιστα πὼς καὶ ἡ πιὸ σύντομη περιγραφὴ μὲ εἰκόνες, ἀξίζει ὅσο ἕνα πολύφορο προφορικὸ μάθημα. Ἔπεσι, γράφουν στὸν κινηματογράφο, εἶναι δυνατὴ ἡ ἀποτύπωσις τῶν ὡρῶν διδασκαλίας καὶ ἡ διάθεσις τοῦ γρόνου ποὺ περισσεύει στὴν φοιτητικὴ ἐργασία. Ἡ διδασκαλία τοῦ κινηματογράφου γίνε τώρα πιὸ ἀποτελεσματικὴ καὶ πιὸ ἐπιλογὴ μὲ τὸν ὁμιλοῦντα. Εἰδικοὶ καθηγηταὶ, ἐκλεκτοὶ στὸ εἶδος του, θὰ παραδίδουν τὸ μάθημά τους στὸ στούντιο καὶ κατόπιν τὸ ἀντίτυπα τῆς ὁμιλούσης αὐτῆς ταινίας θὰ προβάλλωνται σ' ὅλα τὰ σχολεῖα. Μιὰ μερικὴ ἡ θαυμασία αὐτὴ μέθοδος ἀρχίσε νὰ ἐφαρμόζεται μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ προτιμήσεις τῶν στὰρ στὰ χρώματα

Ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ ρώτησε τὸν καιροῦ τὴς γνωστότερες καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ ποιὸ χρῶμα προτιμοῦν γιὰ τὰ τουαλέττες των καὶ δημοσίευσε ὅλες τὶς ἀπαντήσεις. Ἀπ' αὐτὲς παίρνομε τέσσερες μόνο τὴς μεταφέρομε ἐδῶ σὰν πιὸ χαρακτηριστικές. Ἡ Κλάρα Μπόου ἀπαντᾶ: «Λατρεύω τὸ κόκκινα, τὰ ἅλικα φοφέματα· τὸ χρῶμα αὐτὸ συμφωνεῖ θαυμάσια μὲ τὴν ζωηρότητά μου». Ἡ Μαρλέν Ντήτριχ ἀπαντᾶ: «Ἀγαπῶ τὸ μπλὲ σινό· εἶναι τὸ πιὸ ἰσοσορροπημένο. Θὰ ἤθελα νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὴν τὴν ἔκφραση. Κι' ἐπίζηταῖ παντοῦ. Σ' ὅλα τὰ φορέματα ποὺ κρυταρχεῖ τὸ πράσινο». Ἡ Ρούθ Τέϊτσερ ἀπαντᾶ: «Ζητῶ τὸ κίτρινο, γρῶμα τῆς ἀισιοδοξίας». Καὶ τέλος ἰδοὺ ἡ ἀπάντηση τῆς Λοῦπε Βελέζ: «Ποιὸ γρῶμα προτιμᾶ τὰ τῆς τουαλέττες μου; Μοῦ εἶναι ἀδύνατον. Ἀγαπῶ ὅλα τὰ γρώματα. Τὸ καθένα ἀνάλογα τὴν γοητεία του, τὴν ἀξία του, τὸ νόημά του. Ἡ καλλίτερη ἀπόδειξις εἶναι ἡ συλλογή μου ἀπὸ πυτζάμες, ποὺ περιλαμβάνει ὅλα τὰ χρώματα. Καὶ νομίζω πὼς τὸ πιὸ μόστερο εἶναι νὰ χρησιμοποιῆ κανεὶς ὅλα τὰ χρώματα, παρὰ νὰ περιορίζεται μόνο σ' ἕνα καὶ... νὰ χρωματίζεται!»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

JACQUES GONSTANT

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Καμμιὰ φορὰ τ' ἀπογείματα, ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ κατάστημα ὁ Ζάν, τὴν ἔβλεπε ν' ἀνεβαίνη τὴν σκάλα, ἀνάλαφρη, ζωηρή, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς νειότης τῆς, ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ σκορποῦσε ὁλόγυρά της, σὰν ἀνοιξιάτικη μέρα. Καὶ ὅταν ἡ πόρτα τοῦ πέμπτου πατώματος ἔκλεινε πίσω ἀπὸ τὴν γοητευτική της σιλουέττα, ὁ νέος ἔμενε ἀκίνητος μὲ μιὰ λαχτάρα στὴν καρδιά του καὶ μ' ἕνα συναίσθημα ποὺ ἀσφαλῶς θἄχε δοκιμάσει ὁ πρωτόπλαστος κυττώντας ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἀποσπέλαστη πόρτα τοῦ χαμένου γι' αὐτὸν παραδείσου.

Κι' ὅταν ἔμπαινε ὑστερώτερα στὸ μικρὸ ἀπαρτιμάν του καὶ κυτταξότανε στὸν καθρέφτη, μιὰ φαμακερὴ ἀπελπισία ἀλλοίωνε τὰ χαρακτηριστικά του. Πῶς τολμοῦσε καὶ νὰ σκεφθῆ ἀκόμη αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ὁ Ζάν, μὲ τὴν ἀδυνατισμένη ἀσκητικὴ φάτσα του, τὸν στραβό του ὦμο καὶ τὴν ἐξογκωμένη του ράχη;

Τότε ἄνοιγε σιγανὰ τὸ παράθυρό του, ἔπαιρνε τὸ βιολί του καὶ ἄρχιζε νὰ παίζη. Ὧρες-ὧρες ἔπαιζε μιὰ σονάτα τοῦ Μπετόβεν, ἕνα τραγοῦδι τοῦ Βέμπερ, ἕνα κομμάτι τοῦ Γκρήγκ, μιὰ μελωδία τοῦ Μασσενέ, εἴτε πάλιν, ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ παθητικὰ τραγούδια τῆς Νεαπόλεως, εἴτε τῆς Ἀνδαλουσίας, ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλες ἀξιώσεις, μὰ ποὺ σᾶς πλημμυρίζουν ἀπὸ ἔρωτα καὶ γαρά.

Σὲ λιγάκι τὰ παράθυρα τῆς αὐλῆς ἐστολίζονταν ἀπὸ περιέργους θεατές, τὰ γραμμόφωνα καὶ τὰ ραδιόφωνα σώπαιναν βιαστικά, καὶ οἱ γείτονες, παρασυρόμενοι ἀπὸ μιὰν ἀσυναίσθητην ἔκσταση, ἄκουγαν σὰν μαγεμένοι: «Εἶναι ὁ μικρὸς καμπούρης τοῦ τετάρτου πατώματος, ψιθύριζαν ὅλοι, ποὺ παίζει βιολί...».

Ἡ Μαρὶ - Τερὲζ Βουλὼ ἄκουγε κι' αὐτή, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅμως δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταση πὼς ὁ μουσικὸς ἔπαιζε γι' αὐτὴν καὶ μόνο, καὶ ἂν ἡ χαϊδευτικὴ αὐτὴ μουσικὴ ξυπνοῦσε μέσα στὴν ψυχή της καμμιὰν λαχτάρα, σίγουρα δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἄμορφο τὸν Ζάν. Κι' ὅμως ὁ νέος θὰ θυσίαζε ὅλη του τὴν ζωή, ἂν, ἀνάμεσα στὰ κεφάλια ποὺ σκύβανε ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἐμφανιζόταν καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς Μαρὶ-Τερὲζ...

Κάθε βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ζὰν ἔκλεινε τὸ παράθυρό του, ντυνότανε καὶ πήγαινε στὸ καμπαρὲ Μπρεζιλιὲν τῆς ὁδοῦ Φονταίν. Ἐκεῖ, ἔπαιζε σπάνια τὴς ἀγαπημένες του μελωδίες. Ἔπαιζε μαζὶ μὲ ἄλλους τρεῖς μουσικούς, διάφορα χορευτικὰ κομμάτια γιὰ τὴς ἡμίγυμνες κυρίες ἐλαφρῶν ἠδῶν καὶ γιὰ τοὺς ἄκεφους γλεντζέδες ποὺ στροβιλίζονταν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φώτων. Συχνὰ ἡ μισθωτὲς γυναῖκες τοῦ καμπαρέ, ἡ Μαντό, ἡ Λουλοῦ καὶ ἡ Τερὲζ ἐρχόντανε κι' ἐχάιδευαν πάνω ἀπὸ τὸ σιόκιν τὴν καμπούρα του.

—Ἀφισέ με νὰ πιάσω τὴν καμπούρα σου, μικρέ μου Ζάν, αὐτὸ θὰ μοῦ φέρη γοῦρι.

Καὶ ὁ μικρὸς καμπούρης συγκατένευε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ μιὰ γκριμάτσα· ὅμως στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του, μισοῦσε τὸν ἑαυτό του κι' ἐκείνους ποὺ τοῦ θυμίζαν τὴν θλιβερὴ ἀναπηρία του. Παρὰ τὴν μουσικὴ καὶ τὸν θόρυβο, παρὰ τὰ γέλια τῶν γυναικῶν, τὴν λάμψη τῶν φώτων καὶ τὴν προθυμία τῶν γκαρσονιῶν, οἱ θαμῶνες τοῦ καμπαρὲ ἦσαν πάντα ἄκεφοι. Ἀνάμεσα στοὺς ταχτικοὺς ἐπισκέπτες ὁ βαρῶνος ντὲ Βιλινὲβ διακρινόταν γιὰ τὴν γενναιοδωρία του. Δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ὁ θυρωρὸς μὲ τὴν στολὴ ὡρμοῦσε μπροστὰ σὲ μιὰ πολυτελέστατη λιμουζίνα. Ἄνοιγε τὴν πόρτα στὸν βαρῶνο ποὺ συνώδευε πάντα κι' ἀπὸ μιά, θελκτικὴ κοπέλλα. Ὁ Δὸν Ζουὰν αὐτὸς δὲν κρατοῦσε ποτὲ μιὰ κατάκτησή του πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἀλλ' ἡ ἄλλη ποὺ τὴν ἀντικαταστοῦσε, ξανθὴ ἢ μελαχροινή, λαμποκοποῦσε

Μπῆκε μέσα στὸ καμπαρὲ κρατώντας μὲ ὕφος κατακτητικὸ στὸ μπράτσο του μιὰ κοπέλλα...

κι' αὐτὴ ἀπὸ νειᾶτα καὶ ὀμορφιά. Διάλεγε πάντα τὴς φιλενάδες του ἀνάμεσα στὰ μανεκέν, στὰ μοντέλα, εἴτε στὰ κορίτσια τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου.

Ἂν ἡ δουλειὲς πηγαίνανε ἄσχημα στὸ «Μπρεζιλιὲν», λόγῳ τῆς κρίσεως, αὐτὸ συνέβαινε ἐπίσης καὶ στὴν ἐφοφόρο τῆς Ὄπερας, στὸ κατάστημα μεταξωτῶν ὅπου ἐργαζόταν ἡ Μαρὶ-Τερὲζ. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ μὴν ἐργάζονται τὰ Σάββατα, ἔπειτα τὴς Δευτέρες, ἔπειτα ὅλα τ' ἀπογείματα.

Ἡ κατάστασις ἄρχισε νὰ γίνεται ἀπελπιστική, ἐπειδὴ ὁ μικρὸς μισθὸς τῆς ἔπρεπε νὰ ἐπαρκῆ ὄχι μόνον στὶς ἀνάγκες τῆς, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀνάγκες τῆς μητέρας τῆς, ποὺ εἶχε μείνει χήρα καὶ σχεδὸν χωρὶς περιουσία.

Ἡ Μαρὶ-Τερὲζ ἄρχισε σὲ λίγο νὰ ἀτενίζεται κάθε περιττό, τὸ φαγητὸ τῆς περιορίσθηκε μόνο σὲ μιὰ μερίδα, κατέβαινε μὲ τὰ πόδια στὴν Μονμάρτρη, στὸ κατάστημά τῆς, κι' ἔψαχνε μ' ὅλα τὰ τῆς δυνατά νὰ βρῆ μιὰν ἄλλη θέση.

Ἀπὸ τὴν θυρωρὸ ποὺ ἤξερε τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση ὅλων τῶν ἐνοίκων, ὁ Ζὰν ἔμαθε τὴν στενοχώρια στὴν ὁποία βρισκόταν ἡ οἰκογένεια Βουλώ. Ἔψαξε ἀμέσως νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ βοηθήση τὴς δυὸ γυναῖκες. Δὲν ἦταν ὅμως τόσον εὔκολο ὅσπρος τὸ φανταζόταν. Ἡ Μαρὶ-Τερὲζ ἦταν περήφανη καὶ δὲν ἀποδειχνόταν. Ἂν δὲν ἤτανε ἡ φλαμπούρες τῆς θυρωροῦ, κανένας δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τὰ χάλια ποὺ βριοκόταν.

Παίρνοντας τέλος θάρρος ἀπὸ τὴς καλές του προθέσεις ὁ Ζάν, τὴν ὥρα ποὺ συνάντησε ἕνα ἀπόβραδο στὴν σκάλα τὸ εἴδωλό του, τὴν ἐχωρέτησε καὶ βρῆκε κάποιαν ἀφορμὴ νὰ τῆς ἀποτείνη τὸν λόγο.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἔγινε μὲ μᾶς κατακόκκινος καὶ ταράχθηκε τόσο ποὺ τὰ χέρια του τρέμανε σὰν τοῦ ἀλκοολικοῦ. Ἔφερε τὴν κουδέντα στὴν κρίση, στὴν ἀνεργία, γιὰ νὰ τὴν προκαλέση τὴς ἐκμυστηρεύσεις τῆς Μαρὶ - Τερὲζ καὶ νὰ τῆς προσφέρη—μὲ πόσην, ἀλήθεια, ἀφιλοκέρδεια!—μιὰ χρηματικὴ βοήθεια. Δὲν προέβλεψε μόνο τὴν παγερὴ ἐπιφύλαξη μὲ τὴν ὁποία τὸν ἀντίκρυσε ἡ νέα κόρη, οὔτε τὴν ἀνυπόβλητη δειλία ποὺ τὸν παρέλυε.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα τῆς ἐκείνη τὸν ἐχωρέτησε μὲ ψυχρὴ ἀξιοπρέπεια καὶ αὐτὸς δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ τραυλίση μόνον:

—Δοῦλος σας, δεσποινίς!

Ἐπιστρέφοντας σπίτι τῆς ἡ Μαρὶ - Τερὲζ εἶπε στὴν μητέρα της: «Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου ὁ μικρὸς αὐτὸς καμπούρης ποὺ παίζει βιολί. Μὲ τρελλαίνει στὶς ματιές κάθε φορὰ ποὺ μὲ συναντᾶ στὴν σκάλα καὶ ἔπειτα μοῦ δείχνεται τόσο πρόθυμος, τόσο ὑποχρεωτικός, μὰ τὴν ἀλήθεια! Πρόσεξε νὰ ἀποφύγης κάθε κουβέντα μαζί του».

Ὅταν, τὴν ἑπόμενη ἑβδομάδα, ὁ Ζὰν ἐπιχείρησε νὰ καλοπιάση τὴν κ. Βουλὼ γιὰ νὰ τῆς δώση ἕναν φάκελλο μέσα στὸν ὁποῖον εἶχε βάλει δυὸ χιλιάρικα—ἕνα μεγάλο μέρος τῶν οἰκονομιῶν του—ἡ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ εἶχε προειδοποιηθῆ ἀπὸ τὴν κόρη της, δέχτηκε μὲ τέτοια ψυχότητα τὸν διολιστή, ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀπογοητευθῆ ἐντελῶς.

—Παρ' ὅλ' αὐτὰ θὰ δεχθῆ τὴν προσφορά μου, ἀνεφώνησεν ὁ Ζάν, μόλις ἔμεινε μόνος.

Ἕνα γράμμα του ποὺ φρόντισε νὰ γράψη μὲ γραφομηχανὴ γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆ ὁ γραφικός του χαρακτῆρας, ἔλεγε πὼς γνωρίζοντας τὴς δυσκολίες μέσα στὴ ὁποῖες ἀγωνιζόταν ἡ Μαρὶ-Τερὲζ, τὴν παρακαλοῦσε νὰ δεχθῆ τὴν πενιχρὴ προσφορὰ ἑνὸς «φίλου πολὺ ἀφοσιωμένου ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς γνωρίση τὸ ὄνομά του».

***

Δυὸ μέρες ὑστερώτερα, καθὼς ἔπαιζε κάποιο βαλσάκι στὸ καμπαρὲ Μπρεζιλιὲν, ὁ Ζὰν ἔνοιωσε ἕνα γτύπημα κατάκαρδα. Προποειομένου τοῦ μαϊτο-γτ' ὀτέλ, ὁ βαρῶνος ντὲ Βιλινὲβ μπῆκε στὴν αἴθουσα, μὲ τὸ μονόκλ στὸ μάτι καὶ μ' ἕνα ὕφος ἀνέφωχο καὶ κατακτητικό. Κρατοῦσε στὸ μπράτσο του μιὰν ἀξιολάτρευτη κοπέλλα, μὲ ὀλόξανθα μαλλιά, τὴν ὁποίαν ὁ Ζὰν θὰ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίση ἀμέσως ἀνάμεσα σὲ δέκα χιλιάδες: τὴν Μαρὶ-Τερὲζ Βουλώ!

Μιὰ τρομερὴ λύσσα πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ μουσικοῦ. Τρελλὲς σκέψεις σκοτεινιάσανε τὸ πνεῦμα του. Ἐπιφεληθέντας μιᾶς στιγμῆς ποὺ ἡ Μαρὶ-Τερὲζ ἔμεινε μόνη, πλησίασε καὶ τῆς ψιθύρισε: «Ὦ! δεσποινίς, εἶναι πολὺ κακὸ αὐτὸ ποὺ κάνετε!».

—Γιατί ἀναμιγνύεστε σεῖς στὶς δουλειές μου; ρώτησε ἡ νέα κοπέλλα μ' ἕνα βλέμμα ἀγριωπό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς σύστηκε τόσο καλὸς γιὰ μένα, καὶ δὲν ἔχω παρὰ μόνον ἕνα μέσον νὰ τοῦ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου...

Ὁ ἄτυχος μουσικὸς κατάλαβε μονομᾶς ὅτι ἡ Μαρὶ-Τερὲζ ἐνώνεται μὲ τὸν βαρῶνο τῆς ἔστειλε τὰ δυὸ χιλιάρικα!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ βαρῶνος ξαναγύρισε κοντά της. Ἀφοῦ φάγανε, χορέψανε καὶ ἤπιανε τρεῖς μπουτιλλιὲς σαμπάνια, τὸ ζεῦγος ἀπεμακρύνθησε ἀφολυθούμενο ἀπὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν δακρυσμένη ματιὰ τοῦ Ζάν, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη τὰ ἐπίθυμα κομμάτια του γιὰ τὸ μεθυσμένους θαμῶνες τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου...

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

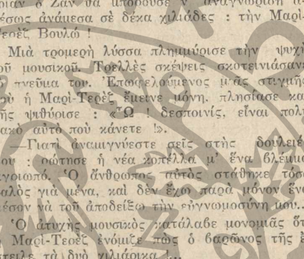

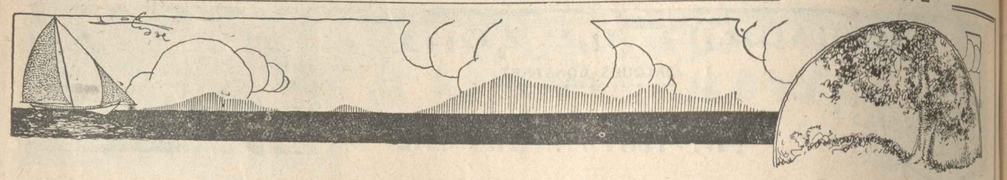

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΑΓΕ ΠΥΓΜΑΙΟΙ;

Ἀπὸ πότε ἀναφέρεται ἡ ὕπαρξίς των.— Ἡ μυθολογία ἔπαιξε ρόλο στὴν δημιουργία τοῦ θρύλου ;— Πῶς ἀκριβῶς ἔχει ἡ πραγματικότης.— Οἱ πυγμαῖοι ἦσαν οἱ πρόγονοι τῶν νάνων ;

Ὑπάρχουν ἄραγε Πυγμαῖοι ; Ἢ μᾶλλον ὑπῆρξαν ποτὲ στὸ παρελθόν; Ἐδημιούργησεν ἄραγε ποτὲ ἡ φύσις τέτοια ἀνθρώπινα ὄντα μικροσκοπικοῦ ἀναστήματος, ἢ πρέπει νὰ τοὺς κατατάξη κανεὶς στὴν κατηγορία ὡρισμένων ἐλαττοματικῶν ὑπάρξεων ποὺ τοὺς ἀποκαλοῦν νάνους, καὶ ποὺ τοὺς συνήντησαν κατὰ καιροὺς διάφοροι ἐξερευνηταὶ σὲ μέρη ἀνεξερεύνητα ; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπησχόλησε γιὰ πολὺν καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς φυσιοδίφας.

Ἕνας μεγάλος ἀνθρωπολόγος τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ ντὲ Κατρφάζ, ποὺ ἡ γνώμη του ἀναγνωρίσθηκε ἀπ' ὅλους ὡς ἡ πλέον αὐθεντικὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀναφέρει μέσα στὸ εἰδικὸ βιβλίο του περὶ «Πυγμαίων» ὅτι ἐν ὅλῳ ἓξη ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὑποστήριξαν τὴν ὕπαρξη φυλῶν νάνων : Ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλίνιος, ὁ Κτησίας, ὁ Πομπώνιος Μέλας καὶ ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ὅτι ἡ φυλὲς αὐτὲς ζοῦσαν ἀκόμη στὴν ἐποχή του καὶ κατοικοῦσαν στὴν ἴδιες περιοχὲς ὅπου κατοικοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι τους πρόγονοι.

Πρέπει ἀσφαλῶς ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὁ μῦθος καὶ ἡ ὑπερβολικότης ἔπαιξαν μεγάλο ρόλο στὰ κείμενα ποὺ μᾶς ἄφισαν οἱ παραπάνω συγγραφεῖς τὰ ἀναφερόμενα στοὺς Πυγμαίους. Λόγου χάριν ἡ συμπλοκὲς ποὺ ἔκαναν μὲ τοὺς πελαργοὺς καὶ τὶς ὁποῖες ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ θεωρηθοῦν καθαρὰ μυθεύματα. Ὅπως δὲν μπορεῖ ἐπίσης κανεὶς νὰ πιστέψῃ στὰ σοβαρὰ πὼς ὑπῆρχαν ράτσες ἀλόγων νάνων ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἡ ἴδιες ἐκεῖνες ἀνθρώπινες φυλὲς τῶν Πυγμαίων. Ὡστόσο δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ ἔζησαν ὁρισμένοι μικροσκοπικοὶ λαοί, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξέλιπαν. Ὁ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναφέρει ἕνα ἀρκετὰ πολύτιμο γεγονός. Σύμφωνα μὲ κάποιες πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὁ Ἐτέαρχος, βασιλεὺς τῆς χώρας τοῦ Ἄμμωνος, μιὰ συντροφιὰ κάποτε ἀπὸ νέους Νασαμωνίους ἀποφάσισε νὰ διασχίση τὴν ἔρημο τῆς Λιβύης. Ἔπειτα ἀπὸ πολυήμερη περιοπορία ἀνάμεσα στὴς ἀμμώδεις ἐκτάσεις, ἀπάντησαν τρία δένδρα φυτρωμένα στὴ μέση ἑνὸς ἀγροῦ. Τὰ πλησίασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τοῦνε τοὺς καρπούς των. Ἀλλά, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ξαφνιάστηκαν ἀντικρύζοντας ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικροσκοπικὰ ἀνθρώπινα ὄντα, ποὺ ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν καὶ τοὺς κυτταροῦσαν μὲ περιεργεια ἀπὸ μακρυά. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι μιλοῦσαν μιὰ γλῶσσα ποὺ οἱ Νασαμόνιοι, δὲν καταλάβαιναν. Οἱ νέοι προχώρησαν ὕστερα κ' ἔφθασαν σὲ μιὰ πόλη ποὺ οἱ κάτοικοί της ἦσαν παῦοι. Λίπλα σ' αὐτὴ τὴν πόλη ἔτρεχε ἕνας μεγάλος ποταμὸς ποὺ διευθυνόταν ἀπὸ δυσμὰς πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ ἦταν γεμᾶτος κροκοδείλους.

Ὁ Κατρφὰζ πιστεύει πὼς ὁ ποταμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Νεῖλο καὶ συγκεκριμένος στὶς ἀρχὲς τοῦ ρεύματός του. Ἡ ἀκρίβεια τῶν λεπτομερειῶν ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος τοῦ φαίνεται τέτοιας φύσεως ποὺ νὰ μὴν ἀφίνῃ καμμιὰν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀληθινότητα τοῦ γεγονότος. Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση εἶναι ἂν οἱ Πυγμαῖοι τοὺς ὁποίους συνήντησαν οἱ Νασαμόνιοι νέοι ἔχουν ἐξαφανισθῆ ἢ ἂν κατοικοῦν ἀκόμη σὲ καμμιὰν ἀνεξερεύνητη περιοχὴ τοῦ Ἐπάνω Νείλου.

Ἡ πληροφορίες ποὺ δίνουν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρονται σὲ πέντε διαφορετικὲς φυλὲς Πυγμαίων. Ἡ δυὸ ἀπ' αὐτὲς ἔμεναν στὴν Ἀσία, ἡ τρίτη κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Νείλου, ἡ τετάρτη λίγο ἀνατολικώτερα καὶ τέλος ἡ πέμπτη, πάλι στὴν Ἀφρική.

Γιὰ μιὰν ἀπὸ τὶς τρεῖς τελευταῖες ἀφρικανικὲς φυλὲς τῶν Πυγμαίων κάνει εὐρύτατο λόγο κ' ἕνας ἄλλος διάσημος φυσιοδίφης τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ καθηγητὴς Φρέντερικ Στὰρρ ποὺ ἐμάζεψε τὰ στοιχεῖα του ἀπὸ διάφορους ἀξιοπίστους ἐξερευνητὰς τῆς ἐποχῆς του : Στὴν αὐλὴ τοῦ Μοῦντσα, βασιλέως τῶν Μομπούττα, ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητὴς Σβάϊνφουρτ συνήντησε πολλὲς ἑκατοντάδες μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων ποὺ τοὺς ἔλεγαν Ἄκκας. Ἐπ' ἀνταλλαγῇ μάλιστα ἑνὸς σκύλλου πῆρε ἕναν, ὁ ὁποῖος ὅμως πέθανε πρὶν ἀκόμα φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

Ὁ Νυσαγιοῦ εἶδε ἀπὸ κοντὰ τοὺς μικροὺς Ὀμπόγκος μὲ τὸ κιτρινωπὸ δέρμα τους καὶ τὰ μακρυὰ τους μαλλιά, μέσα στὴς παράξενες μικροσκοπικές τους καλύβες τοῦ χωριοῦ Ἀσάγκος. Οὔτε ὅμως ὁ Σβάϊνφουρτ, οὔτε ὁ Νυσαγιοῦ δὲν ἔγιναν πιστευτοὶ ὅταν, ἐπιστρέφοντας ἀνέφεραν τὴν ἀνακάλυψή τους. Χρειάσθηκαν νὰ μεταφερθοῦν στὴν Εὐρώπη

Ἔχει καὶ ἡ Ἀμερικὴ τοὺς πυγμαίους της : Οἱ νάνοι Χάρρυ καὶ Ντεϊζυ Ἕρολς ποὺ ἐργάζονται στὴν κινηματογρ. ἑταιρία Μέτρο-Γκόλντουϊν.

τρεῖς ζωντανοί Ἄκκας γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρισθοῦν οἱ ἄθλοι των. Τοὺς δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγόρασε ὁ φυσιοδίφης Μιάνι γιὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ στὴν Ἰταλικὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρία. Ἦσαν δυὸ ἀνθρωπάρια ποὺ λεγόνταν Τέμπς καὶ Σαρβαλά. Ἕνα τρίτο δεῖγμα, μιὰ γυναίκα ὀνόματι Σαϊντὰ ἀπεστάλη στὴν Ἰταλία μέσον τοῦ Γκεσὶ-Πασσᾶ. Καὶ οἱ τρεῖς ἔζησαν πολλὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη, ὅπου μάλιστα καὶ σπούδασαν. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Στάνλεϋ συνήντησε χιλιάδες τέτοιους Ἄκκας, Βουατούας κ. ἄ., τὸ κοινὸν ἐπείσθηκε πιὰ ὁριστικὰ γιὰ τὴν πραγματικὴ ὕπαρξη τῶν Πυγμαίων στὴν Ἀφρική.

Οἱ γνωστότεροι σήμερα πυγμαῖοι εἶναι ἀσφαλῶς οἱ Ἄκκας. Νὰ μιὰ περιγραφὴ ποὺ τοὺς ἔκαμε ὁ καθηγητὴς Στούλμαν, τὸ 1893, στὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «ἡ Ἐθνολογία».

«Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀναστήματος τοῦν εἶναι 1,25 μ. καὶ τὸ δέρμα τους ἔχει ἕνα χρῶμα κιτρινωπὸ πρὸς τὸ καστανό. Τὸ κεφάλι τους εἶναι στρογγυλό, ἡ μύτη πλατειά, τὰ μαλλιὰ μακρυὰ καὶ ἴσια σὰν στάχυα. Τὰ γένεια τους ξανθωπά, ἀλλὰ κ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ ἐλαφρὸ τρίχωμα. Ζοῦν ἀπέναντι σὲ καλύβες καὶ ντύνονται μὲ φύλλα. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μεγάλο χαλκᾶ περασμένο στὸ ἐπάνω τους χεῖλος δὲν ἔχουν κανένα ἄλλο σημεῖωμα στὸ σῶμα τους. Εἶναι σαρκοφάγοι καὶ τὸ κυνῆγι τους τὸ κάμουν μὲ δόρατα καὶ φαρμακερὰ βέλη. Θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς κατατάξη κανεὶς στὴν χορεία τῶν χαννιβάλων, ἀλλὰ σ' ἕνα μέτρο πολὺ πιὸ ἐλαφρό».

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ σήμερα λαοὶ τῶν πυγμαίων διακρίνονται σὲ δυὸ γενικὲς κατηγορίες : Οἱ πυγμαῖοι τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν ἐπονομασθῆ «Νεγκρίλλος» καὶ οἱ πυγμαῖοι τῆς Ἀσίας «Νεγκρίτος». Ἡ φυλὲς τῶν τελευταίων αὐτῶν συναντῶνται σκορπισμένες σχεδὸν μέσα σ' ὅλη τὴν μεγάλη ἤπειρο ἀπὸ τὸν χερσόνησο τῆς Μαλάκας καὶ τὸ Ἀνατολικὸ τὰ Ἰμαλάϊα. Ἀλλὰ καὶ στὰ νησιά, ἀπὸ τὴν Νέα Γουϊνέα ὡς τὰς νήσους Ἀνταντάν, μέσα στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ κ' ἀπὸ τὰς νήσους τῆς Σόντας ὡς τὴν Ἰαπωνία.

«Οἱ Ἄκτας τῆς Λοιξὸν — ἀναφέρει ὁ Φρέντερικ Στὰρρ — ὅπως καὶ οἱ πυγμαῖοι τῶν Φιλιππίνων νήσων ἔχουν ἕναν τύπο καθορισμένο. Σ' ὅλη τὴν Μαλάκκη χερσόνησο καὶ στὰ βορεινότερά της ἀκόμη, ὑπάρχουν λοιπὸν τοὺς Σεμάγκο καὶ τοὺς Σακέϊς, ποὺ ἀπαροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «Νεγκρίτο». Ὁ καθαρώτερος τύπος των ὡστόσο συναντᾶται στοὺς Μινκόπας τῶν νήσων Ἀνταμάν. Ἔχουν μείνει οἱ πυγμαῖοι αὐτοὶ τόσο καθαροὶ ἀπὸ ἕνες ἐπιμίξεις ποὺ παρουσιάζουν μιὰ κατασκευὴ διοιορρυθμία χαρακτηριστικῶν. Τὸ μέσον ἀνάστημά τους εἶναι μικότερο τοῦ 1,35 μ. Τὸ κεφάλι τους εἶναι μεγάλο καὶ ἀποτελεσθὲν τὸ 1/7 τοῦ συνολικοῦ τον ἀναστήματος. Τὸ σῶμα τους καλοφτιαγμένο καὶ οἱ μύες ἀοκετὰ γεροδεμένοι. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους εἶναι λεπτὰ καὶ καχεκτικά. Ἔχουν μαῦρη ἐπιδερμίδα καὶ μαλλιὰ μαῦρα καὶ σγουρά. Οἱ Μινκόπις κατοικοῦν σὲ προτάγματα καλύβες καὶ τοέρονται ἀπὸ τὸ κυνῆγι τῶν ἐγγείων ζώων καὶ μερικῶν φυτῶν. Σχηματίζουν κοινότητες ἀπὸ 20-50 ἄτομα, ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑνὸς ἀοχηγοῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καὶ μεγάλη ἰσχύν. Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν φύλων εἶναι πολὺ μεγάλη πρὸ τοῦ γάμου, ὕστερα ἀπ' αὐτὸν διατηροῦν πολλὴν ἐντιμότητα. Εἶναι μονόγαμοι καὶ ἀναποιῶν ἐξαιοετικὰ τὰ παιδιά τους...».

Γιὰ τὶς συνήθειες τῶν πυγμαίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδίως γιὰ τὴς φυλὲς ποὺ κατοικοῦν στὴν περιοχὴ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος κανεὶ εὐρύτατο λόγο ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Χαλίμπαρτον, στὸν ὁποῖον δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς γνωρίση ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ τοὺς μελετήση. Μπόρεσε ἔτσι νὰ καθορίση πὼς ἡ φυλὲς τῶν νάνων τοῦ Ἄτλαντος εἶναι διεσπαρμένες στὴς περιοχὲς τοῦ Ἄκκα καὶ τοῦ Σάς, στὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ Δρῆ καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα ἀκόμα σημεῖα. Ἔχουν διάφορα ὀνόματα. Τοὺς ὀνομάζουν μικροὺς Ἀσατάν, Ἄκκας, Νεζεταγκὰν κτλ. Ἔχουν ἀνάστημα ἀπὸ περίπου ἀγγλικὲς ποδῶν. Τὸ χρῶμα τους εἶναι κοκκινωπὸ καὶ τὰ μαλλιὰ τους κοντὰ καὶ σγουρά. Εἶναι δραστήριοι καὶ γενναῖοι κ' ἔχουν ἐξαιρετικὸ ταλέντο γιὰ ἀκροβάτες. Ἀνηγοῦν κατὰ προτίμησιν στρουθοκαμήλους καὶ μεταπωλοῦν τὰ αὐγὰ καὶ τὰ φτερά τους στοὺς Ἄραβας ἐμπόρους τῆς Σαχάρας. Δὲν ἀνήκουν καθόλου τὴν χειρωνακτικὴ δουλειά. Ἐν τούτοις ὅμως στὴν σιδηρουργία εἶναι μετέρχοι ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ τροφή τους συνίσταται ἀπὸ κρέας καμήλας ποὺ τὸ παστώνουν καὶ ἀλάτι μέσα σὲ ἀσκιὰ ἀπὸ δέρμα ταράνδου. Μιὰ μπουκιὰ ἀπὸ τὸ κρέας αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ τὸν τραφῇ ἕνας Ἄκκας ἐπὶ δυὸ μέρες...

Ἡ θρησκεία τῶν πυγμαίων τῆς Ἀφρικῆς ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ μέους ποὺ κατοικοῦν. Μερικοὶ πιστεύουν στὸν Ὅσιρι. Οἱ περισσότεροι εἶναι εἰδωλολάτραι καὶ ἐλάχιστοι μωαμεθανοὶ ἢ χριστιανοί.

ΜΙΚΡΗ Ἐγκυκλοπαιδεία

Εἶνε γνωστὴ ἡ καταγωγὴ τῆς «τζάζ»;

Ὁ ΟΡΟΣ «τζάζ» ἢ «τζάζ-μπάντ» χαρακτηρίζει ὡς γνωστὸν ἕνα εἶδος ξεχωριστῆς δοχήστρας, πασίγνωστης σήμερα καὶ ποὺ τὰ κυριότερα ὄργανά της καὶ ἰδιαιτέρως αὐτὰ ποὺ παράγουν τοὺς ρυθμικοὺς κρότους, εἶναι ἐπανόησις ἐντελῶς μοντέρνα.

Ἡ τζάζ, καθὼς λένε, γεννήθηκε στὸ Σικάγο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Μεγάλου Πολέμου μέσα σ' ἕνα καφενεῖο λεγόμενο «Καφὲ-Σίλερ». Ἐκεῖ, ἕνας νέγρος ἔπαιζε διάφορα ὄργανα χωρὶς ὅμως νὰ χρησιμοποιῇ μουσικὴ γραμμένην ἀπὸ πρὶν καὶ συντονισμένην στὸ καθένα ἀπ' αὐτά. Ἀπλούστατα, ὅταν ὁ νέγρος μεθοῦσε ἀπὸ τὰ ἀκατάπαυστα κεράσματα τῶν πελατῶν τοῦ κέντρου—κ' αὐτὸ κατήντησε νὰ γίνεται πιὰ συστηματικὰ—ἄρχιζε νὰ παίζῃ φαντασιακοὺς σκοποὺς χωρὶς κανένα ρυθμὸ ἢ μέτρο καὶ νὰ χτυπᾶ ὅλα τὰ ὄργανα τοὐτοχρόνως. Τὸ κοινό, μὲ τὴν σειρά του, κατελαμβάνετο κ' αὐτὸ ἀπὸ φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὸν ζητοκραύγαζε φωνάζοντάς τον μὲ τὸ μικρό του ὄνομα Τζάζιμπο. Τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ Τζάζιμπο ἔγινε πολὺ γρήγορα Τζάζ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς δοχήστρας βρέθηκε ἔτσιμη συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν ἴδια τὴν γένεσή της. Μὲ τὸν καιρὸ ἡ μουσικὴ τῆς τζάζ ἐποβλήθηκε σὲ πειθαρχία καὶ ὑποτάχθηκε στὴν αὐστηρότητα τῶν κανόνων τῆς ἁρμονίας.

Τί εἶνε τὰ βιολιὰ «Στραντιβάριους»;

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ βιολιὰ τοῦ κόσμου κατασκευάσθηκαν ἀπ' τὸν Ἰταλὸ Ἀντόνιο Στραντιβάριο, ἀπόγονο μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῆς Κρεμόνας. Ὁ Στραντιβάριο γεννήθηκε τὸ 1644. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς καλλιτεχνικῆς του καριέρας κατασκεύασε 700 βιολιὰ χωρὶς νὰ πληνωθῇ περισσότερο ἀπὸ 50 λιρέττες γιὰ τὸ καθένα. Σήμερα ἕνα «Στραντιβάριους» — ὅπως λέγονται τὰ βιολιά του—ἀξίζει 30 καὶ 50 χιλιάδες λίρες. Στραντιβάριους ἦταν καὶ τὸ θεοῦμενο ὡς μαγεμένο βιολὶ τοῦ μεγάλου βιολιστοῦ Παγκανίνι, ποὺ σώζεται στὸ Μουσεῖο τῆς Γένουας. Λένε πὼς τὸ τελευταῖο βιολὶ ὁ Στραντιβάρι τὸ κατασκεύασε σὲ ἡλικία 92 ἐτῶν. Πάντως εἶναι βέβαιο πὼς τὰ καλλίτερα βιολιὰ του εἶναι ἐκεῖνα ποὺ κατασκεύασε κατὰ τὸ 1700-1726.

Ὁ Στραντιβάριο πέθανε στὴν Κρεμόνα τὸ 1737 σὲ ἡλικία 93 ἐτῶν.

Γιατὶ ζυρίζεμε μόνο τὰ γένεια καὶ ὄχι καὶ τὰ μουστάκια;

Ἡ ΣΥΝΗΘΕΙΑ αὐτὴ ἔχει ἐντελῶς θρησκευτικὴ τὴν ἀφορμή. Ἡ μόδα νὰ ἀφίνεται μόνο τὸ μουστάκια ἐπάνω στὸ πρόσωπο δὲν προέχεται οὔτε ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία, οὔτε ἀπὸ τὴν Τουρκία, οὔτε ἀπὸ ἄλλες χῶρες ποὺ τὴς κατέστησαν διάσημες οἱ «μουστακαλῆδες» ὑπήκοοί τους. Προέρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, παρ' ὅλο ποὺ σήμερα ἐκεῖ οἱ περισσότεροι ἄντρες ἔχουν ἐντελῶς ξυρισμένα τὰ πρόσωπά τους.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις :

"Οταν οἱ Μαυριτανοὶ κατεκυρίευσαν κ' ἐπληθυσμίρισαν τὴν Ἰβηρικὴ χερσόνησο, οἱ χριστιανοί, γιὰ νὰ διακρίνονται ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους, ἐσκέφθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν συνήθεια νὰ διατηροῦν ὁλόκληρη τὴν γενειάδα τους καὶ νὰ τὴν κόβουν δίνοντάς της τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ. Καὶ νιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ ἄφιναν μόνο τὸ μουστάκια καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κάτω χεῖλος τους μιὰ μικρὴ τουφίτσα ἀπὸ γένεια !

Τὸ παράδειγμα τῶν Ἱσπανῶν ἐμιμήθηκαν πολὺ γρήγορα καὶ οἱ ἄλλοι χριστιανικοὶ λαοὶ καὶ τὸ πρᾶγμα διαδόθηκε μέσα σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Ποιὰ χώρα ἔχει τὰ περισσότερα εἴδωλα;

ΑΙ Ἰνδίαι εἶναι ἡ χώρα ποὺ ἔχει τὰ περισσότερα εἴδωλα, ἀνερχόμενα στὸν ἀριθμὸ τῶν 333.000 ! ! ! Κάθε χωριὸ ἔχει καὶ δικό του εἴδωλο. Ὁ Βράχμα, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἰνδῶν ἐμφανίζεται στὰ εἴδωλα σὲ τρεῖς διάφορες μορφές : Ὡς Βράχμα - Δημιουργός, ὡς Βισνοῦ - Φίλαξ τοῦ Κακοῦ καὶ ὡς Σίβα - Καταστροφεύς.

Ἀφθονία εἰδώλων ἔχουν ἐπίσης οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἰάπωνες. Ὅλες τους ἡ ἐκκλησίες εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ ἀγάλματα τοῦ Βούδδα. Μιὰ Ἰαπωνέζικη ἐκκλησία στὴν πόλη Σανξουφαζέντο ἔχει τόσα πολλὰ εἴδωλα ποὺ ἂν μπαίνανε ὅλα στὴν σειρά, θὰ κατελάμβαναν ἕνα διάστημα δυὸ χιλιομέτρων. Κάθε Κινέζα ξοδεύει τὴν μισή της σχεδὸν περιουσία σὲ διάφορα ἀφιερώματα ποὺ προσφέρει στὰ εἴδωλά της.

Πόσοι Ἑβραῖοι ὑπάρχουν σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο;

ΣΥΜΦΩΝΑ μὲ μιὰ στατιστικὴ ποὺ δημοσιεύθηκε τελευταῖα σ' ἕνα ἰσραηλιτικὸ περιοδικὸ τῶν Παρισίων, ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν Ἰουδαίων ποὺ εἶναι ἐγκατεσταμένοι σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρχεται σὲ 11.062.000 ἄτομα. Ἀπ' αὐτὰ 9.400.000 κατοικοῦν στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, 1.300.000 στὴν Ἀσία, 350.000 στὴν Ἀφρικὴ καὶ 12 χιλιάδες στὴν Ὠκεανία. Ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη τοὺς περισσότερους Ἰσραηλίτες ἔχει ἡ Ρωσσία (3.555.000) καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν ἡ Πολωνία. Στὴν Τουρκία ὑπάρχουν περὶ τὴς 200.000 καὶ στὴν Ἑλλάδα 15 περίπου χιλιάδες.

Εἶναι νέα ἢ παλὴ ἡ ἀσθένεια τοῦ «ὕπνου»;

Ὁ ΑΗΘΑΡΓΟΣ, αὐτὴ ἡ φοικτὴ ἀσθένεια ποὺ ταρακώνει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα γιὰ πολλὲς μέρες εἶναι παλὴ ἀσθένεια. Ἡ μακρυότερα περίπτωσις ληθάργου εἶναι τῆς «κοιμωμένης τοῦ Τενέλ». Ἡ Μαργαρίτα Μπογεβάλ ἀπὸ τὸ Τενέλ, τῆς Γαλλίας, ἀποκοιμηθεῖσα κατόπιν ἰσχυρᾶς συγκινήσεως τὴν 29 Μαΐου 1883 σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ξύπνησε ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὴν 2 Ἰουλίου 1901 γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀμέσως. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 18 χρόνων δὲν ξύπνησε οὔτε γιὰ 1 λεπτό, ἦταν ἀδύνατη σὰν σκελετὸς καὶ ὅμως ὁ σφυγμός της ἦταν κανονικός, καθὼς καὶ τὸ χτύπημα τῆς καρδιᾶς της.

Πῶς ἐγίνονταν ἡ ἐμπορικὲς συναλλαγὲς στὴν ἀρχαιότητα.

Ὁ ΗΡΟΔΟΤΟΣ, μιλώντας γιὰ τοὺς Καρχηδονίους, ἀναφέρει τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ἐπορεύονταν μὲ κάποιο ἀφρικανικὸ ἔθνος :

«"Οταν ἔφταναν — λέγει—οἱ Καρχηδόνιοι στὴν παραλία τῆς Λιβύης, πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀπεβίβαζαν τὰ ἐμπορεύματά τους στὴν παραλία καὶ ἀφοῦ ἄναβαν φωτιές, ξαναγύριζαν στὰ πλοία τους. Οἱ ἰθαγενεῖς, βλέποντας τὴς φωτιές, ἡ ὁποῖες χρησίμευαν γιὰ σύνθημα, κατέβαιναν στὴν παραλία καὶ δίνλα ἀπὸ κάθε σωρὸ ἐμπορευμάτων ἔθαζαν τόσο χρυσάφι, ὅσο προσέφεραν γιὰ τὴν ἀγορά. Κατόπιν ἀπομακρύνονταν. Οἱ Καρχηδόνιοι ξαναγύριζαν καὶ, ἂν μὲν ἡ τιμὴ τοῦς ἐφαίνετο καλή, ἔπαιρναν τὸ χρυσάφι κ' ἔφευγαν, ἄλλως ἐπέστρεφαν στὰ πλοῖα τους καὶ περίμεναν μέχρις ὅτου οἱ ἰθαγενεῖς προσθέσουν κι' ἄλλο χρυσάφι.» Σημειωτέον ὅτι κανεὶς δὲν ζημιώνταν γιατὶ οὔτε οἱ Καρχηδόνιοι ἔπαιρναν τὸ χρυσάφι, ἂν δὲν γινόταν ὁ συμβιβασμός, οὔτε οἱ Ἀφρικανοὶ τὰ ἐμπορεύματα !

Πῶς συναλλάσσονται σήμερα οἱ ἀπολίτιστοι λαοί

ΣΕ ΠΟΛΛΑ μέρη τῆς Ὠκεανίας ὅπου δὲν ἔχουν εἰσαχθῆ ἀκόμη τὰ νομίσματα ἡ πληρωμὲς γίνονται μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο προκειμένου γιὰ πούλημα ἀνθρώπου. Ἕνα τσεκοῦρι γιὰ ἕναν χοντρὸ ἄνθρωπο. Ἕνα ἐλεφαντόδοντο γιὰ ἕνα ψεύτικο σκουλαρίκι. Ἀρκετὰ πολύτιμα κοράλλια γιὰ ἕνα τενεκεδένιο δαχτυλίδι ἢ λίγες καλκόπετρες. Ὁ ἴδιος τρόπος ἀνταλλαγῆς γίνεται καὶ στὴν Νέα Καληδονία, ὅπου ἀντὶ χρημάτων χρησιμοποιοῦν κοχύλια καὶ ἀχυβάδες. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς χρησιμοποιήσεως κοχυλιῶν ἀντὶ χρημάτων ὑπῆρχε καὶ στοὺς Ἰνδούς. Τὸ νόμισμα αὐτὸ λεγόταν «βαντοῦμ» καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ μικρὰ κοχύλια διαφορετικοῦ χρώματος. Τὸ «βαντοῦμ» ἔγινε ἀργότερα σπάνιο καὶ μόνο μερικοὶ ἄγριοι τῆς Ἀλάσκας τὸ μεταχειρίζονται ἀκόμη. Τέτοιου εἴδους νομίσματα ὑπῆρχαν μέχρι πρό τινος στὴν Κολομβία καὶ στὴν Παταγωνία.

Ἀληθεύει ὅτι ὑπάρχουν κοκόροι ποὺ γεννοῦν αὐγά;

Ἡ ΦΗΜΗ αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς ἀσύστατη καὶ ἂν συνέβη ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα ὀφείλετο σὲ ὀργανικὴν ἀνωμαλία τοῦ πουλιοῦ.

Στὸν μεσαίωνα οἱ μάγοι ἐπίστευαν προγνωστικὰ στὸ ὅτι γεννοῦσαν οἱ κοκόροι καὶ θεοῦσαν μάλιστα πολύτιμα τὰ αὐγὰ αὐτά, γιατὶ ὅπως ἰσχυρίζοντο, εἶχαν μαγικὴ δύναμη καὶ διαβολικὲς ἐνέργειες. Ὁ λαὸς ἐξ ἄλλου ἐσπευδε νὰ ἐξαφανίση τὰ ἀπαφυσικὰ αὐτὰ αὐγὰ ὁσάκις τὰ ἔβρισκε γιὰ ν' ἀποφεύχθοῦν τά... ἐξ αὐτῶν δεινά.

Τὸ 1474 οἱ ἄρχοντες τῆς Μπάζ κατεδίκασαν νὰ καῇ στὸ Κόλεμπεργ ἕνας κόκορας ποὺ ἐγκλημάτησε γιατὶ παρὰ φύσιν ἐγέννησε αὐγά ! Ἴδιες καταδίκες κοκόρων ἀναφέρονται στὰ 1730.

Οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς μας μελετήσαντες τὸ ζήτημα λένε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ καθαρῆς φαντασιοπληξίας. Καὶ ὅμως ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βισκονζῆ ἀνακάλυψε σ' ἕνα ἀνθοτροφεῖο τῆς περιφερείας του ἕναν κόκορα γένους Λέγκχορν ποὺ γεννοῦσε καθημερινῶς ἕνα ὑπέροχο αὐγό. Τὸν πῆρε λοιπὸν γιὰ νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις του. Καὶ τί ἀνακάλυψε ; Τοῦ ἔβγαλε τὰ μεγάλα φτερὰ τῆς οὐρᾶς καὶ εἶδε πὼς στὴν θέση τους ἐφύτρωναν πιὰ φτερὰ δονθιᾶς. Καὶ ὅταν ἡ ἀναπτέρωσις τέλειωσε, ἀντὶ τοῦ ὡραίου κόκορα, φανερώθηκε μιὰ ὄμορφη κότα !

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας: Ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ, ὁ πασίγνωστος γάλλος «σανσονιὲ» τοῦ κινηματογράφου καὶ ἡ περίφημη Ζανὲτ Μακντόναλτ, ἡ γλυκεια συνάδελφός του, σὲ μιὰ χαριτωμένη σκηνὴ τοῦ τελευταίου τους φίλμ «Μία ὥρα μαζί σου» ποὺ γυρίζουν αὐτὲς τῆς μέρες. Ὡς γνωστὸν ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ ἐζήτησε πρὸ ἡμερῶν διαζύγιο ἀπὸ τὴν σύζυγό του Ἴβὸν Βαλλέ, γιατὶ—λέγουν οἱ καλῶς πληροφορημένοι—ἀγάπησε παράφορα τὴν γοητευτικὴ συνάδελφό του Ζανὲτ Μακντόναλτ, μὲ τὴν ὁποία ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν συνεργασία του ἀπὸ τὴν ὀθόνη καὶ στὴν... ζωή!

Ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ νεοσυστάτου θιάσου Πατρικίου κ. Κοῦλα Γκιουζέππε, ποὺ ἔκαμε ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του στοὺς «Δελφοὺς» μὲ τὸν «Παπαγάλο» 1932 τοῦ κ. Ἀντ. Βώτη, σὲ μιὰ ἐξωτικὴ ἐμφάνισή της στὸν νέο χορὸ τῆς «Ρούμπας».

Μία θαυμασία τουαλέττα τοῦ γνωστοῦ σπουδ[illegible] σχεδιαστοῦ Ρενὲ Χοῦμπιερ καμωμένη γι[illegible] γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ «Μ[illegible] Ἐντβάϊς Φεγέρ. Ἡ βαρύτιμη αὐτὴ τουα[illegible] εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ἕναν ὡραιότατο [illegible] σμὸ μαύρου καὶ χρυσοῦ μουαρ!

Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τῶν γερμανῶν πρωταθλητῶν κατὰ τὸ ταξίδι των πρὸς τὸ Λὸς-Ἄντζελες, διὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν 10ην Ὀλυμπιάδα. Τὸ ὑπερωκεάνειο «Εὐρώπη» ἔχει θαυμάσια τεραίν ὅπου οἱ ἀθλητα[illegible] ἐπροπονοῦντο παίζοντας μπάλα ἢ πηδώντας... σχοινάκι!

Ἡ διάσημος γερμανὶς πρωταθλήτρια τῆς σφαιροβολίας Γκρέτα Χόϊμπλαϊν, προπονουμένη μέσα στὸ ὑπερωκεάνειο γιὰ τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας τῆς 10ης Ὀλυμπιάδος ποὺ ἤρχισαν ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα στὸ Στάδιον τοῦ Λὸς-Ἄντζελες.

Μία σπανία φωτογραφία ποὺ παριστᾶ τὴν ἀνάφλεξιν μιᾶς πετρελαιοπηγῆς στὸ Μπακοῦ τῆς Ρωσσίας. Ἡ τρομακτικὴ πυροκαϊὰ παρ' ὅλη τὴν καταστρεπτικὴ μανία της καὶ τὰς ἀνυπολογίστους ζημίας ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ στὴν ἐπιχείρησιν τῶν πετρελαιοπηγῶν εἶναι ἀφθάστου, ὅπως βλέπετε, θεαματικότητος...

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὸ κουρεῖον.

Ὁ Ἀλέκος πηγαίνει νὰ ξυριστῆ καὶ ὁ κουρέας, καθώς τὸν ξυρίζει, τὸν κόβει τρεῖς φορές.

Καὶ ὁ Ἀλέκος γάνοντας τὴν ὑπομονή του:

—Δός μου κι' ἐμένα, ἀδερφέ, ἕνα ξυράφι γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ τοὺλάχιστον!

Πρὲ παντὸς ἡ εὐγένεια!

Ἡ κυρία πάνει στὰ πόδια τὸν σύζυγο νὰ φιλᾷ τὴν ὡραία καμαριέρα. Ἔβω φρενῶν τὸν βάζει μπροστὰ καὶ τοῦ λέει τὰ ἐξ ἀμάξης.

—Πῶς Θεοῦ, ἀγαπητή μου λέει ὁ σύζυγος. Ὄχι σκηνὲς μπροστὰ στὴν καμαριέρα!

Δὲν ἦταν βέβαιο...

Ὁ μνηστὴρ τρέχει δρομαίως στὸ πρακτορεῖο γάμων.

—Δωποδύτη, λέει στὸν διευθυντὴ τοῦ πρακτορείου. Μοῦ εἴπες ὅτι τὸ παρελθὸν τῆς μνηστῆς μου εἶναι ἄσπιλο καὶ λευκὸ σὰν τὸ χιόνι καὶ τώρα μαθαίνω πῶς εἶχε κάνει καὶ παιδὶ μὲ τὸν γείτονά της τὸν ράφτη.

Καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου, καθησυχάζοντας τὸν ἐξαγριωμένο μνηστῆρα:

—Πήγαινε στὸ καλό, ἄνθρωπέ μου. Δὲν εἶναι καθόλου σίγουρο ὅτι ἔκανε τὸ παιδὶ μὲ τὸν ράφτη!

ΤΑΞΙΔΙ ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ!

Τὸ ταξίδι, θεωρεῖται ἀπ' ὅλους γενικά, σὰν ἕνα θαυμάσιο φάρμακο, ἱκανὸ νὰ γιατρέψῃ τὶς πληγωμένες καρδιές τῶν ἐγκαταλειπομένων ἐραστῶν. Αὐτὴ ἡ θεραπεία τῆς λησμονιᾶς εἶναι πολὺ συνηθισμένη στὴν τάξη τῶν ἄτυχων ἐρωτευμένων, ποὺ μπορεῖν ὅμως—εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—νὰ διαθέτουν τὰ μέσα γιὰ ἕνα τέτοιο ταξιδάκι. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι οἰκονομικῶς ἐνεξάρτητοι προτιμοῦν τὴν Εὐρώπη. Ἐνῷ οἱ ἀδέκαροι ἐρωτευμένοι δὲν μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν ἐπὶ τῆς πιθανότητος ἑνὸς ταξιδιοῦ οὔτε μέχρι Μενιδίου—ἔστω καὶ ἄνευ ἐπιστροφῆς!

Τί τὰ θέλετε! Μονάχα οἱ πλούσιοι ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ τὰ μέσα νὰ ξεχνοῦν!

Λένε λοιπόν, πῶς ἕνας ἐρωτευμένος ποὺ τὸν ἀπανθήθηκε σκληρὰ ἡ ἀπιστη, γιὰ χάρη ἑνὸς ἄλλου—συνηθισμένη ἱστορία—καὶ ὑποφέρει τὸ μαρτύριο [illegible] ἀγκαλείψεως, βοήσει παρηγοριὰ στὸν πόνο του, ἀλλάζοντας τόπο διαμονῆς. Τὸ καινούργιο περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον θὰ ζήσῃ γιὰ λίγον καιρό, ἡ νέες ἐντυπώσεις καὶ ἡ νέες γνωριμίες κλείνουν σιγὰ-σιγὰ τὴν παλιὰ πληγὴ καί... ἀνοίγουν καινούργια.

— *Τί τὰ θές, φίλε μου. Τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ ὑπέδειξες εἶναι ἕνα κι' ἕνα ..*

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴ θεραπεία, γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ὁποίας πολλοὶ παθόντες καὶ ἰαθέντες μιλοῦν μὲ ἀνυπόκριτον ἐνθουσιασμό, ὁ ἐραστὴς γροῖζει τελείως καλὰ καὶ ἐλεεινολογεῖ τὸν ἑαυτό του.

—Βρέ, τί πῆγα νὰ πάθω ὁ φουκαρᾶς! Τὸ ταξίδι μὲ ἔσωσε εὐτυχῶς!

***

Ἀνάγκη ἀπόλυτης θεραπείας, ἔλαβε ποὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ καὶ ὁ κ. Τώνης Φαυμακωμένος. Ὁ κ. Τώνης εἶναι ἕνας νέος ποὺ ἔχει μεγάλην ἀδυναμία στὸν ἔρωτα: Ἀπὸ νέος βρίσκεται ἐρωτευμένος. Καὶ τὸ ἀσχημο, εἶναι πὼς κάθε φορὰ, τὴν ψωνίζει γιὰ καλά. Ὅταν ἀγαπᾶει πάγει, ὑποφέρει, πονάει, ξενυγτάει, δὲν τρώει, δὲν κοιμᾶται, δὲν ἔχει κέφι γιὰ τίποτα. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἔρωτος ἐκδηλώνεται σ' αὐτὸν ὑπὸ τὴν πιὸ κακοήθη της μορφήν.

Σ' αὐτὴ τὴν θέση βρέθηκε πάλι τελευταία. Ἀγάπησε μιὰ μικροῦλα, τσαγκινοῦλα, δημοφοῦλα, ἐξυπνοῦλα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ τὰ φάῃ ὁλα. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἀγάπης κι' ἐδαιμονίας, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ Τώνης φανταζόταν τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν εὐτυχέστερο Δὸν-Ζουάν τῆς οἰκουμένης, ἡ Νίτσα—ἔτσι ἔλεγαν τὴν ἀγαπημένη του—τοῦδωσε... φύλλον πορείας Ἐκεῖνος παρακάλεσε, ἱκέτευσε, προσπάθησε νὰ τὴν φέρῃ στὸ φιλότιμο. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμεινε: Ἡ ἀπόλυσή του ἦταν ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ καϋμένος ὁ Τώνης ἄλλαξε. Ἔγινε μελαγχολικός, ἀδύνατος. ἔγασε τὸ χρῶμα του. Τὴν νύχτα δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Γιατί νὰ εἶναι τόσο σκληρὲς ἡ γυναῖκες, ἀλήθεια; Στιγμὲς-στιγμὲς τοῦ ἐρχόταν ἡ ἰδέα τῆς αὐκτοκτονίας. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ πρῶτον γιατὶ δὲν εἶχε πιστόλι καὶ δεύτερον γιατὶ ἤλπιζε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ἀπόγνωσή τῆς θὰ ξαναγύριζε πάλι στὴν πάλαι ποτὲ λαλή... Εἶναι ἡ ἰδέα ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἐρασταὶ ποὺ τοὺς ἀφίνουν στὰ κοῦτα τοῦ λογαριασμοῦ καὶ παρηγοριοῦνται στὴς ὧρες τῆς μονάξιᾶς.

Σὲ τέτοια κατάσταση τὸν βρῆκε μιὰ ἡμέρα ὁ φίλος του ὁ Γιάννης. Τρόμαξε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ:

—Πῶς ἔγινες ἔτσι, βρὲ Τόνη; Ἀσουστεῖσαι;

—Κάτι περισσότερο, Γιάννη μου, ἀπάντησε ὁ δυστυχισμένος, ἐνῷ ἕνα δάκρυ κυλοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ δεξί του μάτι.

—Ἐρωτευμένος πάλι;

—Κάτι περισσότερο, Γιάννη μου.

—Καὶ ἐγκαταλελειμμένος;

—Ἀκοιβῶς! Ἡ Νίτσα μὲ ἄοισε!

—Αἔ! Καὶ γι' αὐτὸ σκᾶς; Κορίτσια ὑπάρχουν χιλιάδες στὸν κόσμο. Τὴν Νίτσα θὰ τὴν ξεγάσῃς.

—Δὲν μποροῦ, Γιάννη μου! Εἶναι ἀνώτερα τῶν δυνάμεών μου.

—Ἐσὺ μιὰ φορὰ θέλεις νὰ τὴν ξεγάσῃς; Νὰ δοῦμε τὴν ἡσυχία σου;

—Καὶ πῶς;

—Λοιπόν. Θὰ κάνῃς ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴν Κέρκυρα. Εἶναι ὡραῖο μέρος. Θὰ κοιμᾶσαι καλά, θὰ γνωρίσῃς κόσμο καὶ κορίτσια, θὰ σγατισθῆς μαζί του καὶ θὰ ἰδῆς πὼς τὴν γροῦα θὰ λησμονήσῃς τὴν Νίτσα. Ὅταν θὰ γυρίσῃς, δὲν θὰ θέλῃς νὰ τὴν δῆς...

—Ὥστε εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος βρε...

—Ὅτι θὰ τὴν ξεγάσῃς; Ὅπως τὴ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Δὲν ξέρεις ὅτι τὸ ταξίδι εἶναι μοναδικὸ γιατρικὸ γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ ξεγάσουν; Μὴ γάνῃς στιγμὴ λοιπόν! Καὶ ποέπει νὰ καθήσῃς τοὺλάχιστον τρεῖς μῆνες!

Ὁ Τώνης ἄκουσε τὴν συμβουλὴ τοῦ φίλου του. Τὴν ἴδια μέρα ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο καὶ τὸ βράδυ ἔφευγε γιὰ τὴν Κέρκυρα...

***

Δὲν εἶχε περάσει καλὰ-καλὰ οὔτε ἕνας μῆνας σγεδόν, ὅταν, ἕνα πρωί, ὁ Γιάννης ἔκανβλεπε μπροστά του τὸν σὰν φάντα μπροστὰ τὸν Τώνη.

—Πῶς ἔρσι ἐαφνικὰ ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἀμέσως. Ἐγὼ σὲ φανταζόμουν στὴν Κέρκυρα.

—Ἔφυγα, Γιάννη μου, ἐπειγόντως ἀπὸ ἐκεῖ.

—Ὥστε ξέγασες τὴν Νίτσα τόσο γρήγορα;

—Δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα...

—Ἀλλά;

—Τί τὰ θέλεις, φίλε μου. Τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ ὑπέδειξες εἶναι ἕνα κι' ἕνα. Ἔβαλε ποὺ μ' ἔστειλες ξέγασα τὴν Νίτσα ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ἀλλά... ἀγάπησα μιὰν Ἑλληνίδα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, τώρα, μ' ἄοισε κι' αὐτὴ καὶ ἤρθα στὴν Ἀθήνα νὰ τὴν ξεγάσω... Βλέπεις ὅτι ἀκολουθῶ κατὰ γράμμα τὴς συμβουλές σου.

—Κι' ἂν ἀγαπήσῃς πάλι καμμιὰ Ἑλληνίδα;

—Θὰ ξαναφύγω γιὰ τὴν Κέρκυρα!

***

Ἐγκαταλελειμμένοι ἐρασταί, ὅσοι θέλετε νὰ ξεγάσετε ὅπως σᾶς ξέγασαν καὶ δὲν μπορεῖτε, τραβᾶτε γνώμη ἀναβολὴ νὰ τὴν Κέρκυρα. Φροντίστε ὅμως, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, νὰ βγάλετε εἰσιτήριο... διακέ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

τοῦ **Victor Hugo**

Ἀπόψε ὁ ἥλιος πλάγιασε στὰ πυκνονέφελά
του,
κι' αὔριον ἡ νεροποντή, τὸ δειλινό, τὸ βράδυ,
μεθαύριο μέσ' στ' ἀγνόπαγον ἡ χαραυγὴ ὡς
πετράδι·
μέρες καὶ νύχτες—βήματα τοῦ χρόνου εἶν'
ἐδῶ κάτου!

Στῶν θαλασσῶν καὶ τῶν βουνῶν, διπλοθεμελιωμένων,
τὰ πλάγια, ὁ δύσκολος καιρὸς καὶ τώρα θὰ
περάσῃ,
στοὺς ἀσημένιους ποταμούς, στὰ θλιβερὰ τὰ
δάσῃ,
σὰν ἅγιο ψιθύρισμα νεκρῶν ἀγαπημένων.

Μὰ πάλι πράσινα θὰ βγοῦν, στὰ δάσῃ, φύλλα πλήθος.
Τὰ πέλαγα καὶ τὰ βουνὰ γεράματα δὲν ἔχουν,
στὰ ποταμάκια τῶν ἀγρῶν νερὰ καθάρια
τρέχουν
νεραὶ βουνίσια, ποὺ κυλοῦν στῶν θαλασσῶν
τὸ βύθος.

Μὰ ἐγώ, ποὺ καθημερινὰ τρέμω σκυμμένος
μπρός μου,
περνῶ κι' ὁ ἥλιος ὁ θερμὸς δὲ μὲ θερμαίνει
τώρα·
κρύος σὲ λίγο θὰ διαβῶ μέσ' στὴ χαμόσυνη
ὥρα.
γνοῖς νὰ γάση τίποτε ἡ ὡραία γιοστὴ τοῦ
κόσμου.

Μετάφραση ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ψυχραιμία τοῦ Ἄλλερ.

Ὁ Ἄλλερ, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς ἀναατομίας, ἐξήταζεν ὁ ἴδιος τὸν σουγμό του τὴν στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε. Καὶ ἔλεγε μὲ μιὰ ψυχραιμία ποὺ ἄξιζε πράγματι σ' ἕναν ἀληθινὸ φιλόσοφο:

—Ὁ σουγμός μου πάλλει... ὁ σουγμός μου πάλλει ἀκόμη... ὁ σουγμός μου δὲν πάλλει πλέον...

Καὶ ξεψύχησε ἥσυχα.

—□□—

Τί πρέπει νὰ συνηθίζῃ ἡ κόρη ἑνὸς στρατιώτου.

Ὁ Γουσταῦος ὁ Μέγας, βασιλεὺς τῆς Σκωτίας, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας του ἔπαιονε τὴν κόρη του μαζί του σ' ὅλα τὰ ταξίδια του. Μιὰ φορὰ, ὅταν ἡ κόρη του ἦταν ἀκόμη δυὸ χρονῶν βρέφος, τὴν ὠδήγησε στὸ Κόλμαρ. Ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως αὐτῆς ἐδίσταζε νὰ ρίξῃ τοὺς κανονοβολισμοὺς ποὺ συνηθίζεται ἀνέκαθεν νὰ ρίχνουνται πρὸς τιμὴν τῶν βασιλέων, καὶ τοῦτο γιατὶ φοβόταν μήπως τρομάξῃ ἡ μικρὴ ποιγκήπισσα.

Ὁ Γουσταῦος ὅμως ἐπέμεινε νὰ ριχτοῦν οἱ κανονοβολισμοί.

—Ἡ ποιγκήπισσα, εἶπε, εἶναι κόρη στρατιώτου. Πρέπει νὰ συνηθίσῃ στὸν κρότο τῶν τηλεβόλων.

Τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ἔγινε κατόπιν ἡ διάσημη βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα.

—□□—

Ἀφοῦ ἦταν ὁ δολοφόνος του!

Ὁ παλαιὸς γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς Κοεμπιγὶν ψυχορραγοῦσε καὶ ὁ γιατρός του, ποὺ ἦταν πολὺ φιλόμουσος, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ γαρίσῃ τὴς δυὸ πρῶτες πράξεις τῆς τραγωδίας του «Κατιλίνας» ποὺ εἶχε ἀγγίσει τότε νὰ γράσῃ. Ὁ Κοεμπιγὶν πῆρε τότε ἕνα μολύβι καὶ μὲ τρεμάμενο γέρο χάραξε τὸν ἑξῆς στίχο ἀπὸ ἕνα ἄλλο παλαιότερο ἔργο του, τὸν «Ρανταμές»:

«Ἀ, ποέπει νὰ κληρονομῆ κανεὶς ἐκείνους ποὺ σκοτώνει!»

—□□—

Ἤξεραν νὰ κάμουν καὶ τὰ δύο.

Μιὰ ἀγαία ἑλληνὶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἔλεγε σὲ μιὰ παυδρεμμένη Σπαρτιάτισα:

—Ἡ γυναῖκες τῆς Σπάρτης εἶναι ἡ μόνες γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἔχουν ἐπιροὴν στοὺς ἄνδρες.

—Αὐτὸ συμβαίνει, ἀπήντησεν ἡ Σπαρτιᾶτις, γιατὶ εἴμαστε ἡ μόνες γυναῖκες ποὺ βγάζουμε ἄνδρες στὸν κόσμο.

—□□—

Ὁ Μάτι πληρεξούσιος τῶν πεδαμένων.

Ἕνας Ρωμαῖος ποίγκηψ παραπονιόταν στὸν ζωγράφο Κάρολο Μάτι γιατὶ πουλοῦσε ἀκριβὰ τὶς εἰκόνες του.

—Οἱ προκάτοχοί μου διάσημοι ζωγράφοι ἀπήντησε ὁ Μάτι, πωλοῦσαν τὰ ἔργα τους γιὰ ἕνα κομάτι ψωμί. Ὀλόκληρος ὁ κόσμος τοὺς γρωστᾶει σήμερα σπουδαιότατα ποσά καί... ἐγὼ εἰσπράττω τὰ καθυστερούμενα.

—□□—

Ἀγόρευσις καὶ ἀγόρευσις.

Ὁ διάσημος δικηγόρος τῆς Τουλούζης Καζνὲβ πῆγε μιὰ μέρα στὸ δικαστήριο ὅπου ἐποκκειτο νὰ ὑπερασπισθῆ κάποιαν ὑπόθεση πολὺ σοβαρά. Τὸν παρακολούθησε ὅμως ἀπαρατήρητος ὁ ἀγαπημένος του σκύλλος Ἀζόρ, ὁ ὁποῖος σταμάτησε μπροστὰ στὰ πρῶτα καθίσματα τοῦ ἀκροατηρίου.

Ὁ Καζνὲβ σὲ μιὰ στιγμὴ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν εὐγλωττία του, ὕψωσε τὴν φωνή. Ὁ Ἀζὸρ ποὺ δὲν εἶχε ξανακούσει τὸν κύριό του νὰ φωνάζῃ καὶ νομίζοντας πὼς ἦταν στενογωρημένος καὶ ζητοῦσε βοήθεια, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γαυγίζοντας. Ὁ Καζνὲβ, διέκοψε ἀμέσως τὴν ἀγόρευσή του καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀζὸρ τοῦ λέει:

—Ἀζόρ, μοῦ κάνεις τὴν χάρη νὰ σωπάσῃς!

Ὁ Ἀζὸρ ἐσώπασε, ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολύ. Ὁ εὐαίσθητος σκύλλος σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔβαλε πάλι τὴς φωνές ὁ κύριός του, ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ περισσότερο.

Τότε ὁ δικηγόρος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν σκύλλο του ποὺ τὸν διέκοψε γιὰ δεύτερη φορὰ τοῦ λέει:

—Ἐπὶ τέλους, Ἀζόρ, αὐτὸ δὲν μποροῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἂν θέλῃς ν' ἀγορεύσῃς ἐσύ, ζήτησε τὸν λόγο, εἰδ' ἄλλως ἄφισέ με, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀγορεύσω ἐγώ.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τὴν ἀπάντηση τοῦ Ἀζόρ.

—□□—

Ἡ καυστικότης τοῦ Σκρὶμπ.

Ἕνα βράδυ παιζόταν γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα θέατρο, ἕνα καινούργιο ἔργο τοῦ γάλλου δραματικοῦ συγγραφέως Σκρίμπ. Ὁ Σκρίμπ παρακολουθοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὴν παράστασή ἀπὸ τὴν πλατεία μαζί μὲ ἕναν φίλο του δουλευτή. Μιὰ στιγμὴ ὁ γάλλος δραματουργὸς νυοῖζει κάτι νὰ πῆ στὸν φίλο του, ἀλλὰ τὸν βλέπει νὰ κοιμᾶται μακαρίως.

—Ἔ, τοῦ λέει δίνοντάς του μιὰ σπρωξιά, νομίζεις πὼς εἶσαι στὴν Βουλή;

—□□—

Σὲν νὰ μὴν πήγαιν σὲ βέβαιο θάνατο.

Ὅταν ὁ ποιητὴς Μαλέρμπ ὡδηγήθηκε στὸ Ἐπανασταστικὸ Δικαστήριο γιὰ ν' ἀκούσῃ νὰ ἀπαγγέιλουν ἐνάντίον του τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ἐσκόνταψε μπαίνοντας. Διατηρώντας πλήρη τὴν ψυχραιμία του εἶπε τότε εἰρωνικά:

—Αὐτὸ εἶναι κακὸς οἰωνός. Ἕνας Ρωμαῖος θὰ γδυζῆς σπίτι του.

Οἱ Ρωμαῖοι, ὡς γνωστόν, ἅμα ἐσκόνταφταν στὸν δρόμο, εἶχαν τὴν πρόληψη νὰ γυρίζουν ἀμέσως σπίτι τους, γιατὶ ἐνόμιζαν πὼς θὰ τοὺς συνέβαινε κάτι κακό.

—□□—

Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ δυστυχία.

Ὁ νοσμματεὺς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ', Ρακελὼ ἦταν ἀστυπόστατος. Μιὰ μέρα ἤρθε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ ἕνας γνωστικὸς ἀπὸ τὴν Ὀλέννη, ποὺ ζήτησε νὰ παρουσιασθῆ στὸν βασιλέα. Ὁ γνωστικὸς ἦταν τρομερὰ ἄσχημος, ὁ δὲ Ρακελὼ ἔσπευσε νὰ τὸν διευκολύνῃ γιὰ νὰ παρουσιασθῆ στὸν βασιλέα, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε ὅτι εἶχε μεγάλες ὑποχρεώσεις στὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε τὴν χάρη ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ γνωστικός, ὅταν δὲ ἔμαθε πὼς τὸν γνωματεὰ τοῦ τί εἴδους ὑποχρεώσεις εἶχε σ' αὐτόν.

—Ἀ, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Ρακελώ, ἂν δὲν ὑπῆγε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἤμουν ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου σας!

Εὔκολη ἡ ἐξήγησις.

Ὁ Κουτεντιάδης, ἐπαγγελματίας, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν γυναίκα του καὶ πιάνει δωμάτιο σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

Ὅταν τὸ βράδυ ἐπιστρέφουν στὸ δωμάτιό τους, ἡ κ. Κουτεντιάδου λέει στὸν ἄντρα της:

—Κύτταξε τί γελοῖο ποὺ εἶναι τοῦτο ἐδῶ...

—Ποιὸ πράγμα, ἀγάπη μου;

—Νά, γιὰ διάβασε: Ἕνα γτύπημα γιὰ τὸν καμαριέρη, δύο γιὰ τὴν καμαριέρα καὶ τρία γιὰ τὸν γκρούμ. Γιατί αὐτό;

—Φαίνεται, ἀπάντησε ὁ Κουτεντιάδης, ὅτι ὁ καμαριέρης θὰ ἀκούῃ θαυμάσια, ὁ γκρούμ ὅμως ἀσφαλῶς θὰ κουφίζῃ!

—□□—

Στὸ αὐτόφωρο.

Ὁ πρόεδρος (ποὺς τὸν κατηγορούμενο).—Δὲν ντράπηκες, κοτζάμ ἄνθρωπος, νὰ κλέψῃς δεκαπέντε δραχμές...

Ὁ κατηγορούμενος (ἀγανακτισμένος).—Μὰ φταίω ἐγώ, κύριε πρόεδρε, ἂν μέσα στὸ πορτοφόλι ἦταν μόνο δεκαπέντε δραχμές;

—□□—

Πάρτον στὲν γάμο σου...

Στὸ τέλος ἑνὸς γαμηλίου τραπεζιοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους σηκώθηκε κι' ἔκαμε τὴν ἑξῆς πρόποση:

—Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ γαμπροῦ. Εἴθε νὰ βλέπῃ συχνὰ τέτοιες εὐτυχισμένες στιγμές.

Ὁ ἀσημμένος προσκεκλημένος διώχθηκε πῦξ καὶ λὰξ ἀπὸ τὸ τραπέζι.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἤταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό,
καθὼς τὰ παραμύθια, ὅπως ἀκοῦμε,
τὸ φαγγαράκι ἐπάνω λαμπεδό
κι' ἕνα μικρὸ ταπράκι· εἶδες, νὰ ποῦμε.

Ἤταν φουγκωτὴ καὶ μιὰ ἀγραλιά,
σὰ νάβγαν στὸ φεγγαράκι, ἕνα πονέμτο,
ποὺ γάιδευε τὸ παῖδι στὰ μαλλιά
καὶ στὰ κλωνιά της μέσα ἐδίπλωνε τὸ.

(Μὴν ἔφερες παρακάτω ἐσύ: Γιὰ πές!
Γιατί ὅλα παραμύθια εἶναι καὶ μοιάζουν).
—Τὰ νυχτοπούλια (σκούζουν στὴς σκεπές.
Κι' ἡ δυὸ καρδιὲς ἀκοῦνε καὶ γλυκιάζουν.

Λές, τοὺς μηνοῦσε ἡ Μοῦσα τὴν πληγή
κρὰ τὰ μικρὰ παράκια συγκλαίνε
κι' ἤρθε ὁ κακὸς γειτόνας νὰ τὴ γῆ.
Κι' ὅπως τὰ παραμύθια πάλι λένε,
γτύπησε κεραυνὸς τὴν ἀγριλιὰ
κι' ἕνας κακὸς τὸ χώσιασε τὸ παῖδι.
(Καλέ μου, παραμύθια εἶναι παλιά·
τί ἄλλο κανεὶς περάστεσο νὰ ἔφτῃ!)

ΑΘΑΝ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ — ΠΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Τὰ προηγούμενα)

[Ἡ Λούση, ἡ Βάνα, ἡ Τζέννυ, ἡ Ζαΐρα κ' ἡ Μυρώ, πέντε κορίτσια ποὺ ἔχουν ἀποφοιτήσει τὴν ἴδια μέρα μαζὶ ἀπ' ἕνα κολλέγιο, ὕστερ' ἀπὸ τεσσάρων χρόνων μαθητικὴ ζωή, μπαίνουν στὴν κοινωνικὴ ζωή, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὰ ὄνειρά της. Ὁ ἔρως, τὸ πρῶτο ἄγνωστο ἀπ' τὴν ζωὴ πράγμα ποὺ συναντοῦν, δὲν ἀργεῖ νὰ μπλέξῃ καὶ τὴς πέντε στὰ δίχτυα του. Ἡ Λούση πολιορκεῖται ἀπὸ τὸν Τώνη Μαρίνη. Ἡ Ζαΐρα ἀγαπᾶ τὸν Γιάννη Κώττη, ποὺ τὴν ἀπατᾶ μὲ τὴν Τζούλια. Ἡ Μυρὼ συμπαθεῖ τὸν Γιαννίδη, ἡ Βάνα ἔχει ἤδη προχωρημένες σχέσεις μὲ τὸν Φρέρη καὶ ἡ Τζέννυ θαυμάζει τὸν Σταυράκη. Ἡ Ζαΐρα μαθαίνοντας μιὰ μέρα ἀπ' ἕνα φίλο της δημοσιογράφο, τὸν Ἀνεμώνα, πὼς ὁ Κώττης τὴν ἀπατᾶ μὲ τὴν Τζούλια, ἀπελπίζεται τόσο ποὺ ἀποφασίζει νὰ παντρευτῇ ἐκεῖνον ποὺ τῆς προώριζαν οἱ γονεῖς της. Κι' ἕνα βράδυ προσκαλεῖ ὅλη τὴν παρέα της γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἐλεύθερη ζωή της. Ἐκεῖ ὁ Φρέρης ρίχνει τὰ ἐρωτικά του δίχτυα στὴν Τζούλια καὶ ἡ Βάνα ὑπόσχεται στὸν Ἀνεμώνα ἕνα ραντεβοῦ. Ὁ Ἀνεμώνας προδίδει τὸ νέο αἰσθημά του μὲ τὴν Βάνα στὸν Σταυράκη καὶ τοῦ ζητεῖ τὸ κλειδὶ τῆς γκαρσονιέρας του. Ὁ Σταυράκης ποὺ δὲν τὸν πιστεύει, ἀποφασίζει νὰ τὸν παραμονεύσῃ ἔξω ἀπ' τὴν γκαρσονιέρα].

16. (Ἡ συνέχεια)

ΠΑΦΝΙΚΑ μιὰ φωνούλα γνώριμη ἀνακατεύτηκε μὲ τὸν θόρυβο τοῦ δρόμου κ' ἦρθε καὶ χάϊδεψε τ' αὐτιά του:

—Καλημέρα σας, κύριε Ἀνεμώνα...

Στάθηκε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ξεπετάχτηκαν ἀπ' τῆς κόγχες τους, λὲς καὶ κάποιος τοῦσφιγγε δυνατὰ τὸν λαιμό. Ἕνα βῆμα μακρύτερά του στεκότανε ἡ Ἄντα Φρέρη. Τὰ χείλη του κινήθηκαν σπασμωδικά, σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἀρθρώσουν μιὰ λέξη. Δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἔμειναν βουβά, μισάνοιχτα, λὲς καὶ θὰ παρέδιδαν τὴν τελευταία πνοή τους.

—Τί σκεφτόσασταν καὶ τρομάξατε τόσο ;

—Ἀ ! τίποτε, τίποτε, μπόρεσε ἐπὶ τέλους νὰ μουμουρίσῃ ὁ Ἀνεμώνας κι' ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του.

—Μπᾶ, περίεργο, καὶ γὼ νόμιζα πὼς σκεφτόσασταν κάτι σοβαρό, ἐκτὸς πάλι ἂν σᾶς τρομάζῃ τόσο πολὺ ἡ παρουσία μου...

—Κάθε ἄλλο, δεσποινὶς Φρέρη, ἴσα-ἴσα...

—Ναί, ναί, ξέρω τὸν διέκοψε αὐτή, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε τίποτε. Σᾶς εἶμαι τόσο συμπαθητική, ποὺ φροντίζετε ν' ἀρρωστᾶτε ὅταν πρόκειται νὰ σᾶς δῶ...

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς. Σᾶς χρωστῶ μιὰν ἐξήγηση, μά...

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς. Σᾶς χρωστῶ μιὰν ἐξήγηση, μά...

—Μά, ὄχι, ὄχι, φώναξε αὐτή, νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ... Θὰ βροῦμε αὐτοκίνητο παρακάτω... Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ...

Τὰ λόγια της κατραπλοῦσαν ἀπ' τὸ στόμα της, ἀσύνδετα, χωρὶς εἰρμό, χωρὶς συνοχή. Τὰ μάτια της λαμπύριζαν κι' ἡ ἀναπνοή της μόλις κατώρθωνε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στῆθος της. Ὁ Ἀνεμώνας σώπαινε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀκολούθησε, περπατώντας λίγα μέτρα πιὸ πίσω ἀπ' αὐτήν. Μέσ' στὸ νιέρας ποὺ εἶχεν ἔρθει μαζὶ μὲ τὸν Φρέρη, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ μιὰ φρασούλα κατραπλῆσε ἀπ' τὰ χείλη της:

—Θὰ μείνουμε ἐδῶ; Δὲν ξέρω γιατί φοβᾶμαι· θὰ προτιμοῦσα νὰ φεύγαμε...

Ὁ Ἀνεμώνας μὴ μπορώντας νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς φράσης της, ξαφνιάστηκε ἀπ' τὴν ἀπότομη αὐτὴν ἀλλαγὴ καὶ τὸν τρόμαξε ἡ ἰδέα πὼς ἡ Βάνα δὲν θὰ κατέβαινε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Πλησίασε κοντά της καὶ θέλησε κάτι νὰ πῇ.

—Μὰ γιατί φοβᾶσθε; Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος. Ἄλλωστε, σεῖς ἡ ἴδια δὲν εἴπατε προηγούμενα πὼς προτιμοῦσατε νὰρθοῦμε ἐδῶ;

—Ναί, μουμουρίσε ἡ Βάνα, μὰ τώρα... δὲν ξέρω... φοβᾶμαι...

—Ὦ ! μὴ γινόσαστε παιδί, ἐπέμεινε αὐτός, σᾶς δίνω τὸν λόγο μου πὼς ἐδῶ εἶναι πιὸ ἀσφαλισμένα παρὰ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ...

Σώπασε. Τὴν κύτταξε στὰ μάτια κι' ὕστερα, πάνοντάς την ἀπ' τὸ χέρι, τὴν τράβηξε ἐλαφρά.

—Ἐλᾶτε, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, ἐλᾶτε, μὴ φοβᾶσθε...

Ἡ Βάνα δὲν θέλησε νὰ ἀντισταθῇ περισσότερο. Καταλάβαινε πὼς ἔχανε τὸ παιχνίδι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χέρια της καὶ πὼς κάθε ἀντίσταση θὰ μποροῦσε νὰ στοιχειώσῃ ἐναντίον της. Ἔσκυψε τὸ κεφαλάκι της καὶ τὸ ποδαράκι της πρόβαλε ἀπ' τὴν μισάνοιχτη πορτούλα τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ Ἀνεμώνας δὲν περίμενε τίποτε ἄλλο. Πετάχτηκε γρήγορα ἔξω καὶ μ' ἕνα σάλτο ἔφταξε στὴν πόρτα τῆς γκαρσονιέρας καὶ τὴν ἄνοιξε. Ἡ Βάνα προχώρησε μ' ἀργό, ἀβέβαιο βῆμα καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι, σὰν ἄνθρωπο ποὺ πάν' νὰ κρεμάσουν. Τρύπωσε μέσα στὸν μισοσκότεινο διάδρομο σὰν σκιὰ καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν Ἀνεμώνα, ποὺ στὸ μεταξὺ ξαναγύρισε στὸ αὐτοκίνητο καὶ πλήρωνε τὸν σωφέρ, προχώρησε μέσα—στὸ τόσο γνώριμό της ἄλλωστε—σαλονάκι. Ἡ ἤρεμη ἀτμόσφαιρά του τὴν τρόμαξε. Τὸ ἐλέμμα της χάϊδεψε τὰ πράγματα ποὺ βρισκόντανε ὁλόγυρά της καὶ ποὺ τώρα λὲς καὶ τὴν κύτταζαν σκληρά, εἰρωνικά, σαρκαστικά. Τὰ ἔπιπλα, τὰ κάδρα, τὰ μαξιλάρια θαρρεῖς καὶ ἀναριγιοῦσαν ἀπὸ μιὰ συχαμάρα καὶ μιὰν ἀπέχθεια, ἕτοιμα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὴν φτύσουν καὶ νὰ φανερώσουν πὼς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπαν ἐκεῖ μέσα. Ἕνας παλιάτσος σὲ μιὰ γωνιά, ὅλο καὶ κουνιότανε, ἕτοιμος νὰ ξεπεταχτῇ στὴν μέση καὶ νὰ τὴν μπατσίσῃ. Κύτταξε τὰ μάτια του. Μιὰ κραυγὴ πόνου ξέσκισε τὰ στήθη της. Τὰ μάτια τοῦ παλιάτσου, τὰ γυαλένια μάτια, εἶχαν ζωντανέψει. Ἦσαν μάτια ἀνθρώπου, τὰ μάτια τοῦ Φρέρη. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ἔστρεψε καὶ σὰν τρελλὴ ξεπετάχτηκε ἔξω, στὸν διάδρομο. Καθὼς ἔβγαινε, χτύπησε πάνω στὸν Ἀνεμώνα.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε, φώναξε σὰν νὰ τὴν ἔπνιγε κάποιος. Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα.

Ὁ Ἀνεμώνας τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

—Μὰ γιατί, γιατί ;

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, οὔρλιαξε ἡ Βάνα. Δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ μέσα.

Καὶ καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ Ἀνεμώνα καὶ τὸν τράβηξε δυνατὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Αὐτός, μ' ὅλο ποὺ ἀδυνατοῦσε ὁλότελα νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ξέσπασμα τῆς Βάνας, κατάλαβε πὼς κάθε προσπάθεια νὰ τὴν καταπραΰνῃ θᾶταν ἀνώφελη καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ περισσότερο. Ἄφισε τὸν ἑαυτό του νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἡ Βάνα καὶ καθὼς ἔφταξαν κοντὰ στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ βγῆκαν ἔξω.

—Τοὐλάχιστο, μουμουρίσε, περιμένετε δυὸ λεπτὰ νὰ πάω νὰ φέρω ἕνα αὐτοκίνητο.

—Ὄχι, ὄχι, φώναξε αὐτή, νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ... Θὰ βροῦμε αὐτοκίνητο παρακάτω... Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ...

Τὰ λόγια της κατραπλοῦσαν ἀπ' τὸ στόμα της, ἀσύνδετα, χωρὶς εἰρμό, χωρὶς συνοχή. Τὰ μάτια της λαμπύριζαν κι' ἡ ἀναπνοή της μόλις κατώρθωνε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στῆθος της. Ὁ Ἀνεμώνας σώπαινε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀκολούθησε, περπατώντας λίγα μέτρα πιὸ πίσω ἀπ' αὐτήν. Μέσ' στὸ μυαλό του ἡ σκέψεις ἀσφυκτιοῦσαν. Τοῦ ἦταν ὁλότελα ἀδύνατο νὰ τῆς ὑποτάξῃ σὲ μιὰ λογικὴ σειρά. Ξαφνικὰ ἀνοιοσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν κι' ἡ ἀναπνοή του νὰ σταματᾶ. Λίγα μέτρα μακρύτερά του, στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, εἶδε τὸν Σταυράκη καὶ τὸν Κώττη. Στεκόνταν καὶ μιλοῦσαν. Τὰ μάτια τους ἤσαν καρφωμένα ἀπάνω τους. Ἕνας κοῦος ἱδρώτας περιέχυσε ὅλο του τὸ κορμί. Τὰ μάτια του θάμπωσαν, λὲς κι' εἶχε ἀποτόμα σκοτεινιάσει. Ἔκανε μιὰ τελευταία ποσοπάθεια, τάχυνε τὸ βῆμα του καί, φτάνοντας κοντὰ στὴν Βάνα, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ περπατήσῃ πιὸ γρήγορα. Στὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου, στάθηκε λίγο, πῆρε μιὰ βαθειὰν ἀναπνοή, σὰν νὰ γλύτωνε ἀπὸ ἕναν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε καὶ σὰν τορελλὸς βάλθηκε νὰ φωνάζῃ τὸν σωφὲρ ἑνὸς ταξὶ ποὺ περνοῦσε.

Λίγα λεπτὰ ὑστερώτερα, ἄρνιε τὴν Βάνα μερικὰ μέτρα μακρύτερα ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶπαν οὔτε μιὰ λέξη. Κυττοῦσαν κι' οἱ δυὸ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μισοκατεβασμένα κουρτινάκια τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν κόσμο ποὺ προσπερνοῦσαν, λὲς κ' αὐτὸ τοὺς διασκέδαζε τρομερὰ κι' ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀπασχολοῦσε τὴν προσοχή τους περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο. Ἡ σκέψεις καὶ τῶν δυὸ εἶχαν ἀποτραβηχθῆ ὁλότελα ἀπ' τὸ κρανίο τους, κ' ἡ ὕπαρξή τους φάνταζε στὰ μάτια τους, σὰν κάτι τὸ κούφιο, τὸ ἄδειο, τὸ χωρὶς καμμιὰν ὑπόσταση...

Καὶ καθὼς τὰ χείλη τους μουμουρίσαν μηχανικὰ ἕναν χαιρετισμό, ὁ Ἀνεμώνας ἀνοιωσε τὸ εἶναι του κυριεύμενο ἀπὸ ἕνα πρωτόγονα ἄγριο μῖσος κ' ἡ Βάνα μόλις κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα δάκρυ ποὺ ἀνέβλυσε στὰ μάτια της, ὁδηγημένο ἐκεῖ ἀπὸ μιὰν ἀπεριόριστη καταφρόνια...

Κι' οἱ δυὸ νέοι, ποὺ ἕνα καπρίτσιο ἔνωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς των, χώρισαν, διατηρώντας ζωηρὰ μέσ' στὴν ψυχή τους τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς συναισθήματος ἀνάκατου ἀπὸ μῖσος καὶ καταφρόνια, γιὰ τὴν ζωή, γιὰ τὴν τύχη, γιὰ τὸν κόσμο κ' ἴσως-ἴσως καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους...

IX

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ζωή, σὰν θεότρελλη μπαλλαρινοῦλα, γλεντοκοποῦσε ἀνάμεσα στὴς εὔθυμες παρέες καὶ τὴν ἐξωφρενικὰ πρωτόγονη συμφωνία τῆς τζάζ τοῦ κέντρου τῆς Γλυφάδας. Ὁ οὐρανὸς καλεσμένος στὴν γιορτή, εἶχε φορέσει τὸ πιὸ πλούσιο φορεμά του, τὸ πυκνοκεντημένο μὲ πολύτιμα πετράδια. Ἡ θάλασσα ἀναριγιοῦσε κάτω ἀπ' τὸ χάδι τῶν φιλιῶν τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ λὲς κι' ἔλυωνε ἀσήμια πάνω στὸ ἀτλαζωτὸ ροῦχο της. Ἕνα ἀδιάκοπο μουρμούρισμα, θὲς ὕμνος στὴν ἔναστρη νύχτα, θὲς ὕμνος στὴς θεότητες τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Γλεντιοῦ, δομβοῦσε γύρω σ' ὅλη τὴν ποικιλόχρωμα φωτισμένη ἀτμόσφαιρα κι' ἀνέβαινε σὰν λιτανεία στὸν οὐρανό. Μιὰ λιτανεία ἀπὸ φῶς, ἐρωτόλογα, μυστικοπάθεια. Παρέες σκορπισμένες στὰ γύρω τραπεζάκια, μοιάζανε σὰν μπουκέτα ξωτικῶν λουλουδιῶν μὲ τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ χρώματα, μὲ τοὺς πιὸ ἐξαλλους συνδυασμοὺς ἀποχρώσεων. Ἡ νύχτα ὅμορφη, γεμάτη ἀγάπη, γεμάτη ὄνειρα, γεμάτη ἐλπίδες, ἄφωνος μάρτυρας, παράστεκε βουβὴ στὸ γλέντι αὐτὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς Ζωῆς. Αὐτὴ μόνο ἄκουγε καὶ καταλάβαινε τὸ νόημα τοῦ μουμουρητοῦ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὴ φρόντιζε νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὸ μέσ' στὴν ἀγκαλιά της.

Κι' ἔτσι κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν δὲν πρόσεξε τὰ δυὸ νέα κεφαλάκια ποὺ σκυμμένα τὸ ἕνα κοντὰ-κοντὰ στὸ ἄλλο, λὲς καὶ ἡ αἴσθησις τῆς ζεστῆς ἀνάσας τοῦ ἑνὸς πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου, ἀντικαθιστοῦσε τὴν αἴσθηση ἑνὸς φιλιοῦ, μιλοῦσαν σιγά, ἥρεμα, τουρεφά, σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι.

—Λούση, ἀγάπη μου, κάνε μου τὴν χάρη αὐτὴ ποὺ σοῦ ζητῶ. Μίλησέ μου ἐλεύθερα. Ἡ στιγμὲς ποὺ μένουμε μόνοι εἶναι τόσο λίγες, κ' ἐχουμε τόσα πράγματα νὰ ποῦμε. Ναί, Λούση, μίλησέ μου πρὶν γυρίσουν οἱ ἄλλοι. Σὲ λίγο ὁ χορὸς θὰ πάψῃ καὶ ποιὸς ξέρει πότε πάλι θὰ ὁμιεθοῦμε μόνοι...

Ἡ Λούση ἔστρεψε τὸ πρόσωπο στὸν νέο ποὺ τῆς μιλοῦσε καὶ τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια μὲ τέτοια λαχτάρα, λὲς καὶ θὰ ξεφωνοῦσε τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή.

—Μὰ γιατί, Τώνη, μουρμούρισε, κ' ἡ φωνή της ἔτρεμε, γιατί δὲν θὲς νὰ μὲ πιστέψῃς ;

—Δὲν εἶπα αὐτό, τὴν σταμάτησε ὁ Τώνης.

—Τότε τί ;

—Λούση, ἀγάπη μου, θέλω ν' ἀκούσω ἀκόμα μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου κι σ' ὁρκίζομαι θάναι κι' ἡ τελευταία, πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ πὼς θὲς μ' ὅλη σου τὴν καρδιὰ νὰ τραβήξωμε μαζὶ τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μας. Κι' ἐπειτα...

—Ἔπειτα ; ξέφυγε ἀσυναίσθητα ἀπ' τὰ χείλη της.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Ἀπὸ ἕνα κολλέγιο

ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

— Τί ἔχετε; ρώτησε ὁ Ἀνεμώνας, περίεργα καὶ φοβισμένα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ΕΣΠΑΣΕ ΟΠΑΓΟΣ

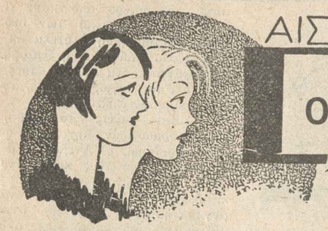

YVES FLORENNE

Μὲ τὸν ἐρχομό τῆς νύχτας οἱ ἴσκιοι κατεβαίνανε στῆς γιοντσμένες πλαγιές τῶν βουνῶν. Μέσα στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου ὁ χονδρὸς Ζερῶμ Ντυλωριὲ ἀπόθεσε διαστικὰ τὰ σκί του καὶ ἔσπασε νὰ πλησιάσῃ ἕνα νέο παλληκάρι μ' εὐχάριστο παρουσιαστικό, ποὺ βάδιζε μπροστά του. Σπρώχνοντας τὸ πλῆθος καὶ ζητώντας συγγνώμην, ὁ Ζερῶμ πρόφτασε ἐπὶ τέλους τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄκουσε πλάϊ του μιὰ γνώριμη φωνὴ κι' ἔνοιωσε ἕνα ἐλαφρὸ σπρώξιμο. Ὁ νέος στράφηκε καὶ ἀντίκρυσε τὸ θελκτικώτερο πλάσμα τοῦ κόσμου: ἕνα πρόσωπο μελαχροινῆς Ἀγγλίδας. Τὸ γοητευτικὸ τῆς στόμα χωρὶς νὰ χαμογελᾷ καθόλου πρόφερε μὲ πολλὴ ψυχρότητα ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα μεγαλύτερη ἡ ἔντονη ξενικὴ προφορά:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν σᾶς πρόσεξα.

Ὁ Ντυλωριὲ ἔμεινε ἀναύδος. Ὅταν ζαφνικὰ τὸ μπράσσο τοῦ φίλου του γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὸ δικό του:

—Νὰ μὴν πρσσέξῃ κανεὶς 87 κιλά! Αὐτὸ πιὰ λέγεται ἀδιαφορία!

—Ἐσένα, ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή...

—Δῶσε μου καλλίτερα δυὸ ναπολεόνια γιὰ νὰ πιῶ ἕνα κονιάκ.

Καὶ ὁ Φρανσὶς Σαρμουὰ παρέσυρε τὸν φίλο του πρὸς τὸ μπάρ, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ἀναρκίνῃ μὲ τὴν περιέργεια τῶν ἀργοσχόλων:

—Δὲν μοῦ λές, ποῦ βρίσκεται τὸ περίφημο κόρτε σου;

—Στὸ ἴδιο πάντα σημεῖο, φίλε μου, δὲν προχώρησε διόλου...

—Ντροπή! Ντροπή! Δέκα μέρες εἶσαι ἐδῶ καὶ πάνε ὅλες χαμένες!

Ὁ Ντυλωριὲ φαινόταν πολὺ μελαγχολικός.

—Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν μπορῶ νὰ φορτωθῶ μὲ τὸ σταυιὸ σ' ἕνα κορίτσι ποὺ καμώνεται πὼς μ' ἀγνοεῖ ἕνας ἄντρας σὰν κι' ἐμένα...

Ὁ Φρανσὶς σήκωσε τὸ δάχτυλο.

—Ἓν πρώτιστο, ἐσὺ δὲν εἶσαι κὰν «ἕνας ἄντρας»...

—Καλὲ ἄντες!...

—Μοῦ φαίνεσαι μᾶλλον σὰν μιὰ κοπέλλα τῆς παντρειᾶς. Ἄμα περιφέρει κανεὶς τὰ τριάντα του χρόνια καὶ τὰ 87 του κιλὰ ἀπὸ ξενοδοχεῖο σὲ ξενοδοχεῖο ψάχνοντας νὰ βρῇ τὴν νέα ποὺ θὰ δεχθῇ νὰ τὸν παντρευτῇ, κουνιέται καὶ λιγάκι, διάβολε! Δὲν φαντάζομαι νὰ λείψανε δέβεια ἡ κοπέλλες! Νά, κύτταξε τὴν Σουηδὴ μὲ τὴς ἕξη κόρες της! Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ ἁπλάσαρε κι' ὅλας τὴς τρεῖς...

—Δὲν ἔχω τὴν μητέρα μου ἐγώ!

—Ἔχεις ἐμένα! Τί θὲς νὰ κάμω γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω;

—Σοῦ τῶχω πῆ χίλιες φορές. Τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἀρχή, νὰ σπάσῃ ὁ πάγος' ἄμα τὸ κατωρθώσωμε αὐτό, τ' ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου, μείνε ἥσυχος! Τὸ πᾶν εἶναι νὰ σπάσῃ ὁ πάγος...

Ὁ Φρανσὶς κούνησε μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι, καὶ ἡ κίνηση αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸν καθρέφτη τοῦ μπὰρ δυὸ καλλίγραμμες κνῆμες, μιὰν ἀνάλαφρη σιλουέττα, κι' ἔπειτα τὴν ματιὰ τῆς σκληρῆς Ἀγγλίδας ποὺ τὸν κρυφοκύτταζε. Ὁ νέος στράφηκε χωρὶς προσποίηση, συλλογίστηκε πὼς τ' ὄνομά της—Δάφνη—εἶναι πολὺ συμπαθητικὸ καὶ ἀνεκάλυψε μέσα στὴν καρδιά του ἕναν βαθύτατο οἶκτο γιὰ τὸν ἄτυχο φίλο του. Τότε σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ καὶ ἔπιασε τὸν Ζερῶμ ἀπὸ τοὺς ὤμους:

—Μὴν σκᾶς, θὰ βροῦμε ἕναν τρόπο, ἀδερφέ!

***

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι περάσανε δυὸ μέρες ἀκόμη χωρὶς νὰ βεθῇ ὁ τρόπος τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ ἀκροβολισμοῦ. Ἓν τῷ μεταξὺ ὁ δύστυχος ἐρωτευμένος Ντυλωριὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεροψήνεται ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν νεαρὴ μελαχροινὴ Ἀγγλίδα.

Ὁ Ζερῶμ εἶχε περάσει στὴν ζωή του ἀπὸ πολλὲς κακοτοπιές, ὅμως ἐρωτευμένος δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἔτσι ἡ στενοχώρια ποὺ δοκίμαζε τώρα γιὰ πρώτη φορά, τὸν ἔβριχνε στὴν πιὸ τραγικὴ μελαγχολία, καὶ μόνον ἡ παρουσία τοῦ φίλου του Φρανσὶς τοῦδινε κάποιο κουράγιο.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἠρκεῖτο νὰ παρακολουθῇ ἀκούραστα τὸ καναρινὶ μπερὲ ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ σινιάλο πάνω στὰ λαμπερὰ καὶ ἀνάλαφρα ἴχνη ποὺ ἄφινε ἡ Δάφνη πάνω στὸν πάγο. Ἄλλωστε, εἶναι δίκηο νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα ὁ Ζερῶμ βάλθηκε νὰ πηγαίνῃ παντοῦ ὅπου ἐπήγαινε ἡ νέα, καὶ δὲν ὑπῆρχαν δρόμοι, μονοπάτια, κάμποι ὅπου τὰ σκί τους νὰ μὴν εἶχαν ἀποτυπώσει τὰ διπλᾶ καὶ συγκινητικὰ αὐτὰ ἀχνάρια.

Ἔξαφνα μιὰ ἀπότομη σπρωξιὰ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν ρίξῃ χάμω, καὶ ὁ Ζερῶμ μόλις πρόλαβε ν' ἀκούσῃ μιὰ φράση ποὺ τοῦ ἐπέταξε ὁ Φρανσὶς.

— *Φρανσὶς, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσύ...*

—Σὲ λατρεύει, μοῦ τῶπε πρὸ ὀλίγου!

Μονομιᾶς ὁ Ζερῶμ προσπάθησε νὰ βρῇ τὴν ἰσορροπία του, κύτταξε ὁλόγυρά του φοβισμένος μήπως ἄκουσε καὶ κανένας ἄλλος αὐτὰ τὰ πρόστυχα λόγια.

Ὁ Φρανσὶς ἦταν ἤδη μακρυά. Λίγα βήματα μπροστά του παγοδρομοῦσε ἡ Δάφνη. Κι' ἐκείνος τὴν παρακολουθοῦσε τώρα μὲ τὸ βλέμμα του διασκεδάζοντας καὶ ἀόριστα συγκινημένος γιὰ τὴν βεβαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν διέγραφε τοὺς ἑλιγμούς της. Μὰ γιατί λοιπὸν κι' αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ἀκόμη; Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό, τοὐλάχιστο γιὰ χάρη τοῦ βλάκα ἐκείνου τοῦ Ντυλωριέ. Ἀλλὰ μήπως ἐπρόκειτο μόνον γιὰ κείνον!... Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ ἔκανε ἀκόμα μιὰ παράξενη ἐντύπωση. Ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Μολαταῦτα ὁ Φρανσὶς δὲν ἦταν δειλός, κάθε ἄλλο, διάβολε! Τότε γιατί; Ἀνεκάλυψε ἔξαφνα πὼς κι' ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς Δάφνης ἔπρεπε νἄναι ὅπως τὸ πατινάρισμά της, ποὺ τώκανε μ' ὅλη τὴς τὴν καρδιὰ καὶ μ' ὅλες τὴς τὴς αἰσθήσεις. Καὶ ἤτανε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ συγκρατημένο πάθος, αὐτὴ ἡ διαρκὴς σοβαρότης τῆς κοπέλλας ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρομάζῃ καὶ ποὺ συγχρόνως τὸν κατεγοήτευε.

Ἡ Δάφνη πέρασε ἀπὸ πολὺ κοντά του, καὶ ὁ Φρανσὶς χαμογέλασε βλέποντάς την τυλιγμένην μέσα στὸ παχὺ ντὰ-μπλὲ-νουὶ κοστοῦμι της ποὺ τὰ γιεκλένια κουμπιά του φάνταζαν σὰν κομῆτες. Ἀπότομα ἡ Δάφνη ἔκανε μιὰ στροφή, καὶ ξαναγύρισε πίσω. Ὁ Φρανσὶς ὅμως ἔσπευσε νὰ στυλώσῃ τὴν ματιὰ του κάπου ἀλλοῦ, ὅπως τώκανε κάθε φορὰ ποὺ αἰσθανόταν ἀπάνω του τὰ μαγνητικὰ βλέμματά της.

Εἶχε διασχίσει ἤδη ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἀκολουθώντας τὰ εὐκίνητα πόδια τῆς Δάφνης, ψάχνοντας νὰ βρῇ μιὰ κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσῃ, ὅταν ἕνας τρομαχτικὸς κρότος, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ κάποιες ἀπελπισμένες φωνές, τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ. Ὁ Φρανσὶς μόλις ἔλαβε καιρὸ νὰ διακρίνῃ τὸ καναρινὶ μπερὲ ποὺ κυλιόταν μόνο του πάνω στὸν λασπωμένο πάγο. Ὁ νέος σφυρὶ καὶ βρέθηκε πλάϊ-πλάϊ μὲ τὴν Δάφνη ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τῆς τρύπας, ποὺ εἶχε ἀνοίξει ξαφνικὰ πάνω στὸν πάγο καὶ εἶχε καταπιῇ τὸν ὄγκο τοῦ ἄτυχου Ντυλωριέ. Οἱ δυὸ νέοι ἐνώσανε τὶς δυνάμεις τους γιὰ ν' ἀνασύρουνε ἕναν ὄγκο μουσκεμένο ποὺ μ' ἕνα «πλαφ» ξαναβυθίστηκε κάποια στιγμὴ τὸν πάγο: ἀναστηκώσανε τὰ κεφάλια τους καὶ εἶδανε τοὺς ἑαυτούς τους γονατισμένους ἀπάνω στὴν παγωμένη λίμνη. Ὁ Ἔρωτας βγῆκε σὲ λίγο κι' ἤρθε καὶ σταθῆκε δυὸ ἀνάμεσά τους. Τότε ἡ Δάφνη ἔκανε τὰ γέλια, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν καϋμένο τὸν ἀμετεωμένο, καθὼς ἤταν μουσκεμένο ἀπὸ τὸ κρύο νερὸ καὶ ἀπὸ τὴν ντροπή, νὰ θέλῃ νὰ ξαναχωθῇ μέσα στὴν τρύπα του...

***

—Ἄκουσε, Φρανσίς, εἶχα χάσει τόσο πολὺ τὸ κουράγιο μου... Ἔνοιωσα πὼς ἀν μ' ἀποτύρωνα νὰ τῆς μιλήσω, ὅλα θὰ σταματοῦσαν πρίμα... Ἔ, λοιπὸν ὄχι! Χάρις στὸ ἥλιο καὶ κεῖνο πάθημά μου, τῆς μιλῶ τώρα, τὴν πλησιάζω καὶ ὅμως δὲν κάνω τίποτα. Φρανσὶς πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς ἐύ...

—Ἀ! μ' ἐσκότισες πιά! Τέλος πάντων θὰ δῶ!

Ἀπὸ τὴν βραδυὰ ἐκείνη ὁ Φρανσὶς πῆρε τὸ πρᾶγμα κατάκαρδα. Ἐβοσκίαζε ὅλο τὸν καιρό του νὰ τὸν περνάῃ δίπλα στὴν Δάφνη καὶ ὁ Ζερῶμ τὸν ἔβλεπε μὲ πόσο ζῆλο ἐφρόντιζε χάριν φιλίας νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ.

Τέλος, ἕνα πρωϊνό, ὁ Φρανσὶς τὸν ἀποβήθξε σὲ μιὰ κώχη, ἔβηξε καὶ ἀνήγγειλε μὲ κάποιαν ἐπισημότητα:

—Ζερῶμ, φίλε μου, μιὰ καλὴ εἴδηση!

Ὁ Ζερῶμ ἀνεπήδησε καὶ ἕνας κόμπος ἔδεσε τὸν λαιμό του:

—Δέχεται ἡ Δάφνη;

—Δέχεται...

—Φρανσίς! Εἶπες ἐπὶ τέλους τὸ ναί;

—Εἶπε «ναί»...

Ὁ Ζερῶμ τὸν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του ψελλίζοντας:

—Ὦ! ἄφισέ με λοιπόν, νὰ σὲ φιλήσω!

Ὁ Φρανσὶς αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του βαθειὰ συγκινημένο:

—Μὲ συγκινεῖς, φίλε μου, μὲ συγκινεῖς βαθειά. Καὶ μὲ μιὰ ποσσπάθεια ποὺ δοκίμασε κρυφόταν, πρόσθεσε μασσημένα: Λοιπὸν θὰ γίνῃς κουμπάρος!

Ὁ Ντυλωριὲ ὀπισθοχώρησε ἄναυδος. Ὁ Φρανσὶς δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν ἀταρηγήσῃ. Πάνω στὴν ὥρα ἀκριβῶς μπῆκε καὶ ἡ Δάφνη. Διέλυσε ἀμέσως τὴν ψυχρότητα μὲ τὸν πιὸ χαριτωμένο τρόπο, περιβάλλοντας μὲ τὴ μπράτσο της τὸν λαιμὸ τοῦ Φρανσὶς:

—Ἀ! ντήαρ κ. Ντυλωριέ, πόσο σᾶς ἀγαπῶ! Τὰ γιόνια ἄρχισαν νὰ λυώνουν, ἡ μάμα μὲ καλοῦσε νὰ γυρίσω πίσω, καὶ ἀπὸ δῶ ὁ ἀγαπημένος μου Φρανσὶς δὲν ἐνοιόσασε νὰ μιλήσῃ... Ὦ! σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπογρεωμένη, ἀλήθεια! Σεῖς γενήκατε ἀφορμὴ—πῶς τὸ λένε στὴν ὁμορφη γλῶσσα σας; Ὦ, γενήκατε ἀφορμὴ νὰ σπάσῃ ὁ πάγος, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΥΒ ΦΛΩΡΕΝ

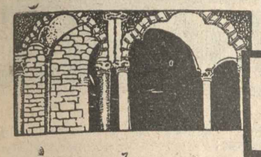

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Δόν Ζουάν

7

(Τὰ προηγούμενα)

(Ὁ Δὸν Ζουὰν φεύγει ἀπὸ τὴν Ἱσπανία καὶ ἀναζητεῖ στὴν Ἰταλία νέες συγκινήσεις καὶ καινούργιες περιπέτειες. Σὲ μιὰν ἐσπερίδα ὁ Δὸν Ζουὰν γνωρίζεται μὲ τὴν γυναίκα τοῦ κόμητος Μπερνάρντο καὶ κατορθώνει νὰ τὴν μπλέξῃ στὰ ἐρωτικά δίχτυα του. Ὅμως δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτήν, ἀλλὰ ζητᾷ ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὴν μικρὴ Τζίνα, ἕνα χαριτωμένο συγγενικό κορίτσι τῆς Βιττώριας).

(Ἡ συνέχεια)

Κι' ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε. Ἔνοιωσε τὴν νευρικὴ ταραχὴ τῆς νέας, πιάνοντας τὰ ζεστὰ χέρια της. Ἦταν πάλι μόνοι κι' ἀνέσθηκαν καθὼς πάντα στὴν κάμαρά της.

—Θεέ μου, τί ὄμορφη ποὺ εἶσθε! Τὰ μάτια σας ἔχουν σήμερα περισσότερη λάμψη καὶ τὰ χείλη σας μεγαλύτερη γοητεία...

Φίλησε τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ της, τὰ μπράσσα της, καὶ κάποια γλυκειὰ χαύνωση ἄρχισε νὰ ζαλίζῃ τὴν ἀνύποπτη νέα.

—Ἔλατε νὰ σᾶς δῶ... Τί ἐξαίσια μαλλιά! Ἀφίσατε τὰ δάχτυλά μου νὰ γλυστρήσουν ἀνάμεσα στὴς μεταξένιες μπούκλες τους καὶ τὰ χείλη μου ν' ἀγγίξουν τὴν εὐωδιασμένη τους ἄνθιση.

Κατὰ τὴν ἔσυρε κοντά του. Τὰ φιλιά του καπέθηκαν στὸ μέτωπο, ὕστερα στὸ ἀδόλο πρόσωπό της καὶ τέλος στὰ χείλη της. Ἐνῷ ἐκείνη ἔτρεμε σύγκορμη, τὴν ἔσερε καὶ τὴν κάθισε στὸ ντιβάνι.

—Σκεφθῆτε τὴν εὐτυχία μας, πολυαγαπημένη μου, ὅταν σὲ λίγο... Μὰ ὄγάλετε αὐτὴ τὴν τραγικὴ ποὺ σκεπάζει τὸν ἀλαβάστρινο λαμὸ σας... Κι' αὐτὸ τὸ μανῆκι ποὺ κρύβει τὰ ὑπέροχα μπράτσα σας... Κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δαντελλένιο κορσάζ, γιατί ἀνεβαίνει τόσο ψηλὰ καὶ μ' ἐμποδίζει νὰ θαυμάσω τὸ ἐξαίσιο στῆθος σας;...

Καὶ τὴν χάϊδευε ὁλόενα. Τὸ στῆθος τῆς νέας τρικύμιζε. Ὁ Δὸν Ζουὰν γονάτισε μπροστά της καὶ σηκώνοντας μὲ μιὰ διακριτικὴ κίνηση τὸν δαντελλένιο φραμπαλᾶ τῆς ρόμπας της, ἄφισε νὰ φανῇ ἡ πολύχρωμη μεταξωτὴ ζαρτιέρα ποὺ κρατοῦσε τὴν κάλτσα της.

—Ἀσφαλῶς ἔχετε γοῦστο, Τζίνα... Αὐτὸς ὁ ὑπέροχος συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων!

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Δὸν Ζουὰν γνώτων τολμηρότερος. Ἡ ταραχὴ τῆς νέας ἔγινε σὲ λίγο πραγματικὴ ἀγωνία. Ἄρχισε νὰ γυρεύῃ μόνη της τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἡ ἀθῶα ἀγνοιά της τὴν ἔκανε νὰ πιστεύῃ πὼς θὰ γινόταν ἄνδρας της. Ὅταν τέλος εἶδε τὸν Δὸν Ζουὰν νὰ φάνῃ στὸν τελικὸ σκοπό του, θέλησε ν' ἀντισταθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε. Στὸ βάθος μάλισσα ἦταν εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ἥττα της, ποὺ τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ μοιρασθῇ τὴν ὑπέρτατη εὐδαιμονία μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θἆταν ὁ παντοτινὸς σύντροφος τῆς ζωῆς της!

Ἕνας ἀνεπιθύμητος μάρτυς.

Τὸ σχέδιο τοῦ Δὸν Ζουὰν εἶχεν ἐπιτύχει καὶ τώρα ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δωμάτιο τῆς εὐπιστης νέας, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἡ Βιττώρια.

Εἶχε γυρίσει καὶ πληροφορήθηκε ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες πὼς ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ ἡ Τζίνα βρίσκονταν ἐπάνω. Ἀπὸ καιρὸ εἶχε ὑποψίες. Ἡ ταραχὴ τῆς Τζίνας καὶ ἡ ἀταξία ποὺ κυροφοχοῦσε στὸ ντιβάνι, τὴν ἔπεισαν τώρα πὼς ἡ ὑποψίες καὶ οἱ φόβοι της ἦσαν βάσιμοι. Ἡ Βιττώρια σκέφθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τῆς Τζίνας καὶ νὰ τῆς πῇ τῆς βαρύτερες βρισιές. Μὰ συγκρατήθηκε. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ φανέρωνε πὼς ἦταν ἀντίζηλή τῆς. Κι' ἐπειδὴ ἡ Τζίνα μόλις εἶδε τὴν Βιττώρια, ἀναλόθηκε σὲ λυγμούς, ἡ τελευταία αὐτὴ τὴν πλησίασε μὲ φαινομενικὴ συμπάθεια κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ γιὰ τὸ παράπτωμά της, ποὺ δὲν ἦταν εὐτυχῶς ἀνεπανόρθωτο, ἀφοῦ ὁ Δὸν Ζουὰν θὰ τὴν ἔκανε σὲ λίγο γυναίκα του.

Ὡστόσο ἡ Βιττώρια δὲν τόλμησε νὰ πῇ λέξη στὸν πραγματικὸ ἔνοχο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν σκηνὴ τῶν δυὸ γυναικῶν μ' ἕνα ἀπροσδιόριστο χαμόγελο στὰ χείλη. Γόρισε μόνο σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα ραντεβοῦ ἀπαραίτητο γιὰ τὸν καθορισμὸ μερικῶν λεπτομερειῶν, καθὼς εἶπε, σχετικῶν μὲ τὴν ἀποκατάσταση τῆς Τζίνας.

Ὅταν ὅμως ἡ Βιττώρια πῆγε στὸ ραντεβοῦ ποὺ τῆς ὥρισε ὁ Δὸν Ζουὰν, ἀντὶ ν' ἀσχολιθῇ μὲ τὴν Τζίνα, ξέσπασε ἀμέσως σὲ βρισιὲς καὶ φοβέρες:

—Προδότη, ἐπίορκε, ἄπιστε, τοῦ φώναξε τρέμοντας, μοῦχες ὁρκισθῆ πὼς θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα...

—Καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα, Βιττώρια, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Δὸν Ζουὰν ἥσυχος.

—Κοροϊδεύεις, δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῆς βία ἐπάνω μου;

—Νὰ μεταχειρισθῶ βία, ὄχι... Ἀλλὰ σὺ μόνη σου θὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιά μου... Ἔλα, μὴν ἀντιστέκεσαι στὴν καρδιά σου, στὸν πόθο σου... Θυμήσου τὰ χάδια μας...

Ἡ Βιττώρια τὸν κύτταζε μὲ ἔκθαμβα μάτια, ἐνῷ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

—Τί φωτιὰ ἄναψες μέσ' στὴς φλέβες μου; Τί ἄνθρωπος εἶσαι λοιπόν;

—Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης! Ἡ ματιές μου σταματοῦν ὅλες τὴς γυναίκες. Τὰ φιλιά μου τὴς σκλαβώνουν. Καμμιὰ φορὰ λυποῦνται καὶ ὑποφέρουν πάντα ὅταν τὴς ἐγκαταλείπω. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν πόνο αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀναμνησις μιᾶς φλογερῆς ἀγάπης... Καὶ σὺ ὑποφέρεις! Μὰ κι' ἂν ἀκόμα ὑπέφερες ἑκατὸ φορὲς περισσότερο, καὶ πάλι θὰ μ' ἀγαποῦσες καὶ θἄπερες στὴν ἀγκαλιά μου...

Μαγεμένη, τρελλή, ἡ Βιττώρια ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δὸν Ζουὰν. Ἴσως τὴν ἔσπρωξε ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ ξαγακέρδιζε τὴν ἀγάπη τοῦ Δὸν Ζουὰν, ἴσως ἀκόμα καὶ ἡ ζηλότυπη σκέψις πὼς εἶχε γίνει ἐραστής τῆς Τζίνας κι' ὁ κυνικὸς πόθος νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ μιὰ σύγκριση μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης, μιὰ σύγκριση ποὺ θὰ φανέρωνε πὼς αὐτὴ ἤξερε ν' ἀγαπᾷ πιὸ θερμὰ, πιὸ παράφορα, πιὸ μεθυστικά...

Ὁ Δὸν Ζουὰν ἐπωφελήθηκε τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς καταστάσεως τῆς Βιττώριας κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἐρωτικὴ νύχτα ποὺ πέρασε μαζί της, ἦταν ἀλήθινὰ μιὰ νύχτα τρελλῆς καὶ ξέφρενης εὐδαιμονίας.

Ἀπὸ κείνη τὴν νύχτα ὁ Δὸν Ζουὰν δὲν ξαναείδε πιὰ τὴς δυὸ γυναίκες. Ἡ Βιττώρια θὰ τοῦ δημιουργοῦσε ἱστορίες. Ἡ Τζίνα πάλι θὰ τὸν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ φάσμα τοῦ γάμου. Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα ἦταν νὰ διακόψῃ κάθε σχέση. Ἔμεινε κρυμμένος λίγες μέρες στὸ σπίτι του. Μέσα στὴν πολυδοσυὴ ζωὴ μιᾶς μεγαλοπόλεως, εἶχαι ἀπαραίτητη κωμμὰ φορὰ λίγη ἡσυχία καὶ κάποια σκαστὴ ἀνάπαυσις.

Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ Δὸν Ζουὰν ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο Τσελλάνο, ἑνὸς φίλου τοῦ θείου του, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν πολὺ στενὲς οἰκογενειακὲς σχέσεις.

Ὁ Δὸν Ζουὰν... Πυγμαλίων.

Ὁ Ἀλμπέρτο εἶχε μιὰ κόρη, τὴν Γαβριέλλα, πολὺ νέα καὶ λεπτοκαμωμένη μικρούλα, μτινόν, ἦταν μιὰ χαριτωμένη περίληψις ὅλων τῶν γυναικείων θελγήτρων. Ὁ Δὸν Ζουὰν τὴν θεωροῦσε παιδί. Μὰ ἡ μικρούλα αὐτὴ ἔκρυβε στὸ λεπτοκαλαμμένο σωματάκι της μιὰ καρδιὰ φλογερή. Κι' ὁ Δὸν Ζουὰν ξύπνησε αὐτὴν τὴν καρδιὰ πρὶν ἔρθῃ ἡ ὥρα της. Μὰ ἀλλοίμονο, δὲν φανόταν νὰ τὸ προσέχῃ καθόλου. Τὴν μεταχειριζόταν πάντα σὰν κοριτσάκι. Κι' ὅμως τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν σὲ θέσιν ν' ἀγαπᾷ... Ἀγαποῦσε. Ἡ ὀλογέλες ματιὲς τῆς Γαβριέλλας παρακολουθοῦσαν ἐπιμονα τὸν Δὸν Ζουὰν, πρᾶγμα ποὺ αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀντιληθῇ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Πῶς τέλειωσε ἡ ἐκδίκηση τῆς Βιττώριας.

Ὁ Δὸν Ζουὰν τῆς κρατοῦσε πάντα τὸ χέρι τῆς.

—Ἤρθες ἐδῶ γιατί μ' ἀγαπᾷς. Ἂν θέλησες νὰ μὲ σκοτώσῃς, τώκανες ἐπειδὴ δὲν μποροῦσες νὰ ὑποφέρῃς τὴν σκέψη πὼς ἐσὺ σοῦ στάθηκα πιστός. Τὰ χάδια ποὺ μοιράσθηκα μὲ τὴν Τζίνα, ἔδωσαν καινούργια ζωὴ στὴν ἀγάπη μας καὶ τώρα ἤρθες, ζητώντας νέες ἡδονὲς στὴν ἀγκαλιά μου.

—Ἀπαίσια διαφθορά, ἔχεις λοιπὸν σκοπὸ νὰ μεταχειρισθῆς βία ἐπάνω μου;

—Νὰ μεταχειρισθῶ βία, ὄχι... Ἀλλὰ σὺ μόνη σου θὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιά μου... Ἔλα, μὴν ἀντιστέκεσαι στὴν καρδιά σου, στὸν πόθο σου... Θυμήσου τὰ χάδια μας...

Ἡ Βιττώρια τὸν κύτταζε μὲ ἔκθαμβα μάτια, ἐνῷ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

—Τί φωτιὰ ἄναψες μέσ' στὴς φλέβες μου; Τί ἄνθρωπος εἶσαι λοιπόν;

—Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης! Ἡ ματιές μου σταματοῦν ὅλες τὴς γυναίκες. Τὰ φιλιά μου τὴς σκλαβώνουν. Καμμιὰ φορὰ λυποῦνται καὶ ὑποφέρουν πάντα ὅταν τὴς ἐγκαταλείπω. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν πόνο αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀναμνησις μιᾶς φλογερῆς ἀγάπης... Καὶ σὺ ὑποφέρεις! Μὰ κι' ἂν ἀκόμα ὑπέφερες ἑκατὸ φορὲς περισσότερο, καὶ πάλι θὰ μ' ἀγαποῦσες καὶ θἄπερες στὴν ἀγκαλιά μου...

Μαγεμένη, τρελλή, ἡ Βιττώρια ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δὸν Ζουὰν. Ἴσως τὴν ἔσπρωξε ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ ξαγακέρδιζε τὴν ἀγάπη τοῦ Δὸν Ζουὰν, ἴσως ἀκόμα καὶ ἡ ζηλότυπη σκέψις πὼς εἶχε γίνει ἐραστὴς τῆς Τζίνας κι' ὁ κυνικὸς πόθος νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ μιὰ σύγκριση μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης, μιὰ σύγκριση ποὺ θὰ φανέρωνε πὼς αὐτὴ ἤξερε ν' ἀγαπᾷ πιὸ θερμὰ, πιὸ παράφορα, πιὸ μεθυστικά...

Ὁ Δὸν Ζουὰν ἐπωφελήθηκε τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς καταστάσεως τῆς Βιττώριας κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἐρωτικὴ νύχτα ποὺ πέρασε μαζί της, ἦταν ἀλήθινὰ μιὰ νύχτα τρελλῆς καὶ ξέφρενης εὐδαιμονίας.

Ἀπὸ κείνη τὴν νύχτα ὁ Δὸν Ζουὰν δὲν ξαναείδε πιὰ τὴς δυὸ γυναίκες. Ἡ Βιττώρια θὰ τοῦ δημιουργοῦσε ἱστορίες. Ἡ Τζίνα πάλι θὰ τὸν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ φάσμα τοῦ γάμου. Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα ἦταν νὰ διακόψῃ κάθε σχέση. Ἔμεινε κρυμμένος λίγες μέρες στὸ σπίτι του. Μέσα στὴν πολυδοσυὴ ζωὴ μιᾶς μεγαλοπόλεως, εἶχαι ἀπαραίτητη κωμμὰ φορὰ λίγη ἡσυχία καὶ κάποια σκαστὴ ἀνάπαυσις.

Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ Δὸν Ζουὰν ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο Τσελλάνο, ἑνὸς φίλου τοῦ θείου του, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν πολὺ στενὲς οἰ

Η Σελίδα τοῦ ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Μαρμελάδα μῆλο.

Ἀναμφιβόλως ἡ μαρμελάδα εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀπαραίτητη σὲ κάθε σπίτι. Ἀντικαθιστᾶ τρόπον τινὰ τὸ συνηθισμένο γλυκὸ ποὺ τρῶμε ὅλο τὸν χειμῶνα καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ μᾶς προσφέρει ὁποιαδήποτε ὥρα τραβήξῃ ἡ καρδιά μας τὸ φροῦτο ποὺ ἀρέσομε.

Ἡ πιὸ εὔκολη καὶ ἡ πιὸ νόστιμη καὶ προσιτὴ σ' ὅλους εἶναι ἡ μαρμελάδα μῆλο, τῆς ὁποίας σᾶς περιγράφω σήμερα τὴν κατασκευή.

Τὰ ὑλικὰ ποὺ θὰ χρειασθοῦμε εἶναι τ' ἀκόλουθα:

1 ὀκᾶ μῆλα
300 δράμια ζάχαρη
Ὀλίγη βανίλια.

Παίρνομε μιὰ ὀκᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα φροντίζομε νὰ εἶναι ὑπόξυνα, καὶ τὰ κόβομε φέτες-φέτες. Φροντίζομε κατόπι νὰ τῆς καθαρίσομε ἀπ' τὰ κουκούτσια τους κ' ἀκολούθως τῆς βάζομε μέσα στ' ἀγάλογο νερὸ γιὰ νὰ βράσουν.

Ὅταν πάρουν μερικὲς βράσεις καὶ μαλακώσουν ἀρκετὰ τὰ μῆλα τὰ κατεβάζομε καὶ τὰ συρώνομε μ' ἕνα εἰδικὸ συρωτῆρι. Κατόπιν βγάζομε ὅλες τῆς φλοῦδες τους καὶ τὰ ρίχνομε μέσα σὲ μιὰ καλὰ κασσιτερωμένη κατσαρόλα μαζὶ μὲ τὴν ζάχαρη γιὰ νὰ βράσουν. Φροντίζομε ἡ φωτιὰ νὰναι σιγανὴ καὶ ἐνόσῳ βράζουν τὰ μῆλα νὰ τ' ἀνακατεύουμε μὲ μιὰ ξύλινη κουτάλα σιγὰ καὶ πολὺ συχνὰ γιὰ νὰ μὴ δέσουν ἀπότομα.

Ὅταν καταλάβωμε ὅτι ἔχει δεθῆ πιὰ ἡ ζάχαρη μὲ τὰ μῆλα, τὰ κατεβάζομε ἀπὸ τὴν φωτιά.

Ἡ μαρμελάδα τρώεται μὲ χίλιους-δυὸ τρόπους ὥστε περιστεύει νὰ σᾶς ὑποδείξουμε τόν... καλλίτερο.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ εὐγένεια καὶ καλὴ συμπεριφορὰ μεταξὺ συζύγων δὲν ἔχουν κανόνας, διότι εἶναι ζητήματα φροντίδος, τουφερότητος καὶ ἐν γένει ἐνδιαφέροντος. Ποτὲ ὁ σύζυγος ποὺ ἀγαπᾶ τὴν γυναίκα του δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ τῆς φερθῇ εὐγενικά, νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ χέρι του ἂν τὴν δῇ νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκη του, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ κάτι ποὺ δὲν καταλαβαίνει, νὰ φανῇ ὑπομονετικὸς ἂν εἶναι ἡ ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τὸ φαγὶ δὲν εἶναι ἕτοιμο, ἂν εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὸ θέατρο καὶ αὐτὴ ἀργοπορεῖ λίγο.

Χίλια-δυὸ μικροπράγματα χωρὶς φαινομενικὴ σημασία κάνουν τὸν ὅμορφο ἐκεῖνο δεσμὸ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν συμβίωση δύο ἀνθρώπων. Πρέπει τόσον ὁ σύζυγος ὅσον καὶ ἡ σύζυγος νὰ κυττάζουν πῶς θὰ εὐχαριστήσουν ἀλλήλους, πῶς θὰ φανοῦν εὐγενικοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ πρὸ πάντων πῶς νὰ διώχνουν μακρυὰ τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας ποὺ κάποτε καταστρέφει ὁλόκληρες οἰκογένειες.

Ὑπάρχουν τιποτένια πράγματα ποὺ τοὺς δίνουμε μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ κείνη ποὺ πρέπει, ἐνῷ ἂν περνοῦσαν ἀπαρατήρητα δὲν θὰ μετέβαλλαν διόλου τὴν συζυγικὴ ἁρμονία.

Γυναικεία Σελίδα

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τί πληγὴ τέλος πάντων κι' αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ραδιοφώνου! Σᾶς προσκαλοῦν νὰ περάσετε μιὰ ὁμορφη βραδυὰ σὲ μιὰ φιλική ταράτσα, σ' ἕνα δροσερὸ περιβόλι, σὲ μιὰ βεράντα μακρυὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ τὴν παραζάλη, κι' ἐνῷ πηγαίνετε μὲ τὴς καλλίτερες διαθέσεις, σᾶς σερβίρουν ραδιόφωνο χωρὶς κἀν νὰ σᾶς ρωτήσουν ἂν εἰσθε διατεθειμένη ν' ἀκούσετε μουσική. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουράσῃ καὶ τὸ μυαλό του ὅπως τὸ σῶμα του· γι' αὐτὸ οἱ ὑποχρεωτικοὶ φίλοι ποὺ ἔχουν τὴν μανία τοῦ ραδιοφώνου ἂς εἰδοποιοῦν τούλαχιστον ἀπὸ πρίν τοὺς προσκαλεσμένους των, ὥστε αὐτοὶ νὰ ξέρουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἂν δὲν ἔχουν διάθεση γιὰ μουσικὴ νὰ μὴ πᾶνε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη πεισθοῦν οἱ οἰκοδεσπόται ὅτι οἱ προσκαλεσμένοι τους ἔρχονται μὲ τὴς καλλίτερες διαθέσεις ν' ἀκούσουν μουσικὴ δὲν πρέπει νὰ τοὺς σερβίρουν ὅ,τι ἀρέσει εἰς αὐτούς, ἀλλὰ νὰ ζητοῦν καὶ τὴν γνώμη τους.. Ἀκόμη ὅμως καὶ ἂν τηρηθοῦν ὅλα αὐτὰ πάλι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν οἱ οἰκοδεσπόται πῶς δὲν πρέπει νὰ καταχρῶνται τὴς ὑπομονῆς τῶν προσκαλεσμένων τους καὶ νὰ ἔχουν τὸ ραδιόφωνό τους σὲ διαρκῆ λειτουργία, γιατὶ ἂν αὐτοὶ θέλουν νὰ τὸ ἐπιδείξουν καὶ μὲ τὴ μανία τους ζεχνοῦν ὅτι «τὸ πολὺ Κύριε ἐλέησον τὸ βαρυέται κι' ὁ Θεός», πρέπει ἐν τούτοις νὰ μπαίνουν καὶ στὴ θέση τῶν δυστυχισμένων τῶν καλεσμένων ποὺ ἡ εὐγένεια τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἀκοῦνε ἀγογγύστως.

Τὰ γράφω ὅλα αὐτά, γιατὶ δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ συνέλθω ἀπὸ μιὰ βραδυὰ ποὺ ἔχασα σὲ μιὰ συμπαθητικότατη καλ' ὅλα τὰ ἄλλα ταράτσα ποὺ μοῦ τὴν ἔκαμε ἀντιπαθητικὴ τὸ ραδιόφωνο. Δὲν ἐσταμάτησε ὅλη τὴ βραδυὰ οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο! Καὶ νομίζετε ὅτι ἀκούσαμε τίποτε; Ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ μόνον «ἄκρες-μέσες» κι' ὅλοι ἐφωνάζαμε μιλώντας γιὰ ν' ἀκουσθοῦμε, ἐνῷ ἡ φιλόξενη... οἰκοδέσποινα κάθε τόσο ἀγήγγελλε: «Τώρα εἴμαστε Πράγα»—«Τώρα θὰ πάρωμε Βιέννη, Ρώμη κτλ.».

Τί ἐνοχλητικὸ πρᾶγμα ὁ πολιτισμός! Ἂς μὲ συγχωρήσῃ ἡ εὐγενικὴ κυρία, μὰ θ' ἀργήσω πολὺ νὰ ξαναπάω σπίτι τῆς...

Ε.

Η ΜΟΔΑ

Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ γυναικεία σιλουέττα ὄχι μόνον ἄλλαξε στὴς λεπτομέρειες, ἀλλὰ μετεβλήθη ἐντελῶς. Ἂν κυττάξωμε ἕνα ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ γυναικεία σιλουέττα παρουσιάζεται ἐντελῶς διαφορετική. Ἐν πρώτοις οἱ γοφοὶ τῆς τωρινῆς σιλουέττας εἶναι ἀνύπαρκτοι, ἡ περιφέρεια στενὴ καὶ ἡ καμπυλότητες ἐν γένει δὲν συνηθίζονται.

Νὰ ποῦμε τί προτιμοῦμε, εἶναι κάπως δύσκολο, γιατὶ πῶς μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι εἶναι ὡραῖο ἕνα πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν μόδα; Εἶναι ἡ μόνη θεότης ποὺ κατώρθωσε νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ. Ἔπειτα, πῶς τὸ θέλετε, ἡ ζωή μας ἄλλαξε· ἑπομένως χρειάζεται ἡ σημερινὴ γυναίκα νὰ εἶναι ἐλαφριά, εὐκίνητη, γεμάτη δράση καὶ ζωή.

Προσπαθοῦν κατὰ καιροὺς νὰ μᾶς πεῖσουν ὅτι ἡ Μόδα ἀρχίζει νὰ εὐνοῇ τὴς... καμπυλότητες, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἁπλοῦστατα εὐγενεῖς πόθοι ἐνδιαφερομένων καὶ ἡ πικρὰ ἀλήθεια εἶναι μία: Πῶς ἡ τωρινὴ ζωὴ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θέλῃ λεπτὲς καὶ εὐλύγιστες τὴς γυναίκες ἀφοῦ ἔλαβαν τόσο ἐνεργὸ ρόλο στὴν ζωή. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ σώματα, μὲ τὰ μαγιὸ ποὺ δείχνει τὸ σκίτσο μας θὰ ἤσαν ὡραῖα στὴ θέα ἂν δὲν ἤσαν τόσο λεπτά; Ὄχι βέβαια. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πῶς ἡ ὁμορφες αὐτὲς ζῶνες, ἡ τσάντα, τὸ μαντῆλι ἀποτελοῦν ὡραῖο συμπλήρωμα γιὰ γυναῖκες σιλουέττες;

Η ΚΑΛΤΣΕΣ

Καὶ γιὰ νὰ μιλήσωμε λιγάκι καὶ γιὰ τὶς ξεκάλτσωμα ποὺ παρατηρεῖται τελευταίως στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Ἂς μοῦ ἐπιτρεπῇ νὰ ὁμολογήσω ὅτι βρίσκω τελείως ἀκαλαίσθητη τὴν νέα αὐτὴ μόδαν ποὺ δὲν ξέρω ἀλλοῦ, ἂν ἐπικρατῇ σὲ εὐρωπαϊκὲς πόλεις. Ὑποθέτω ὅτι θὰ πρόκειται καὶ πάλι περὶ παρεξηγήσεως τῆς μόδας. Θὰ γνοίζουν ὁπωσδήποτες ἡ κυρίες σᾶς λουτροπόλεις, στὶς ἐξοχές, στὰ παραθαλάσσια μέρη, μὰ μ' αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι εἶναι ὡραῖο τὸ θέαμα τῶν γυμνῶν ποδιῶν μέσα στὴς πόλεις.

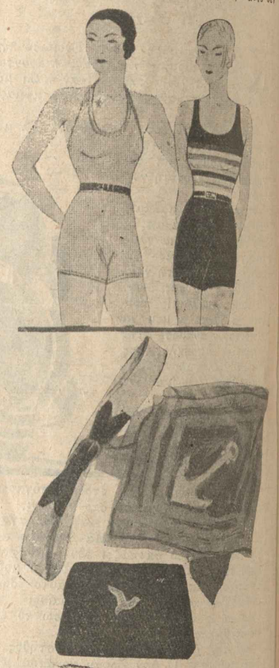

Ἄνω: Δυὸ χαριτωμένα κοστούμια μπάνιου.
Κάτω: Τὰ ἀπαραίτητα ἐξαρτήματα τῆς ὁμορφῆς λουομένης: Ζώνη, μαντηλάκι καὶ τσάντα.

Ἂς ἀφήσωμε κατὰ μέρος τὸ ἄσεμνο τοῦ πράγματος νὰ βλέπῃ κανεὶς μία σαραντάρα ἢ τριαντάρα κυρία ξυπόλυτη καὶ ἂς πάρωμε τὸ αἰσθητικὸ μέρος. Ξέρετε πῶς πρέπει τὸ πόδι νὰ εἶναι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ τέλειο γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο γωρὶς κάλτσα; Ἔπειτα τὸ βλέπετε καθαρὸ ν' ἀκουμπᾷ τὸ γυμνὸ πόδι στὴ πετσιὰ καὶ νὰ σκονίζεται; Ἂν ἤξερα πόσα γάνουν οἱ κυρίες δὲν θὰ τὸ ἔκαναν ὡρισμένως γιατὶ φαντάζομαι πῶς ἡ κοκετοπία τους θὰ τοὺς τὸ ἀπηγόρευε.

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ τιράντες κατηργήθησαν πιὰ ἐντελῶς. Τὴς ἀντικατέστησε ἡ ζώνη, ἡ ὁποία εἶναι δερμάτινη ἢ πλεκτὴ σὲ γρῶμα ἀνάλογο μὲ τὸ κοστούμι. Καὶ τὸ παντελόνι ὅμως ἔγινε ἀλλάξει ἐπάνω καὶ τελειώνει σὲ τέρπον τρόπον ποὺ νὰ παρουσιάζεται ὅμορφο ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ κύριος ὀγάλη τὸ σακκάκι του.

—Τὰ σποστὶφ ὑποκάμισα εἶναι πολὺ στὴ μόδα καὶ ξέρετε γιατί; Διότι καθὼς ἔγιναν τὸν γιακᾶ ποσηρμοσμένο ἐπάνω ὅταν ὀγάζουν οἱ κύριοι τὸ σακκάκι τους, λύνουν τὴν γραβάτα, κατεβάζουν τὸν κολλάρο καὶ παρουσιάζουν ὡραία ἐμφάνιση καὶ ὄχι τὴν ἀηδῆ ποὺ προσέφερε ἕνας ξεκούμπωτος κολλάρος ἀπὸ τοὺς προσθέτους ἢ τὸ ὀγάλσιμο τοῦ κολλάρου καὶ τὸ ὡς ἐκ τούτου ἀκαλαίσθητο ἄνοιγμα τοῦ ὑποκαμίσου.

—Συνηθίζονται πολὺ σπορτὶφ ὑποκάμισα καὶ μὲ κοντὰ μανηκάκια, μὰ φοιοῦνται μονάχα μὲ λινὰ κοστούμια, διότι μόνο τὸ λινὸ κοστοῦμι μποεεῖ ν' ἀνεχθῇ τὴν ἔλλειψη τῶν μανικετῶν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Πολλὲς φορὲς μᾶς συμβαίνει νὰ αἰσθανώμαστε κούραση καὶ νὰ βλέπωμε καὶ τὸ πρόσωπό μας πολὺ κουρασμένο. Ξεύρετε λοιπὸν τί θὰ κάνωμε γιὰ ξεκούραση; Θὰ κάμωμε λίγο μασάζ μὲ τὰ δάχτυλά μας, τὰ ὁποῖα βουτοῦμε μερικὲς φορὲς σὲ γάλα ἢ ἄνθος γάλακτος ποὺ εἶναι προτιμότερο. Ἀφίνομε νὰ στεγνώσῃ καὶ σὲ μιὰ ὥρα πλυνόμαστε μὲ ζεστὸ νερό, τὸ ὁποῖον κρυώνομε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Γιὰ τὴν πολὺ μεγάλη κούραση τοῦ προσώπου καλὸ εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε κρόκον αὐγοῦ καλὰ κτυπημένον. Σὲ μιὰ ὥρα πλύνεσθε μὲ σαποῦνι Μασσαλίας καὶ γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι πεονάτε τὸ πρόσωπο μὲ *Eau de lauriers cerises*.

Καλὸ εἶναι ὅλα αὐτὰ νὰ γίνωνται κατὰ τοπεῖμπιαν τὸ βράδυ, προτοῦ νὰ πλαγιάσετε. Θυμάσετε μιὰ ὥρα γιὰ τὴν τουαλέττα σας καὶ τὴν διατήρησῃ τῆς ὁμορφιάς σας.

ΜΙΑ ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τὰ βιβλία εἶναι ὁ καλλίτερός μας σύντροφος, ἀλλὰ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ μὴ πέφτουν πάντα σὲ καλὰ χέρια καὶ εἴτε μὲ τὴν δικαιολογία πῶς στὸ σπίτι δὲν ὑπάρχει ἀοκετὴ θέσις, εἴτε διότι δὲν μᾶς μένει ἀοκετὸς καιρὸς τὰ παραπετᾶμε καὶ τὰ κακοεταγειριζόμαστε. Εἶναι ἐν τούτοις τόσο εὔκολο πράγμα νὰ τοποθετήσωμε κάπου τὰ βιβλία μας! Ἕνα παράθυρο ποὺ δὲν γρειάζεται, μιὰ πόρτα, ἕνα ντολάπι τοίχου τοποσποιοῦνται ἀμέσως σὲ μιὰ ὡραιοτάτη βιβλιοθήκη. Ἂς πάρωμε μιὰ πόρτα; Νρύνομε μὲ ὕφασμα τῆς ἀρεσκείας μας τὸ κούφωμά της, τοποθετοῦμε ράφια καὶ ἡ βιβλιοθήκη εἶναι ἕτοιμη. Λρίνομε ἕνα ὁποιο γιὰ κομψοτεγνήματα κ' ἔτσι καὶ τὰ βιβλία μας τοποθετοῦνται καλὰ καὶ ἐξοικονομοῦμε γώρου γίνεται. Φυσικὰ τὰ βιβλία μας θὰ σκονίζονται ἔτσι στὴν πρόγειρη αὐτὴ βιβλιοθήκη, πάντως ὅμως θὰ εἶναι πιὸ καλὰ τοποθετημένα παρὰ ἂν τὰ ἔγωμε σὲ μπαούλα ἢ σὲ ὑπόγεια.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Δὲν πρέπει νὰ φοοτώνωμε τὸ στομάχι μας ἂν θέλωμε νὰ ἔγωμε τὰς διανοητικὰς μας δυνάμεις ἀκμαίας, διότι ὅταν συνηθίσωμε νὰ τρώμε πολύ, σιγὰ-σιγὰ τὸ μυαλό μας θὰ ἀοιση νὰ ἀδυαφῇ καὶ θὰ καταντήσωμε ἕνα κτῆνος ποὺ ζῇ μόνο γιὰ νὰ τρώγῃ. Ὅσο ὅταν εἶναι κανεὶς ἐπάνω στὴν ἀνάπαυξῃ πρέπει νὰ τρώγῃ καλά, τόσο ὅταν φθάσῃ στὴν ὥρμη ἡλικία πρέπει νὰ μετοιάσῃ τὰς κοιλιακὰς δοξέεις του οὔτως ὥστε νὰ μὴ τὸν κυβεναῇ πλέον τὸ στομάγι. Πρέπει νὰ τρώγῃ γιὰ νὰ ζῇ καὶ ὄχι νὰ ζῇ γιὰ νὰ τρώγῃ.

Ἡ πολυφαγία εἶναι μία πολὺ κακὴ συνήθεια ποὺ δὲν μποεεῖ παυὰ νὰ ἔγῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ὑγεία. Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε μὲ αὐτὸ ὅτι πρέπει νὰ ἐξῆσθε ἄσκητα! Ἀλλὰ νὰ ἔγωμε ὑπ' ὄψει μας τὸ ονητὸν «Μὴν μέτρον ἄριστον».

Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι φοβερὰ κοιλιόδουλοι· δὲν ἀκοῦτε νὰ μιλοῦν παρὰ μόνον γιὰ φαγητά· τοὺς ἀπασχολεῖ ἰδιαιτέως αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ κατανοῦν τὸ κοσόιδο ὅλων τῶν ἄλλων, ἐνῷ συγχρόνως καταστρέφουν τὴν ὑγεία τους.

Χρεζωΐ

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ

Πιλάφι ντομάτες γκλασὲ, παπάκια μὲ μπάμιες. — Τὸ πιλάφι αὐτὸ τὸ περιγράψαμε ἄλλοτε· τὰ παπάκια γίνονται ὡς ἑξῆς:

Ἀφοῦ τὰ καθαρίσωμε, ὅπως συνήθως, τὰ ἀλατίζομε καὶ τὰ βάζομε νὰ μισοψηθοῦν μὲ βούτυρο. Ἔπειτα τὰ βγάζομε σ' ἕνα πιάτο νὰ κρυώσουν, τὰ τεμαγίζομε καὶ τὰ ἀφίνομε. Ἀκολούθως παίρνομε τὴς μπάμιες τὴς ὁποῖες εἴχαμε προηγουμένως καθαρίσει καὶ βάλει στὸ ξύδι μὲ ἁλάτι, καὶ τὴς τηγανίζομε καὶ ἀφοῦ μισοτηγανισθοῦν τοποθετοῦμε στὴν κατσαρόλα μία στρώση μπάμιες, μία στρώση παπάκια· ρίχνομε κασκί, ἀνάλογη ντομάτα, ζουμὶ ἢ νερό, ἁλάτι, πιπέοι καὶ μιὰ κουταλιὰ σούπας ζάχαρη. Σκεπάζομε μ' ἕνα πιάτο καὶ ἀφίνομε νὰ βράσουν. Ἂν ἀποροφήσουν τὸ ζουμὶ προσθέτομε λίγο νερὸ καὶ ὅταν ἑτοιμασθοῦν ἀναποδογυρίζομε τὴν κατσαρόλα σ' ἕνα ἄλλο πιάτο γιὰ νὰ μὴ καῇ καὶ κοσοῦμε ὅταν θὰ τὸ πιάσωμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φλορίντα.—Νὰ φοεέσετε καλὸν στηθόδεσμον καὶ νὰ μὴ ἀοκῆσθε εἰς τὸ νὰ τὸν φοοῆτε μόνον ὅταν ἐξέγγεσθε, ἀλλὰ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Θ. Ν. Γ., Κάϊρον.—Κοατῶ τὴν διεύθυνσή σας καὶ ἂν τύχῃ εὐκαιρία θὰ τὴν γοησιμοποιήσω.

Θεότρελλη Θεατρινοὺλα.—Ὅσο κι' ἂν ἔγετε τὴν ἄδεια τῆς μαμᾶς σας καθὼς μοῦ γράφετε, αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ μὴ σᾶς τὸ ἐγκρίνω. Ἐν τούτοις σᾶς πληροφοοῶ ὅτι σχολὴ τέτοια δὲν ὑπάρχει.

Π. Ντάσκ.—Ἀκόμη δυστυχῶς δὲν παρουσιάσθηκε τίποτε γιὰ σᾶς. Τὸ Χῶμ δὲν τὸ βοήκατε, διότι ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ. Σ' ἕνα κατάλογο τηλεφώνου θὰ βοῆτε ποῦ ἐπῆγε. Λυποῦμαι ποὺ δὲν εὐκαιρῶ νὰ σᾶς τὸ δῶ ἐγώ. Ἐν ἀνάγκῃ ἀποταθῆτε στὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Ἀπηλπισμένην. Ἐνταῦθα.— Ἀντὶ ν' ἀπελπίζεσθε ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἰνστιτοῦτον Μέλλεο, ὁδὸς Ἀσκληποῦ καὶ θὰ σᾶς ποειποιηθοῦν τὸ πρόσωπό σας. Ζητήσατε ἐκεῖ καὶ τὴν κοέμαν ψυχῆς.

Ι. Κ. Σ., Μυτιλήνη.—Ἡ καλλιτέχνις βαοὴ εἶναι ἡ Ὀφελ. Θὰ τὴν βοῆτε σὲ ὅλα τὰ γράμματα καὶ εἶναι ἀξιοθέατη. Ὅσο γιὰ «κολκοὲμ» σᾶς συνιστῶ νὰ δώσετε νὰ σᾶς ἐκτελέσουν σ' ἕνα φαρμακεῖο αὐτὴ τὴν συνταγή:

Beurre de cacao 10 gr. Cire vierge 10 gr. huile d'amandes douces 60 gr. essence roses.

Καὶ ἀντὶ τοῦ Δὰν Ἰγνοῇ ποὺ στοιχίζει 100 δρχ. νὰ γοησιμοποιῆτε αὐτό:

Eau de roses 500 gr. teinture de benjoin 5g

Κάτιαν Μ.—Τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω; Βεβαίος τέτοιες διεστρεμμένες φύσεις ὑπάρχουν, ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ νὰ τὴς ἀντιλαυβάνεσθε. Ἡ πεῖσα μόνη μποεεῖ νὰ γοησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οἱ γονεῖς σας θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴς συμβουλεύσουν προκειμένου περὶ ἐκλογῆς συντοόφου τοῦ βίου σας.

Μαρὶ Χρυσικοῦ.—Ἀδυνατῶ νὰ σᾶς εὕοω πρόσωπο γιὰ ν' ἀλληλογραφῆτε. Γιὰ ὅ,τι ἄλλο θέλετε εἶμαι πρόθυμος.

Ἀφρ. Νομικοῦ, Ν. Φιλλτσόν.—Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ σας λόγια καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀναγνωστῶν μου εἶναι ἐκείνη ποὺ μοῦ δίδει τὴν δύναμη νὰ μὴ φείδωμαι κόπου, προκειμένου νὰ τοὺς ἱκανοποιήσω. Ἐν τῷ προκειμένῳ τὸ ἐγγοατάσσιον «Κεσαμπκοῦ» εὐοίσκεται ἀκοιβῶς στὸ Ν. Φάληοο ἀοιστερὰ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ ἠλεκτοικοῦ. Ἴσως ὁ διευθυντὴς κ. Δαοοῖγος γοειάζεται συνδιαστόας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι:

—Σὲ λίγες μέρες ἀναβιβάζεται στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» ἀπὸ τὸν θίασο Μηλιάδη ἡ νέα σατυρικὴ καὶ θεαματικὴ ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Ντόλη Νίκβα, Μαγγανάρη, Κιούση ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἴσοδος Ἐλευθέρα» καὶ μὲ μουσικὴν τοῦ νέου συνθέτου κ. Ἀλέκου Αἰνιάν.

—Κάθε βράδυ στὸ δευτερὸ θεατράκι τῆς «Μαρίκας» παίζεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ «Κοσμικὴ κίνησις».

—Στὸ θέατρο «Λούξ» συνεχίζονται μὲ κοσμοσυροοὴ ἡ παραστάσεις τῆς «Ἀνιέζας» τοῦ κ. Γο. Ξενοπούλου.

—Ἐντὸς ὀλίγου ὁ θίασος τοῦ γνωστοῦ θεατοικοῦ ὁμίλου «Καλλιτεχνικὴ Συντοοφιὰ» ἀνασυγκοοτούμενος καὶ ἐνισχυόμενος μὲ νέα καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα ἀοχίζει τὴς παοαστάσεις του μὲ ἔογα ἀποκλειστικῶς νέων συγγοαφέων. Τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς «Καλλιτεχνικῆς Συντοοφιᾶς» ἀναλαμβάνει ἐφέτος ὁ νέος ἠθοποιὸς κ. Γεωογ. Τοιανταφυλλίδης.

—Ὁ θίασος Μυράτ συνεχίζει τὰς παοαστάσεις του στὰ «Ἄστρα» (Σταθμὸς Λαυρίου) μὲ σειοὰν ὡραίων φασοῶν.

—Στὸ «Ἀθήναιον» ἐξακολουθοῦν μὲ ἀφάνταστες πιέννες ἡ παραστάσεις τῆς δημοσιλοῦς ὀπεοέττας τοῦ κ. Ποινέα «Ἡ Θεατοίνες».

—Ἀγγέλλεται ἡ ποοσεχὴς ἔκδοσις μηνιαίου φιλολογικοῦ καὶ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ μὲ τὸν τίτλο «Δελφικὸς Λόγος».

Εἰς τὸ περιοδικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐκδίδεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φοίβου Δέλφη θὰ συνεργάζωνται οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς συγγοαφεῖς καὶ διανοουμένους μας.

—Ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβοίου κυκλοφοοοῦν, σὲ κομψότατο τόμο ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο «Φλάμμα» τὰ «Τοία Μονόπραακτα» τοῦ κ. Ντόλη Νίκβα.

Τὰ τοία αὐτὰ μονόπραακτα εἶναι: «Ἡ λέξη ποὺ τοῦ γοειάζότανε», «Ἡ κούνια» καὶ «Ὁ κ. Ὑπαστυνόμος» ποὺ παίγθηκαν ἐπανειλημμένως μέγοι τοῦδε μ' ἐξαιοετικὴ ἐπιτυχία ἀπὸ διαφόοους θιάσους.

—Στὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν ζωγοαφικῆς τοῦ «Γαλατᾶ-Σεοάγ» εἰς τὴν Κων/πολιν ἐκθέτει μεταξὺ τῶν ἔογων συναδέλφων του καὶ δύο θαυμασίας ποοσωπογοαφίας ὁ ὁμογενὴς ζωγοάφος κ. Χαρ. Ξανθόπουλος ποὺ ἔκαμαν ζωηοὰν ἐντύπωσιν διὰ τὴν λεπτὴν ἐογασίαν των. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἔκθεσιν λαμβάνουν μέοος κατ' ἔτος οἱ καλλίτεροι τοῦοκοι καλλιτέχναι.

—Ἡ «Ὀασις» τοῦ Ζαππείου συγκεντοώνει κάθε βοάδυ τὴν καλλίτεοη ἀθηναϊκὴ κοινωνία μὲ τὰ πλούσια νοήματα καὶ τὰ ἐκλεκτὰ τραγοούδιά της. Ἰδίως καταγοαοτεῖται τὸ ἐκλαϊκευθὲν τραγοούδακι «Μὴ με ρωτᾶς», τὸ ὁποῖο ἐλαναφέοθηκε ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ὀάσεως».

—Προετοιμάζεται ἀπὸ τὰς θεαοὰ ἐπιγειοήσεις Μακεδονοῦ τὸ νέον ἔογον τοῦ ἀγαπητοῦ μουσικοῦ κ. Ν. Χατζηαποστόλου, τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος εἶναι: «Ὁ Μαγκαοιτᾶς». Πολλὰ τὰ καλὰ λέγονται γιὰ τὴν μουσικήν του καὶ γιὰ τὸ ἀοτιο ἀνέβασμά του ἀπὸ τὴν ἐπιγείοησιν Μαλλίου.

—Ἐξεδόθη μὲ τὸν τίτλο «Παλαιμκὴ βιβλιογοαφία» ἕνα κομψὸ βιβλιαοάκι τοῦ κ. Γ. Κατσιμπαλῆ ὅπου ἀναφέοονται ὅλα τὰ περὶ Παγκαμὴ καὶ παλαιμικοῦ ἔογου.

Ἐκυκλοφόοησε τὸ τεύχος Ἰουλίου τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τῆς κ-κας Ἐβ. Ζωγράφου μὲ πλουσία ὅπως πάντα ὕλη.

—Στὸν «Ἐλεύθεοο Ἄνθοωπο» δημοσιεύεται σὲ σειοὰν ἄοθοων μελέτη περὶ τῶν Ἑλληνίδων ποιητοιῶν τοῦ συνοοάτου μας κ. Φώτου Γιοσύλλη.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ FELIX CARR

(Τὰ προηγούμενα)

(Ὁ Τσάρλυ Γκοὴν, διευθυντὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας διηγεῖται στὸν συνάδελφό του Μπίλλυ Ρόμπινσον, τὴν ὑπόθεσιν ἑνὸς σεναρίου του ποὺ εἶναι παρμένη ἀπ' τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ λησταῦ Οὐίλλιαμ Μπάρμες. Ὁ Μπάρμες οὐσιαστικὰ δὲν ὑπῆρξε λῃστὴς ἀλλὰ ἕνας ἔνθερμος καὶ παράξενος προστάτης τῶν φτωχῶν. Εἶχε ἀγαπήσει τρελὰ τὴν γυναίκα τοῦ τραπεζίτη Ἄλφρεντ Σίμψων, τὸν ὁποῖο κατόπιν τίναξε στὸν ἀέρα γιατὶ τοῦ ἀρνήθηκε κάποιο χρηματικὸ βοήθημα ὑπὲρ τῶν βορφανῶν. Ἡ κ-α Βίβιαν Σίμψων σ' ἕνα ἡμερολόγιό της ποὺ ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ Τσάρλυ Γκοὴν ἐξομολογεῖται σ' αὐτὸ τὸν ἔρωτά της καὶ μεταμελεῖται γιὰ τὴν ἀκουσία ἐνοχή της στὸν φόνο τοῦ ἀνδρός της.

3.

(Ἡ συνέχεια)

Καὶ γιὰ μόνη παρηγοριὰ βρίσκω τώρα τὴν μετάνοια, τὴν ταπεινὴ μετάνοια.

Τὸ ἔφερε, πως δὲν ὠφελεῖ πιά, μὰ ἀρχίζω νὰ συμπονῶ, νὰ συμπαθῶ, ἀρχίζω ν' ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔκανε τόσο εὐτυχισμένα τὰ παιδάκια μου ὅταν ζοῦσε καὶ ποὺ τοὺς ἔδωσε τόση πίκρα τώρα ποὺ πέθανε.

Ἀλήθεια, εἶναι παράξενο, τρομερὰ παράξενο! Ἀρχίζω ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου!

5 Μαΐου

Εἶναι φοιτό! Ὁ Μπάρμερ ἔστειλε γράμματα στὸν συμβολαιογράφο μου καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθοῦν ἀπὸ τὴν κληρονομιά, ποὺ ἄφισε ὁ ἄντρας μου, ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια.

Μὰ εἶναι ἀλήθεια λοιπόν, δὲν εἶναι κακὸ ὄνειρο ὅτι κάποτε ἐγὼ ἀγαποῦσα τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ λῃστεύσῃ τὰ παιδιά μου, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς ἐσκότωσε τὸν πατέρα;

Ἐγόνταν στιγμὲς ποὺ θέλω νὰ τὸν δικαιολογήσω. Ἴσως ὑποσυνείδηστα καὶ φαντάζομαι πὼς δὲν εἶναι πραγματικὰ ὁ Μπάρμερ ποὺ τὰ κάνει αὐτά, πὼς τὸν συκοφαντοῦν, πὼς τὸ κάνουν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἄντρός μου γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, γιατὶ τὸν ἐπολέμησε πολὺ μὲ τὴς ἐφημερίδες ποὺ τὸν σκοτώσῃ. Μὰ ὅλ' αὐτὰ τὸ καταλαβαίνω καλά, πὼς εἶναι ἕνογες προσπάθειες τῆς ἀκαοτωλῆς ψυχῆς μου, ποὺ ἀκόμα δὲν ἐξέγασε, φαίνεται, ἐντελῶς ἡ αἰσχοή...

Ὁ Μπάρμες ὁ ἴδιος, ὁ Μπάρμερ, ποὺ ἀγαποῦσα, ὁ Οὐίλλιαμ, ποὺ ἦταν μιὰ φοσὰ τὸ πιὸ τουφερὸ ὄνειρο τῆς φλογερῆς μου νειότης, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔνραψε τὸ γράμμα στὸν συμβολαιογράφο. Αὐτός, μὲ τὰ γέρια του! Τὸ διάβασα καὶ ἐγνώρισα τὸν γραφικό του γαρακτῆρα: Καὶ νὰ σκέπτωμαι πὼς ἐγὼ γράμματα ἀπὸ τὸ ἴδιο γέρι—γράμματα γεμάτα λαρσεία καὶ ἀγάπη τοελλή... γεμάτα ἔρωτα στὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐπίστευα, στὸν ὁπίον εἶγα παραδοθῆ!

Τί ντοσοή! Τί αἶσγος! Ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου τὸν δολοφόνο ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μοῦδωσε τὴν εὐτυγία τῆς ζωῆς, ποὺ μοῦ γάοισε τὴν ἀγάπη τῶν πιὸ τουφερῶν πλασμάτων τῆς γῆς, τῶν παιδιῶν μου. Ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἐφιλοῦσα μὲ λαγάρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τώρα ζητεῖ νὰ λῃστέψῃ, νὰ πνίξῃ καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά μου..

Κ;' ἔλεγε πὼς μ' ἀγάπησε! Ὁ ὑποκριτής! Ἤλθε νὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν ἀγαποῦσα τὸν ἄντα μου, γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τοῦλεγα «ὄχι». Δὲν μ' ἐρώτησε δίμως ἂν ἀγαπῶ τὰ παιδιά μου. Δὲν μ' ἐρώτησε ἂν κάθε στεναγμὸς καὶ κάθε δάκρυ τῶν παιδιῶν μου ξεσκίζει τὴν καρδιά μου ἄγρια καὶ τὴν ματώνει... δὲν μ' ἐρώτησε, γιὰ νὰ τοῦ πῶ, πὼς, μόλις τῶν παιδιῶν μου τὰ μάτια θὰ δάκρυζαν ἀπὸ πόνο, ἐγὼ θὰ γινόμουν θειοὶ ἀνήμερο καὶ μὲ τὰ νύχια μου θὰ ξέσχιζα τὸ πρόσωπο ποὺ ἄλλοτε φιλοῦσα... Ἀλήθεια, εἶναι παράξενο, τρομερὰ παράξενο! Μισῶ τὸν Μπάρμερ!

8 Μαΐου

Τὸ τρομερώτερο γτύπημα τὸ δέγθηκα γθὲς τὸ βράδυ.

Ὁ Μπάρμερ ξαναῆρθε σπίτι μου. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξαναῆρθε σὰν τουφερὸς ἐραστής, ἀλλὰ σὰν σκοτεινὸς καὶ ἀπαίσιος κακοῦργος, ποὺ ἐκβιάζει κατὰ τὸν ἀτιμώτερο τρόπο τὴν καρδιὰ μιᾶς μητέρας.

Εἶγε τὸν κυνισμό νὰ... μοῦ ξαναπῆ πὼς μ' ἀγαπᾶ. Καὶ ὁμολογῶ πὼς κ' ἡ ψυχή μου, γιὰ μιὰ στιγμή, εἶγε τὸν ἴδιο κυνισμὸ νὰ λυγίσῃ, θὰ θυμηθῆ...—μὰ γιὰ μιὰ στιγμή! Ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος ἐγτύπησε στὰ αὐτιά μου σὰν κεραυνὸς μέσα στὸ βουβὸ κλάμα τῆς μικρῆς μου κόρης, ποὺ εἶγε ξυπνήσει στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Καὶ μὲ συνέφερε.

Καὶ τὸν ἔδιωξα! Εἶγα τὸ θάρρος—καὶ εἶμαι τώρα ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτό, ἀπόλυτα ἐξιλεωμένη, πιστεύω, ἀπέναντι τῆς ψυχῆς τοῦ ἄντρός μου—εἶγα τὸ θάρρος νὰ διώξω τὸν Μπάρμερ!

Μὰ δὲν τὸν ἔδιωξα σὰν ἐραστή, ποὺ τὸν βαρέθηκα. Τὸν ἔδιωξα σὰν κακοῦργο, σὰ λῃστή, σὰν δολοφόνο, τὸν ἔδιωξα μὲ ἀποστροφαμὸ καὶ ἀηδία... μὰ καὶ λύσσα ὀγγῆς. Ἂν μποροῦσα θὰ τὸν σκότωνα! Εἶγε κόψει τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου πρὶν μπῆ στὸ σπίτι καὶ μ' ἐροβέτιζε πὼς θάσφαζε τὰ παιδιά μου ἂν ἐφώναζα...

Μόνο ἔτσι ἐξέφυγες ἀπὸ τὰ νύγια τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα μὲ ψυγὴ γεμάτη τρομερὸ θυμό, γεμάτη φαρμάκι, ποὺ θέλει νὰ γύσω στὴν καρδιὰ τοῦ φοιτοῦ δολοσόνου, ποὺ μιὰ φοσὰ ἀγαποῦσα...

Ἡ σκηνὴ μεταξύ μας ἦταν τρομερή. Ὅταν ἄγισα γὰ γράφω τὴς γραμμὲς αὐτὲς εἶγα σκοπὸ νὰ τὴν παραλείψω, μὰ νομίζω, πὼς θ' ἀλαφρώσω ἀπ' τὸ φορτὶ ὅλφρο ποὺ μοῦ πιέζει στὸ στῆθος, ἂν ἀφίσω ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ τὴ μαύρη εἰκόνα τοῦ λῃστῆ, ποὺ ἔκανε τὸ ἔγκλημα σκοτὶ τῆς ζωῆς μου.

Ἐμπῆκε ὄχι μὲ τὸ ὕφος ποὺ θὰ ἐπιφαίνε σ' ἕναν λῃστὴ μισητό, ἀλλὰ μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ περιμένει στεφάνια δάφνης γιὰ τὶς νίκες του... Ἔτσι ἤθελε νὰ δείξῃ μπρὸς στὰ μάτια μου τὸν ἑαυτό του, τέτοιο γαμένο εἶγε στὰ γείλη του... Μὰ σὲ μένα φάνηκε τὸ γαμόγελο αὐτὸ κλεμμένο ἀπὸ τὰ μάγουλα τῶν παιδιῶν μου καὶ τὸν εἶδα τότε πιὸ καθαρὰ καὶ σκοτεινὸ στὰ μάτια μου.

—Βίβιαν, στοῦγα πῆ, ἄγισε ὅσαν ἤθελε κοντά μου. Καὶ γιὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὑποψία ἔκρασαν, ποὺ ὡς φαίνεται, εἶγα στὸ πρόσωπό μου, μ' ἔπιασε δυνατὰ ἀπ' τὰ γέρια καὶ ἐξακολούθησε:

—Δείγνεις πὼς μὲ μισεῖς, Βίβιαν. Μὰ δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω πὼς ἀγαποῦσες πολὺ τὸν Σίμψων ἀπὸ μένα! Δὲν τὸν σκότωσες γιὰ μένα, τὸ ξέρεις. Ἤταν ἐγθρός δίκιος σου δυστυγισμένος. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς σὺ ἀγαποῦσες κ' αὐτοὺς πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἀκαρδο ἄντρα σου...

—Φύγε! Φύγε! ἐφώναξα.

—Βίβιαν!

—Τέρας! Εἶσαι ἕνα τέρας! Εἶσαι ἕνας δολοφόνος! Ἕνας ἀπαίσιος δολοφόνος! Φύγε!

—Δὲν ἦλθα γιὰ νὰ φύγω πρὶν μ' ἀκούσῃς!

—Ἐσπάραξες τὴν καοδιά τῶν παιδιῶν μου, κακοῦργε!

—Αὐτὸ νὰ σὲ κάνῃ νὰ νοιώσῃς πόσο δυνατὸς εἶναι ὁ πόνος τῶν παιδιῶν τοῦ ἄντρός σου στὴν στέγνωση καὶ πόσο μεγάλος ὁ σπασμὸς τῶν μαννάδων, ποὺ τὰ βλέπουν πονεμένα καὶ ματώνει ἡ καοδιά τους...

—Ἐσὺ μοῦδωσες αὐτὸ τὸν σπασμό!

—Ὄχι γιὰ νὰ σὲ πονέσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ μάθω νὰ πονῆς. Βίβιαν, ὑπάγγει πολὺ μεγάλος πόνος στὸν κόσμο. Ὑπάγγει πόνος γιὰ πλατύς, ποὺ ἀγκαλιάζει σγεδὸν τὴν Γῆ ὁλόκληση. Μόνον ὅποιος τὸν νοιώσῃ, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσο τρομερὸς εἶναι καὶ μπορεῖ νὰ τὸν πολεμήσῃ... Ἀπὸ τὸν ἄντα σου ἔλαβα τὴσα νὰ σὲ ἰδῆ μιὰ ματιὰ σοῦς ἀνθρώπους ποὺ πονοῦσαν. Δὲν γθῆλε γιατὶ εἶγε κακὴ ψυγή, γιατὶ αὐτὸς γουσοῦσε γιὰ σπασμὸ στεναγμοὺς τῶν ἄλλων κ' ἐστεφόταν κ' ἐπάγανε σπαοάζοντας ματωμένες καοδιές.

—Σώπα!

—Ὄγι. Πρέπει ν' ἀκούσῃς.

—Δὲν θέλω! Εἶσαι ψεύστης! Εἶσαι σοκιάρος!

—Μὴ φωνάζῃς! Θ' ἀκούσῃ! Τί θέλω νὰ σὲ πῶ θὰ μ' ἀκούσῃς.

—Δὲν θ' ἀκούσω λόγια σκληοά, γεμάτα φαμάκι.

—Τέτοια εἶναι τὰ λόγια τῆς Ἀλήθειας.

—Δὲν θέλω νὰ μιλῆς ἐδῶ μέσα ἐσύ!

—Τὸ θέλω 'γώ!

Καὶ μ' ἄρπαξε δυνατὰ ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ μὲ κάθισε σ' ἕνα κάθισμα.

—Ἄκουσε, Βίβιαν, μοῦπε. Βλέπω πὼς δὲν εἶσαι ἡ γυναίκα ἡ δυνατή, ποὺ ἐνόμιζα. Μὴ λυγίζῃς ἀπὸ ἕναν πόνο ποὺ θὰ σοῦ πολὺν προσφύσῃ νὰ σοῦ μαυάσῃ τὴν ψυγή. Ἡ πληγή, ποὺ ἔγεις στὴν καοδιά σου τώρα θὰ γιατρευθῆ μὲ τὸ ἀσαλέστερο γιατρικὸ τὸ γρόνο. Καὶ πολὺ γρήγορα. Πιστεύω πὼς Ἄνοιξε δίμως τὰ μάτια σου καλὰ πάνω στὴν πληγὴ αὐτὴ τώρα, πρόνια ἀνοιγγτὰ τὰ μάτια, ποὶν τὴν ξεγάσῃς καὶ σκυφτὴρο τὴν γάλη, τρομερή, τόσο πλατειά, ποὺ νὰ σκεπάζῃ σγεδὸν ὅλο τὸ κορμὶ τῆς ἀνθρωπότητός... Καὶ τότε κάμε ἐσὺ ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἔγτηκε νὰ κάμῃ ὁ ἄντας σου...

—Τί;

—Γιάτρεψε τὸν πόνον τῶν δυστυχισμένων, τώρα ποὺ ἔγεις κι' ἐσὺ τί θὰ πῆ πόνος καὶ δυστυχία. Δῶσε λίγη γαρὰ σὲ γιλιάδες παιδάκια ποὺ πονοῦν ὅπως καὶ τὰ δικά σου... Ἐκεῖνα πονοῦν πάντα καὶ ἀντὶ τροφῆς φουσοῦν δάκρυα φαρμακεμένα... Τὰ δικά σου παιδιὰ θὰ ξεγάσουν γοήγορα, γιατὶ θὰ τὰ θρέψῃ ἡ στοργή σου καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ καινούργιου τους πατέρα...

—Τί εἶπες;

—Εἶπα: ἡ ἀγάπη τοῦ καινούργιου τους πατέρα. Ἐμένα! Ἐμένα ποὺ θὰ σ' ἀγαπήσω πραγματικὰ καὶ σοῦ ὁρκίζομαι αὐτὴ τὴν στιγμή, πὼς θὰ τὰ μεγαλώσω μὲ τὴν ψυχή τους γεμάτη γαρὰ καὶ καλωσύνη γιὰ τὸν κόσμο.

—Κτῆνος!

—Βίβιαν!

—Φύγε! Μὴ βοίζῃς τὰ παιδιά μου! Εἶγαν ἕναν τίμιο πατέρα! Δὲν θὰ τὸν ἀλλάξουν ποτὲ μ' ἕναν δολοφόνο! Μὲ τὸν δολοφόνο τοῦ πατέρα τους.

—Εἶγαν ἕναν πατέρα ἄτιμο! Τώρα θἄγουν πατέρα ἠθικό!

—Τέρας! Φύγε!

—Δὲν θὰ φύγω ὅσω φωνάζεις! Ἀφοῦ μιλήσωμε ἤρεμα, θὰ φύγω, στὸ ὑπόσγομαι!

—Μοῦ πῆσες τὸν ἄντρα μου. Πῆρες τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν μου. Τί θέλεις ἀκόμα, κακοῦργε;

—Θέλω νὰ ξαναγίνῃ ἐκείνη, ποὺ ἤσουν πρίν: Λογικὴ καὶ ἤρεμη. Ἂν ἔπαψες νὰ μ' ἀγαπᾶς, γιατὶ στάθηκα ἄντρας, εἶναι ζήτημα ἐντελῶς δικό σου...

—Δικό σου δὲν εἶναι;

—Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸ ξέρῃς. Ἂν πονῶ ἐγὼ ἢ ὄχι, τὸ ξέρω μόνο 'γὼ κ' ὅσοι μ' ἀγαποῦν. Τῶξερες κι' ἐσὺ ὅταν μ' ἀγαποῦσες. Τώρα πιά, ἴσως δὲν θέλεις νὰ τὸ ξέρῃς. Καὶ μένει ἔτσι τὸ ζήτημα δικό σου. Κανεὶς δὲν θὰ ἐκβιάσῃ τὴν θέλησή σου. Ἀλλὰ τὴν σκέψη σου θὰ τὴν ἐκβιάσω. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι πιὰ δική μου, στὸ ἐπιτρέπω. Ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι λογικὴ, νὰ γίνῃς παοαλογη, σκληοή, ἀπάνθρωπη σὰν τὸν ἄντα σου, αὐτὸ δὲν στὸ ἐπιτρέπω. Καὶ ξέρεις γιατί: Γιατί τότε θὰ γίγῃς ἐγθοή μου! Καὶ τοὺς ἐγθοούς μου ἐγὼ τοὺς γτυπῶ, ὁ,τιδήποτε κι' ἂν ἦσαν ποὶν γιὰ μένα!

—Μὴ μιλᾶς μὲ λόγια, ποὺ ἀνώφελα ποσπαθοῦν νὰ κούψουν τοὺς ταπεινοὺς σκοποὺς σου. Λέγε καθαρὰ τί θέλεις. Πόσα θέλεις;

—Δὲν εἶν' ἐκβιαστής!

—Ὑπέθετα πὼς θἄθελες νὰ κούβῃς κι' ἀπὸ μένα ἀκόμα τὴν πραγματική σου ὑπόσταση.

—Μιὰν ὑπόσταση ἔγω: τοῦ τίμιου ἀνθρώπου.

—Ἐσὺ τίμιος; Ὅσο μποοεῖ νἄναι τίμιος ἕνας λῃσταγος, ποὺ ἔογεται νὰ ἐκβιάσῃ τὸν πόνο μιᾶς μάννας.

—Βίβιαν! Ἐσὺ μιλεῖς ἔτσι σ' ἐμένα;

—Βέβαια. Ἐγώ, ἡ μάννα τῶν πονεμένων παιδιῶν μου, μιλῶ ἔτσι σ' ἐσένα, τὸν φονιὰ τοῦ πατέρα τους.

—Ἀγαπᾶς πολὺ τὰ παιδιά σου. Τὸ βλέπω. Τὰ ἀγαπᾶς σὰν τοελλή.

—Πεοίεργο! Ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις τί θὰ πῆ ἀγάπη, γιατὶ ἂν ἤξερες...

—Μὴ μὲ βοίζῃς. Δὲν ἦλθα ἐδῶ γι' αὐτό. Σὲ ρωτῶ δίμως: ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν σου ἡ τοελλὴ καὶ ὡραία δὲν σὲ κάνει νὰ συμπογέσῃς καὶ τὴς ἄλλες μάννες ποὺ ἔγουν παιδιά; Ἡ ἀγάπη ἡ δική σου δὲν σὲ κάνει ἱκανὴ νὰ νοιώσῃς τὸν πόνο τους; Ἡ μητοότης δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σὲ ἑνώσῃ μὲ μιὰν ἱεοὴ ἀδελφοσύνη μὲ τὴς ἄλλες μητέοες;

—Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴς ἄλλες μητέοες, οὔτε γιὰ τ' ἄλλα παιδιά!

—Βίβιαν!

—Ναί! Αὐτὸ ποὺ λέω νὰ τὸ καταλάβῃς.

—Δὲν θὰ τὸ καταλάβω, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς.

—Νὰ τὸ πιστέψῃς.

—Μὰ αὐτὸ εἶν' ἐγωϊσμὸς μικρός, ταπεινός, ἀνάξιος γιὰ σένα.

—Ὄχι πιὸ ἀνάξιος ἀπ' τὸν δικό σου ἐγωϊσμό, ποὺ ἀπλώνει τὴν ἀγάπη σου γύρω στὸν κόσμο, σ' ὅλους τοὺς ἀνθοώπους, φαίνει ὁ κόσμος αὐτὸς νἄγῃ κέντρο ἐσένα. Μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη μ' εἴγες ἀγαπήσει κ' ἐμένα—καὶ τώρα μόλις καταλαβαίνω τὴν ἐγκληματικὴ πλανη μου. Γιὰ σένα δὲν ὑπῆργε «ἡ Βίβιαν». Ὑπῆργε «μία Βίβιαν» ἐπειδὴ ἀγαποῦσες ἐμένα, ἡ ἀγάπη σου σ' ἔκανε ἱκανὸ νὰ νοιώσῃς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν τὴς ἀγάπες καὶ τοὺς πόνους, δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὴ δὲν εἶν' ἡ θεωρία σου; Ὡραία θεωρία, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὰ δὲν θἄναι ἀοκετή, σὲ βεβαιῶ γιὰ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν κρεμάλα.

—Τί;! ἐφώναξε μὲ μιὰ τοομερὴ κραυγὴ πόνου καὶ φρίκης ὁ Οὐίλλιαμ, ἐνῶ συγγρόνως ἐδούθισε τὸ δυνατὸ δέμμα του, σὰν σουβλεοὸ σπαθί, μέσ' στὴν ψυγή μου. Τί εἶπες; Ἐμίλησες γιὰ κρεμάλα; Θὰ μποροῦσες νὰ δῆς ἐμένα στὴν κρεμάλα!

Ἤθελα ἔτσιμη νὰ τοῦ φωνάξω κατάμοοτα «Ναί, θὰ μποροῦσα, θὰ τὸ θέλα!», μὰ δὲν ξέρω τί μὲ κράτησε, τί μὲ παράλυσε. Ἴσως ἐκεῖνο τὸ δέμμα, ποὺ ἐπάγωσε τὴν ψυγή μου, τὸ μίσος μου δηλαδή, γιατὶ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ μέσα μου δὲν εἶγα ψυγή, εἶγα μίσος μονάγα γιὰ τὸν Οὐίλλιαμ.

Ἐκεῖνος μὲ ξαναρώτησε ἐπιτακτικώτερα:

—Πές μου: Θἄθελες νὰ μὲ δῆς στὴν κρεμάλα:

Δὲν μποοῶ νὰ ἐξηγήσω τί ἔπαθα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐκεῖνο ποὺ ἐκατάλαβα μόνο εἶναι, πὼς ὁ γειοότερος προδότης μιᾶς ψυχῆς, ποὺ ἀγάπησε, εἶναι τὸ μίσος. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη, ποὺ φοοεῖ μάσκα γιὰ νὰ ξεγελάσῃ καὶ νὰ γυρεύνῃ ἀσφαλέστερα. Ὁ Οὐίλλιαμ εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα, φαίνεται, στὰ προβλήματα τῆς γυναικείας ψυχολογίας καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα, μὲ τὸ βλέμμα ἐκείνο τὸ καυτεοό, τὸ ἀμείλικτο, ἔνδυσε τὴν ψυγή μου ἀπὸ τὴς ἀτασαλένιες ἀποφάσεις της. Σὰν τὸ πουλί, ποὺ τὸ γοητεύουν τοῦ φιδιοῦ τὰ μάτια, εὐοέθηκα στὴν ἀγκαλιά του! Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθοώπου ποὺ ἐμισοῦσα πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο, ποὺ τὸν εἶγα βοίσει μὲ τὴς βαούτεοες φοάσεις τῆς

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ: ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Ἡ ἔκλυτη ζωὴ τῆς Ἀγριππίνας. — Ἡ φιλοδοξία, τὸ ἐλατήριο κάθε ἐγκλήματός της. — Αἱμομιξία, φόνοι, δηλητηριάσεις, τὰ τρία μέσα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν της. — Ἡ μητέρα ποὺ εἶχε ἐραστὴ τὸν γυιό της.

Πολλοὶ ἱστορικοὶ βρέθηκαν σὲ δύσκολη θέση, προκειμένου νὰ διαπιστώσουν ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα, ἀπὸ τὴν Ἀγριππίνα καὶ τὸν γυιό της τὸν Νέρωνα, ἐξευτέλισε περισσότερο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἐμεῖς, φυσικά, δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμε καμμιὰν τέτοια συγκριση, τόσο δύσκολη ἄλλωστε. Ἁπλούστατα θὰ δώσωμε μιὰ κατὰ τὸ δυνατὸ πιστὴν εἰκόνα τῆς Ἀγριππίνας, πολὺ περισσότερο μάλιστα τὴν στιγμὴ ποὺ ὑπάργουν σοφοί, οἱ ὁποῖοι δὲν τῆς καταλογίζουν ἄλλη ἀδυναμία, ἐκτὸς τῆς ἀκόρεστης φιλαργίας της, θεωρώντας ὅλα της τ' ἄλλα ἐγκλήματα ἀπότοκα τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς.

Ἡ Ἀγριππίνα ἦταν κόρη τοῦ Γερμανικοῦ, τοῦ μεγαλυτέρου στρατηγοῦ τῆς Ρώμης, ποὺ πρὶν λίγο νὰ γινόταν αὐτοκράτωρ ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Αὐγούστου. Ἀπὸ μικρὴ δοκίμασε τὴν μέθη τῆς δόξης κι' ἔνοιωθε μιὰ κουφὴ περηφάνεια, βλέποντας τὴν ἀφοσίωση τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων πρὸς τὸν ἔνδοξο πατέρα της πού, ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε ν' ἀνατρέψῃ τὸν Τιβέριο καὶ νὰ γίνῃ ἄρχων τοῦ κόσμου. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της, τὸ ἴδιο αὐτὸ ἀρωμα τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ μεγαλείου θάμπωσε τὸ πνεῦμα της, μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἀδελφοῦ της τοῦ Καλιγούλα ποὺ διαδέχθηκε τὸν Τιβέριο στὸν θρόνο τῆς Ρώμης.

Μέσα στὴν ἴδια ὅμως αὐλή, γνώρισε καὶ τὴν μεγαλύτερη διαφθορὰ κι' ἔκλυση. Κόρη μὲ σχεδὸν ἀσημάστιστο ἀκόμα σῶμα, ἡ Ἀγριππίνα ἦταν ὑπογεσωμένη μαζὶ μὲ τὶς δυὸ ἄλλες της ἀδελφές, τὴν Δρουσίλλα καὶ τὴν Λιβίλλα, νὰ ἱκανοποιῇ τὶς κτηνώδεις ὀρέξεις ἑνὸς ἀνοσίου ἀδελφοῦ, ποὺ δὲν ἀνεγνώριζε κανέναν θεῖο ἢ ἀνθρώπινο νόμο! Μιὰ ἄλλη γυναίκα στὴν θέσή της, θὰ μποροῦσε νὰ παρασυρθῇ ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴν διαφθορὰ καὶ ν' ἀριεσώση τὴν ζωή της στὸν ἔρωτα, καθὼς ἔκανε ἡ Μεσσαλίνα καὶ τόσες ἄλλες. Μὰ ἡ Ἀγριππίνα δὲν θεώρησε ποτὲ τὸν ἔρωτα σκοπὸ τῆς ζωῆς της. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸν γρησιμοποίησε συχνὰ ὡς μέσον ἐπικρατήσεως, ἔφθασε μάλιστα, καθὼς θὰ δοῦμε, καὶ μέχρις αἱμομιξίας, ποτὲ ὅμως γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐρωτικὸ πάθος της, ἀλλὰ μόνο τὴν ἀσίγαστη φιλοδοξία της.

Παντρεύτηκε τὸν Λενόβαρβο, μὲ τὸν ὁποῖο γέννησε τὸν Νέρωνα καὶ τοῦμεινε πιστὴ μέχρι τοῦ θανάτου του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός της, θέλοντας νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὰ δημόσια πράγματα τῆς Ρώμης, ἔγινε ἐρωμένη τοῦ Ἕλληνος ἀπελευθέρου Πάλλαντος, ποὺ ἄσκοῦσε μεγάλην ἐπίδοση πάνω στὸν νέον αὐτοκράτορα, τὸν Κλαύδιο, θεῖο τῆς Ἀγριππίνας. Ὅταν δὲ τὰ ὄργια τῆς γυναικὸς τοῦ Κλαυδίου, τῆς περίφημης Μεσσαλίνας, ἔπεισαν τὸν αὐτοκράτορα ἐκεῖνο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν παρουσία της, ποὺ ἐκινδυνοῦσε κινδύνους καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ζωή του, ἡ Ἀγριππίνα βοῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ δράσῃ. Μὰ δὲν γρησιμοποίησε μόνο τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Πάλλαντος, ἀλλὰ καὶ τὰ θέλγητρά της. Ἡ Ἀγριππίνα ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη κι' ὁ θεῖος της ὁ Κλαύδιος, ἄνθρωπος φιλήδονος, δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν γόησσα ἀνεψιά του. Τὴν ποστέμησε ἀνάμεσα σ' ἄλλες δυὸ ἐπίδοξες αὐτοκράτειρες, τὴν Λολλία Παυλίνα καὶ τὴν Αἰγία Πετίνα, ποὺ τὴν ὑποστήριζε ὁ πανίσχυρος Νάρκισσος, ὁ πιὸ ἔμπιστος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κλαυδίου, καὶ ἔκανε τέλος αὐτὴν γυναίκα του.

Ὅταν ἡ Ἀγριππίνα ἔγινε αὐτοκράτειρα, ἔβαλε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ ἕνα σατανικὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε κατασκρύψει ἀπὸ καιρό, μὲ τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ πάῃ στὰ γέρια της τὰ ἡνία τοῦ ἀπέραντου ρωμαϊκοῦ κράτους! Βλέποντας πὼς ὁ νόμιμος γυιὸς τοῦ Κλαυδίου, ὁ Βριττανικός, ἦταν ἕνα ἀσθενικὸ παιδί, ἔπεισε τὸν Κλαύδιο νὰ υἱοθετήσῃ τὸν δικό της γυιό, τὸν Νέρωνα. Γιὰ νὰ στερεώσῃ μάλιστα περισσότερο τὴν θέση τοῦ γυιοῦ της μέσ' στὴν αὐλὴ τοῦ πατρικοῦ του, τὸν πάντρεψε, ἀμούστακο παιδὶ ἀκόμα, μὲ τὴν Ὀκταβία, τὴν κόρη τοῦ Κλαυδίου καὶ τῆς Μεσσαλίνας, ποὺ ἦταν τότε μόλις δώδεκα γρονῶν. Μὰ στὰ σχέδιά της αὐτὰ ἡ Ἀγριππίνα εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ σοβαρὸ ἐμπόδιο, τὸν Νάρκισσο. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε πείσει τὸν Κλαύδιο νὰ σκοτώσῃ τὴν πρώτη γυναίκα του κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τώρα προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια μπροστὰ στοὺς κινδύνους ποὺ ἐγκυμονοῦσαν τὰ σχέδια τῆς Ἀγριππίνας. Γι' αὐτὸ ἡ Ἀγριππίνα δὲν δίστασε μπροστὰ σὲ τίποτα: ἀφοῦ ἔβαλε καὶ δηλητηρίασαν τὸν Βριττανικό, ἀφοῦ ἐξετόπισε τὸν Νάρκισσο ἀπὸ τὴν αὐλή, ἐδηλητηρίασε τέλος καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κλαύδιο!

Ἔτσι ἡ Ἀγριππίνα τὰ κατάφερε ν' ἀνεβάσῃ στὸν θρόνο τῆς Ρώμης τὸν μοναχογυιό της, τὸν Νέρωνα.

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀγριππίνας στὸ Καπιτώλιο.

Ὁ Νέρων ὅμως τὸ κατάλαβε ἐγκαιρος κι' ἀπεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ μιὰ καὶ καλὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του. Προσποιήθηκε στὴν Ἀγριππίνα θερμὰ αἰσθήματα καὶ τὴν παρακάλεσε στοὺς Βαύλους τῆς Καμπανίας, νὰ κάνουν δήθεν ἐξοχή. Σὲ κάποια δὲ θαλασσινὴ ἐκδρομή, ὁ Νέρων διέταξε τοὺς ναύτες νὰ καταποντίσουν τὸ σκάφος, τοῦ ὁποίου ἐπαίβαινεν ἡ μητέρα του καὶ νὰ τὴν πάρουν νὰ πνιγῇ. Μὰ τὸ ἀπαίσιο σχέδιο τοῦ Νέρωνος τὴν ἐκτέλεση τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναλάβει ἡ ἔμπιστός του Ἀνίκητος, δὲν ἐπέτυχε εἰς ὁλοκλήρου, γιατί ἡ βάρκα ἀνετράπη, ἀλλ' ἡ Ἀγριππίνα κατώθωσε νὰ βγῇ στὴν ἀκτὴ κολυμπώντας! Τότε πιὰ ὁ ἀνταῖος τῆς μητέρας του γυιὸς ἀπεφάσισε νὰ φτάσῃ στὸν σκοπό του, χωρὶς προσχήματα κι' ἐπιφυλάξεις. Ἔστειλε τὸν Ἀνίκητο μ' ἕναν κεντυρίωνα καὶ δυὸ-τρεῖς στρατιῶτες καὶ τὴν σκότωσαν στὸ σπίτι ποὺ εἶχε καταφύγει ἡ Ἀγριππίνα μετὰ τὸ... ἐκδρομικό της ἀτύχημα. Λένε πὼς ἡ Ἀγριππίνα, σὰν εἶδε τὸν Ἀνίκητο μὲ τοὺς ἄλλους νὰ μπαίνουν στὴν κάμαρα ποὺ κοιμόταν, τὰ κατάλαβε ἀλλὰ καὶ πὼς ξεσκεπάζοντας μόνη της τὴν κοιλιά της, φώναξε: «Παῖε ταύτην. Ἀνίκητε, παῖε, ἵνα Νέρωνα ἔτεκεν!» Δηλαδή: «Χτύπα τὴν κοιλιά μου, Ἀνίκητε, γτύπα την, ἐπειδὴ γέννησε τὸν Νέρωνα.» Ὁ ἱστορικὸς Δίων ὁ Κάσσιος λέει ἀκόμα πὼς ὁ Νέρων, σὰν ἄκουσε τὸν φόνο τῆς μητέρας του, πῆγε στὸ σπίτι πάτωμα, ἀντὶ νὰ κλάψῃ, τὴν ξεγυμνώσε καὶ θαυμάζοντας τὰ σφιγγιλὰ ἀκόμα, παλὰ γυναικεῖα κοιλιὰ τῆς μητέρας του, εἶπε:

—Οὐκ ἤδειν ὅτι οὕτω καλὴν (ὡραίαν) μητέρα εἶχον!

Αὐτὴ εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία τῆς πιὸ σκληρῆς μητέρας ποὺ πῆς σκληρὸ ἀνθρώπου ποὺ γνώρισε ἡ ἀνθρωπότης.

Ο. ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

45. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ Κάρολος ἔσφιξε πάνω στὸ ἀδύνατο στῆθος του, τὸ παιδί, τὸ ἐφίλησε πολλὲς φορές, καὶ τὸ ἔδωκε τέλος πίσω στὴν Μαρία Τουσέ.

—Μαρία, τῆς εἶπε, νοιώθω πὼς ἡ μέρες μου εἶναι μετρημένες...

—Μεγαλειότατε...

—Ναί, παιδί μου... Καὶ θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρη... Νὰ ἔρχεσαι δῶ, νὰ σὲ βλέπω, κάθε πρωΐ...

—Βεβαιότατα, καλέ μου, ἀγαπημένε μου Κάρολε... Ὦ, ἂν μποροῦσα νὰ ἔμενα ἐδῶ, σ' αὐτὸν τὸν πύργο, πάντα νὰ σὲ περιποιοῦμαι, νὰ ξαγρυπνῶ στὸ προσκεφάλι σου... Εἶμαι βεβαία πὼς τότε θὰ σὲ γιάτρευα ἀμέσως...

Ὁ βασιλεὺς κοίνησε τὸ κεφάλι μὲ δυσπιστία.

—Ἀντραίγκε..., εἶπε σὰ λίγο ὁ Κάρολος μὲ ἀσθενικὴ φωνή. Συνώδευσέ την... Εἶναι ὥρα ν' ἀποσυρθῆ... Γιατί, ὅπου ἀνα, θἀρθῆ ἡ μητέρα μου...

Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν ἀκουγόταν παρὰ οἱ λυγμοὶ τῆς Μαρίας, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς φαινόταν σὰν νάχε χάσει τὴς αἰσθήσεις του.

—Αὔριο, λοιπόν, θὰ σὲ περιμένω..., εἶπεν ὁ Κάρολος ὁ Θ' συνερχόμενος.

—Ναί... Αὔριο... ἀπάντησεν ἡ Μαρία Τουσέ. Κι' ἀφοῦ ἔδωσε στὸν βασιλικό της ἐρωμένο ἕνα τελευταῖο φιλί, ἔφυγε, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἀντραίγκ...

***

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Μαρία Τουσὲ ἔμπαινε μέσα στὸ κλειστό της ἁμάξι, καὶ καθὼς ὁ Ἀντραίγκ καβαλλίκευε, εἶδε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, καλπάζοντας, μιὰ ὁμάδα ἱππέων.

Τὸ ἁμάξι τῆς Μαρίας Τουσὲ ξεκίνησε.

Ὁ Ἀντραίγκ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, γιὰ νὰ δῇ ποιοὶ ἦσαν οἱ τόσο βιαστικοὶ αὐτοὶ καβαλλάρηδες ποὺ ἐρχόνταν μέσα σ' ἕνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδας, ἐκάλπαζεν ἕνας ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντραίγκ δὲν ἄργησε ν' ἀναγνωρίσῃ.

Ἐχλώμιασε καὶ ἐψιθύρισε :

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἐδῶ !(*) Ἄ ! Τώρα τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς ὁ Κάρολος θὰ πεθάνῃ... ἀφοῦ ἄρχισαν νὰ φτάνουν τὰ κοράκια...

Σπρωνίμασε τ' ἄλογό του καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔφτασε κοντὰ στ' ἁμάξι τῆς Μαρίας Τουσέ, τὴν ὁποίαν καὶ συνώδευσε ὥς τὸ Παρίσι.

***

Ὁ Κάρολος ὁ Θ' εἶχε μείνει μόνος, μαζὶ μὲ τὴν παραμάνα του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς Μαρίας Τουσὲ καὶ τοῦ Ἀντραίγκ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἄψισε τὰ βλέμματά του νὰ πλανηθοῦν, ἀφηρημένα, στὴν πρασινάδα τοῦ κήπου.

—Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ ζωή !... ψιθύρισε. Ὦ, ἡ ζωὴ τῶν ἁπλοῖκῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν ἥρεμα καὶ γαλήνια στοὺς ἀγρούς, ποὺ δὲν εἶναι βασιλιάδες, ποὺ δὲν εἶναι δυστυχισμένα καὶ ἄθλια ὄντα σὰν κ' ἐμένα, ποὺ δὲν φοβοῦνται διαρκῶς μήπως μέσ' ἀπὸ τὴν σιὰ πεταχτῇ κανένα μαχαῖρι, ποὺ δὲν φοβοῦνται μήπως τὸ ψωμὶ ποὺ τοὺς δίνουν εἶναι δηλητηριασμένο, μήπως ὁ θάνατος παραμονεύει παντοῦ σὲ ὅ,τι τοὺς περιστοιχίζει, σὲ ὅ,τι ἔρχεται ἀναγκαστικὰ σ' ἐπαφή μαζί τους, ὥς καὶ τὸ νερὸ ποὺ πίνουν καὶ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν ἀκόμη !... Ὦ, ἂς ἦμουν ἕνας ἁπλὸς ἀστός... ἢ ἔστω κι' ἕνας χωριάτης... Θὰ εἶχα τὸ σπιτάκι μου στὸ βάθος τοῦ κήπου, κοντὰ στὸ δάσος, καὶ θὰ ζοῦσα ἀνάμεσα στὸν γυιό μου καὶ στὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπῶ... καὶ ποὺ εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο στὸν κόσμο, ποὺ μ' ἀγαπᾶ... Τὸ σπίτι θἄταν κάτασπρο, καὶ στὸν κῆπο θὰ ὑπῆρχαν τριαντάφυλλα... Ὦ!... Τὸ μοναδικὸ ὄνειρό μου... Ἂς ζοῦσα... ἂς ζοῦσα λίγο ἀκόμη... ἔτσι ἤρεμα κι' ἔτσι γαλήνια, Θεέ μου... Κι' ἔπειτα ἂς πέθαινα... Ἂς χανόμουν γιὰ πάντα...

Δυὸ δάκρυα κύλησαν στ' ἀδυνατισμένα του μάγουλα. Ἄφισε νὰ πέσῃ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου καὶ, καμπουριασμένος σὰ γέρος, γύρισε στὴν πολυθρόνα του, ὅπου κάθισε ἀπότομα.

Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν ἀκούγονταν παρὰ οἱ λυγμοὶ τῆς πλάι στὸν βασιλέα !

—Ὄχι. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων δὲν ἐρχόταν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

Θὰ ἦταν, φαίνεται, πολὺ ἀπασχολημένη ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἱππότης, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσει ὁ ντ' Ἀντραίγκ, εἶχε μπῆ στοὺς πύργους...

—Βάλε με νὰ κοιμηθῶ, παραμάνα... εἶπε ἀργότερ' ἀπὸ λίγο ὁ Κάρολος.

Ἡ γρηᾶ παραμάνα του ὑπάκουσε.

Σὲ λίγο, ὁ βασιλεὺς ἦταν πλαγιασμένος μέσα στὸ μεγάλο του κρεββάτι.

Ἡ γρηᾶ παραμάνα του τὸν ἐσκέπασε πρόσεκτικά.

Ὁ Κάρολος ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ φάνηρε σὰν νὰ παραδινόταν στὸν ὕπνο.

«Εἶναι καλλίτερα, εὐτυχῶς, σκεφτόταν ἡ παραμάνα καθὼς ἀπομακρυνόταν πατώντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν. Δυστυχισμένε, φτωχὲ βασιλιᾶ !...».

Ὅταν κατάλαβε πὼς ἦταν μόνος, ὁ Κάρολος ἄνοιξε τὰ μάτια.

—Μόνος ! ἐψιθύρισε. Ὁλομόναχος ! Ὁλόγυρά μου ἡ σιωπή, ἡ ἐγκατάλειψη... Οὔτε αὐλικοὶ πλέον, οὔτε ὑπουργοί, οὔτε φρουροί, οὔτε κανένας... Ξέρουν πὼς θὰ πεθάνω... Καὶ μ' ἀφίνουν νὰ πεθάνω, σὰν ἕνα σκυλί, στὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου...

Μιὰ καταθλιπτικὴ μοναξιά, πράγματι, βασίλευε ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Μόνον ἡ γρηᾶ του παραμάνα ἐρχόταν κάθε τόσο καὶ ἐσκυβε στοργικὰ ἀπὸ πάνω του...

Τεντώνοντας τὸ αὐτί, ὡστόσο ὁ Κάρολος θαρροῦσε πὼς ἄκουγε μέσα στὸν πύργο ἕναν μακρυνὸ θόρυβο, κρότους ἀσυνήθιστους, πῆγαινε - ἔλα ἀνθρώπων βιαστικῶν... ἕναν θόρυβο παράξενο, μιὰ βοὴ χαρούμενη θέλγε κανεὶς ποὺ ἔφτανε ἀπ' τὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του...

Μιὰ βοή...—σὰν τὴν βοὴ τοῦ πλήθους τῶν αὐλικῶν ποὺ συνωθοῦνται γύρω ἀπὸ ἕναν βασιλέα...

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ποὺ χαιρετοῦσαν ἔτσι, ἐνῷ αὐτὸς ἔμενε μόνος του, ὁλομόναχος, ἀντιμέτωπος μὲ τὸν θάνατο ;...

Αὐτὸ προσπάθησε νὰ μαντέψῃ ὁ Κάρολος... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως, κουρασμένος, ἔπαυσε νὰ τὸ συλλογίζεται...

... Καὶ ἡ ὥρες περνοῦσαν...

Οὔτε ἡ παραμάνα πιὰ δὲν ἐρχόταν. Ἴσως ὅμως νὰ εἶχαν βρῆ κάποια πρόφαση γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, κι' ἔτσι νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἑτοιμοθάνατο βασιλέα σὲ τί ὠφέλετο ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ ὀχλοβοή...

Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Κάρολος θέλησε νὰ σηκωθῇ καὶ κτύπησε ἕνα κουδούνι. Δὲν ἄκουσε νάρχεται κανένας. Ἐφώναξε. Κανένας δὲν ἀπάντησε.

Τότε, θέλησε νὰ σηκωθῇ μονάχος του, χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός.

Ξαπάτεσε ὅμως βαρὺς στὸ κρεββάτι του... Καί, μὲ τρόμο, πιστοποίησε πὼς ἡ δυνάμεις του ὁλοένα τὸν ἐγκατέλειπαν...

Ἕνας κρῦος ἰδρῶτας τὸν περιέλουσε.

Μιὰ τρομερὴ ἀγωνία τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμό.

Θέλησε νὰ φωνάξῃ. Ἀπὸ τὰ χείλη του ὅμως δὲ βγῆκαν παρὰ φθόγγοι ἄναρθροι, ἀκατάληπτοι.

—Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἐτραύλισε βραχνά.

Ἔφτασε ἡ στιγμὴ λοιπόν, ποὺ θὰ πεθάνω;... Συχώρεσέ με, Θεέ μου, γιὰ ὅλο τὸ αἷμα ποὺ χύθηκεν ἐξ αἰτίας μου !... Θεέ μου !... Στὰ χέρια σου παραδίδω τὴν ψυχή μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρέσῃς...

Καθὼς ἐπρόφερε τὴν φράση «νὰ μὲ συχωρέσῃς», ἀνασηκώθηκε ξαφνικά, τὰ μάτια του μισάνοιξαν μὲ τρόμο καὶ τὰ δόντια του ἄρχισαν νὰ κτυποῦν νευρικά...

Ἡ κρίσις, ἡ τρομερὴ κρίσις ποὺ τόσες φορὲς τὸν εἶχε συντρίψει, ξαναρχόταν...

Ἡ σκιὲς τοῦ σούρουπου εἶχαν γεμίσει τώρα τὸ μικρὸ δωμάτιο.

Ἡ νύχτα ἔφτασε τρομερή, ἐφιαλτική.

Ὁ Κάρολος καθισμένος στὸ κρεββάτι του, μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα, προσπαθοῦσε, μὲ τὸ δεξὶ χέρι, νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ φαντάσματα ποὺ εἰσωρμοῦσαν στὸ δωμάτιο, ἐνῷ, μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι προσπαθοῦσε νὰ τραβήξῃ τὴν κουβέρτα ὥς τὸν λαιμό του, γιὰ νὰ κουκουλωθῇ ὅσο μποροῦσε πιὸ καλά.

—Αἷμα ! βουχήθηκε. Ποιὸς ἔχυσε τόσο αἷμα ; "Ἔλεος ! Ποιὸς φωνάζει «ἔλεος»; Ποιὸς ζητεῖ φρέσκο; Ποιοὶ εἴσαστε; Ἐσὺ εἶναι, Κολινό; Καὶ σύ, Κλερμόν, τί γυρεύεις ἀπὸ μένα; Ἀμ' ἐσύ, Ροσφοιχό; Καὶ σύ, Λά Τρεμόϊ., καὶ σὺ λοιπὸν ἔχεις γίνει ἕνα μὲ τοὺς βιόκτας μου; Τί γυρεύετε λοιπὸν ἀπὸ μένα;... Ὅλοι ἐσεῖς, τί ἐρχόσαστε νὰ κάνετε ἐδῶ ; Ὦ ! Τὸ δωμάτιο γέμισε. Παντοῦ ὑπάρχουν... Στὸν διάδρομο... στὴν γαλαρία... στὸν πύργο... Ἀνεβαίνων, Θεέ μου, τώρα ! Ἔρχουνται ! Ποιοὶ εἴσαστε; Τί ζητᾶτε; Βοήθεια ! Βοήθεια ! Ὦ, εἶναι φρικτό, εἶναι ἀπαίσιο ! Τί ! Θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε ! Ὄχι... Ὄχι...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

(*) Πρόκειται περὶ τοῦ Ἐρρίκου δουκὸς ντ' Ἀνζοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἱστορία, λίγον καιρὸ μετὰ τῆς σφαγῆς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου εἶχεν ἀνέβει στὸν θρόνο τῆς Πολωνίας. Καθὼς ἐπίσης εἶναι γνωστό, ὁ Ἐρρίκος, προειδοποιηθεὶς μυστικὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων γιὰ τὸν προσεχῆ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του βασιλέως Καρόλου, ἔστευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Αὐλὴ τῆς Πολωνίας καὶ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ στὸν θρόνο τῆς Γαλλίας μὲ τὸ ὄνομα Ἐρρίκος Γ'.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ — Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

ΜΙΑ ΜΕΤΑΞΙΝΗ ΚΛΩΣΤΗ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 1711)

ρικὲς σκιὲς ἐδῶ καὶ κεῖ, τὰ μαλλιά—ἄχ ! αὐτὰ τὰ μαλλιά !...—δὲν ἔχουν τὸ φυσικό τους χρῶμα ἀκόμα...

Καὶ τὰ ὀράδυα τώρα ὁ Μίλτος μένει συχνὰ στὸ σπίτι. Περιμένει μὲ τὸ κεφάλι χωμενο στὰ χερια νὰ κουδουνίσῃ ἕνα μικρὸ περίεργο κουτάκι πάνου στὸ γραφεῖο του. Κι' ὅταν κουδουνίσῃ—ὁ Μίλτος τ' ἁρπάζει γλήγορα κι' ἀρχίζει νὰ μιλᾶ σὰν τρελλός. Ἀπὸ μεσα ἀκούγεται η φωνὴ αὐτῆς τῆς μάγισσας. Τί περίεργο !... Κι' ὁ Μίλτος νὰ ἐπιμένῃ πῶς αὐτὸ τὸ κουτάκι δὲν εἶναι μαγεμένο... Ὅταν περιμένῃ—γιατὶ νὰ περιμένῃ ἂν ἦταν φυσικό;—ὁ Μίλτος ἔχει ακόμα μιὰ περίεργη ἔκφραση. Ἡ Νι-Τὰμ δὲν θέλει νὰ τὸ σκέφτεται—ἀλλὰ τὸ ὕψος του τότε, μοιάζει μὲ τὸ δικό της ὅταν ξενυχτᾶ τὰ ὀράδυα περιμένοντάς τον νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ γλέντια του...

Πολλὲς φορὲς ὅμως ὁ Μίλτος περιμένει ἄδικα. Τὸ μικρὸ κουτάκι δὲν κουδουνίζει. Ὤ, ὤ !—ἡ Νι-Τὰμ εἶναι τόσο εὐγνώμονη στὸ μικρὸ πραγματάκι αὐτὲς τῆς φορές... ναί !

Τότε ὁ Μίλτος δὲν τὴν ἀφίνει μόνη. Καὶ γίνεται καλός, τῆς καϊδεύει πολλὲς φορὲς ἀκόμα τὰ μαλλιά.

Δὲν καπνίζει ὅμως πιὰ μαζί της.

Ἡ Νι-Τὰμ στριφογυρίζει γύρω του, περιμένει, τὸν κυττάει, ἀναστενάζει, χαϊδεύεται πάνω του γιὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ νὰ καπνίσουν—μὰ αὐτὸς μένει ἥσυχος, ἀμίλητος. Κι' ὕστερα, ἄμα παραγίνῃ νευρικός, τὴν στέλνει νὰ κοιμηθῇ μονάχη... Αὐτὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ—μιὰ-δυὸ ὧρες—ὡσότου τὸν ἀκούσῃ νὰ μπῇ στὴν κρεββατοκάμαρά του. Τότε μονάχα γυρίζει μ' ἕναν ἠσυχασμένο ἀναστεναγμὸ κατὰ τὴ μεριὰ τοῦ τοίχου..

Κοιμᾶται κάτω ἀπὸ τὴν ἴδιαν σκέπη μ' αὐτόν· ἀναπνέει τὸν ἴδιον ἀγέρα. Κι' αὐτὸ εἶναι πολύ ! Γιατὶ θὰ τὴν φωνάξῃ πάλε—σήμερα, αὔριο—δὲν παίζει ρόλο ὁ χρόνος ! Θὰ τὴν φωνάξῃ ὅμως. Καὶ τὸ ὅλο—τὸ πᾶν !—πῶς αὐτὴ ἔχει μονάχα τὸ δικαίωμα νὰ καπνίζῃ μαζὶ του !...

. . . . . .

Ὁ Μίλτος ἔχει κόσμο σήμερα τὸ ὀράδυ. Οἱ ἄντρες ἔρχονται μέσα σὲ «φράκα», ὅπως τὸ μαῦρο ἐκεῖνο μὲ τὰ χελιδόνια τοῦ Μλτου· κ' ἡ γυναῖκες—ὦ !—αὐτὲς ἕνα πλῆθος πολύχρωμες πεταλοῦδες.

Ἡ «μάγισσα» ἦρθε κ' αὐτή.

Σήμερα εἶναι σχεδὸν γυμνή. Τὸ στῆθος, λίγος κορμὸς κ' ἡ λαγῶνες της μισοκρύβονται σ' ἕνα λεπτὸ μετάξι μονάχα. Δὲν εἶναι ὅμως τόσο ὄμορφη σήμερα σκέφτεται ἡ Νι-Τὰμ—καὶ χαίρεται.

Ἀφοῦ τέλειωσε ἡ δεξίωση, ἡ Νι-Τὰμ τραβιέται στὴν κάμαρά της λιγάκι ζαλισμένη. Τὸ κρασὶ ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Μίλτος τῆς δροσίζει τὸ λαιμὸ καὶ τῆς ἀνάβει τὸ αἷμα. Τρέμει σ' ὅλο τὸ κορμί, τραγουδᾶ καὶ στροβιλίζεται σὰν τρελλή. Φοράει ἕνα φόρεμα ὁλοπόρφυρο μὲ χρυσᾶ τεχρίλια καὶ χαίρεται· χαίρεται πολύ ! Χρυσὸ καὶ πόρφυρο εἶναι τὰ βασιλικὰ χρώματα τοῦ Χὰν(*)—ἀλλὰ σήμερα κ' αὐτὴ εἶναι μιὰ βασίλισσα !

Μετὰ τὴν ἔορτὴ ὁ Μίλτος θὰ τὴν φωνάξῃ νὰ καπνίσουν πάλι μαζί ! Τὸ περιμένει, τὸ ξέρει, τὸ αἰσθάνεται. Γι' αὐτὸ φοράει καὶ τὸ πόρφυρο φόρεμα μὲ τὰ χρυσᾶ τεχρίλια... Καὶ τὸ κρασὶ ποὺ ἀφρίζει εἶναι τόσο γλυκὸ—τόσο ὡραῖο...

. . . . . .

—«Νι-Τὰμ !». Εἶναι ὁ Μίλτος, ὁ Μίλ... ὁ Μίλ. ! !

—«Νι-Τὰμ !» καὶ πάλι. Ὤ, ὦ ! αὐτὴ ἡ στιγμὴ ὅστερα ἀπὸ τόσον καιρό ! Τί χαρὰ νὰ τὴν φωνάξῃ· νὰ τὴν προσκαλῇ ! Εἶναι πάλι ἡ ἀγαπημένη του, ἡ φίλη του, ἡ ἀδεφή του ! Καὶ τρέχει γλήγορα...

Ὁ Μίλτος τὴν περιμένει μπρὸς στὴ θύρα τοῦ καπνιστήριου.

—«Νι-Τὰμ», λέει ἀργά, «ἑτοίμασε τὴς πίπες...».

Μὲ ἄφωνη χαρὰ ἡ Νι-Τὰμ μπαίνει στὴν κάμαρη ποὺ μοιάζει μ' ἐκείνην τοῦ Χὰϊ Λοῦ ! Ἐκεῖ μέσα εἶναι ἡ δικιά της πατρίδα, τὸ βασίλειό της. Τὸ δικό της ἀποκλειστικὰ τὸ βασίλειο !

Ἀλλά... ἀλλὰ—μόλις μπαίνει—ἡ Νι-Τὰμ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μια κραυγὴ τρόμου. Ἐκεῖ—ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια, εἶναι ξαπλωμένη ἡ «μάγισσα». Τὰ κόκκινα μαλλιά της, λυμένα, ἀρησκεπάζουν τὸ λευκὸ κορμὶ ποὺ ἀναπνέει λευτερωμένο ἀπὸ κάθε του φόρεμα...

Ὁ Μίλτος κλείνει γλήγορα μὲ τὸ χέρι του τὸ μικρὸ στόμα τῆς Λι-Τάμ, νὰ σβύσῃ τὴν κραυγή της. Τὰ δάχτυλά του πιέζουν τὰ χείλη της σὰ δυὸ ἀδύναμα πέταλα παπαρούνας.

— «Ἑτοίμασε τὴς πίπες !» ξαναλέει προστακτικά. Μιλάει σὰν σὲ μιὰ ξένη, σὰν σὲ μιὰν ὑπηρέτρια. Καὶ τὰ μάτια του, μεθυσμένα, κατατρῶνε τ' ὁλόγυμνο κορμὶ τῆς Ἴνγκε Ράμαν. Ὤ, ὦ ! ἡ μικρὴ Νι-Τὰμ ξέρει τόσο καλὰ αὐτὴ τὴν τρελλὴ ἔκφραση στὰ μάτια τοῦ Μίλτου. Νοιώθει τόσο βαθειὰ τὴν σημασία της. Δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἀγαπημένος της !...

Παίρνει τρεμουλιαστὰ τὴ βελόνα—ναί ! γλήγορα, νευρικά, χωρὶς σπουδή, τὴ βουτάει στὴν κόλλα τοῦ ὄπιου καὶ σὲ λίγο ἡ φυσκαλίθρες ἀπ' τὴ λάμπα σταλάζουν στὸν πρῶτο λουλᾶ. Κι' ἀμέσως, ὑστερικά, περίεργα, ἑτοιμάζει τὸν δεύτερο. Ὄχι ὅμως γι' αὐτὴν τὴν ἴδια...

Χαμογελάει, ὅταν δίνῃ τὸν ἕτοιμο λουλᾶ στὴ λευκὴ «μάγισσα». Ὄχι ! δὲν ξέχασε νὰ γελάσῃ. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο γλυκὸ χαμόγελο ὑποχωρώντας βγαίνει τοιχιζοντας ἀπὸ τὴν κάμαρη μὲ τὰ καλάμινα χαλιά...

. . . . . .

Ὁ Μίλτος ξύπνησε μὲ μιὰν ἄσκημη γεύση καὶ πονοκέφαλο. Ἕνα ὑστερικὸ φῶς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ διάμεσα τῶν καλάμινων χαλιῶν. Ἡ λαμπάτσα τοῦ ὄπιου ἔσβυσε. Δίπλα του μονάχα ἡ Ἴνγκε κοιμᾶται μὲ διακοπτόμενους ἀνασταναγμούς. Τὰ μαλλιά της ἀχτένιστα μοιάζουν στὶς ρίζες τους δίχρωμες μπαμπάκινες κλωστές. Τὸ πρόσωπό της εἶναι κιτρινοπράσινο καὶ γύρω στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὴ μύτη, προβάλλουν αὐλακωτὲς ἡ γραμμὲς τῆς ἡλικίας κάτω ἀπὸ τὰ χαλασμένα καλλυντικά. Καὶ τὸ ξεδιάντροπο κορμὶ χάσκει πλαδαρό, παχύ, μολεμένο στὶς κρύψιες του ὡραιότητες...

Ὁ Μίλτος στραβώνει μ' ἀηδία τὸ στόμα καὶ σηκώνεται νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κάμαρα—ποὺ ἡ τύχη νὰ δώσῃ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἡ Ἴνγκε. Δὲν ἔχει καμμιὰν ὄρεξη νὰ ξαναμλήσῃ μαζί της...

Ξανακλείνει σιγὰ τὴ θύρα.

Θέλει νὰ δῇ ἂν κοιμᾶται ἡ μικρὴ Κινεζούλα ἀκόμα. Καὶ χτὲς ὀράδυ τῆς φέρθηκε τόσο ἄσχημα—σὰν σὲ μιὰν ὑπηρέτρια... Ἀγαπημένη, χρυσῆ πιστὴ μικρούλα Νι-Τάμ !

Στὸν προθάλαμο βλέπει μιὰ μορφὴ μισοξαπλωμένη, μισοκαθισμένη στὸ πάτωμα—ἀκουμπισμένη στὴν πλάτη μιᾶς ἀψηλῆς ξύλινης καρέκλας. Εἶναι ἡ Νι-Τάμ ! ἡ ἀγαπημένη μικρούλα !

Ὁ ἥλιος λαμπυρίζει στὰ χρυσᾶ τεχρίλια τοῦ πόρφυρου μεταξωτοῦ. Τὰ ' μαλλιά της, σκαλιστὸς ἔβενος, πλαισιώνουν τὸ γερμένο ἐλεφαντόδοντο κεφάλι της. Ἡ Νι-Τὰμ χαμογελάει· κοιμᾶται.

Ὁ Μὶλ σκύβει χαρούμενος σιμὰ της καὶ τὴν κυττάει, ἕτοιμος νὰ τὴν ξυπνήσῃ.

Ἡ Νι-Τὰμ χαμογελάει πάντα—μὰ λιγάκι περίεργα. Καὶ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ χεῖλη της βγαίνει λοξὰ, τριγωνικά, ἡ μικρὴ ὀχροκόκκινη γλῶσσα της.

Ἡ Νι-Τὰμ μὲ μιὰ λεπτὴ μετάξινη κλωστὴ —δεμένη στὸ ἐπινότιο τῆς ἀψηλῆς ἀρχαϊκῆς καρέκλας—κρεμάστηκε ! μπρὸς ἀκριβῶς στὴ θύρα τοῦ χαμένου της βασίλειου...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

(*) Χὰν = σημαίνει κινέζικα Θεός.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΚΑΛΑ

Α ν Α
Α ρ τ Α
Α θ η ν Α
Α μ α λ ι Α
Α μ α ρ τ ι Α
Α β η σ υ ν ι α
Α κ α ρ ν α ν ΐ Α
Α ι σ ι ο δ ο ξ ι Α

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ
Ἄννα
Ρέα
Κλέων
Ἕλλη
Λέρνη
Ὥρα
Νέρων
Ἥβη

ΠΟΝΗΡΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ
ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ
ΣΥΛΒΙΟΣ
ΕΛΛΗΝΑΣ
ΧΑΡΗΣ
ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀνωτέρω συνεργατῶν τῆς «Ἑβδομάδος» μετακινούμενα καταλλήλως ἀποτελέσουν καθέτως τὸ ὄνομα ἄλλου συνεργάτου μας.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

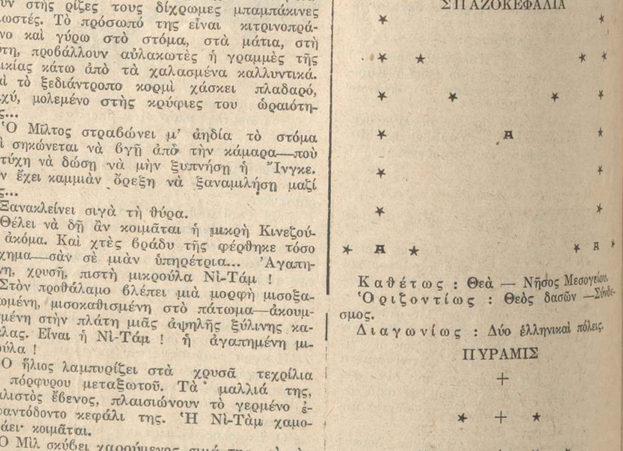

Καθέτως : Θεὰ — Νῆσος Μεσογείου.
Ὀριζοντίως : Θεὸς δασῶν — Σύνθεσμος.
Διαγωνίως : Δύο ἑλληνικαὶ πόλεις.

ΠΥΡΑΜΙΣ

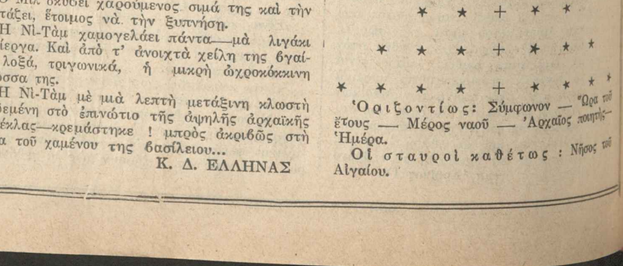

Ὀριζοντίως: Σύμφωνον — Ὥρα τοῦ ἔτους — Μέρος ναοῦ — Ἀρχαῖος ποιητής— Ἡμέρα.
Οἱ σταυροὶ καθέτως : Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

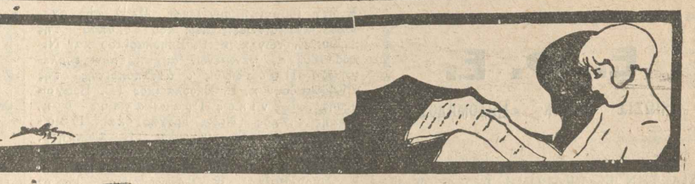

ΚΑΤΙ ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

Ἦταν ἕνα χλωμὸ παιδάκι. Κάτι ἀσήμαντο. Κάτι συνηθισμένο. Ἕνα παιδάκι. Κι' ἦταν ἡ χλωμάδα του ἔστσι φωτεινή, ποὺ ἔλεγες πῶς τὴν εἶχε πάρει ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸ ἔφταιγε ποὺ τὸ παιδάκι ἦταν χλωμὸ καὶ λυπημένο. Εἶχε τόσα καλά! Τόσην ἀγάπη! Τόσα χάδια! Μὰ τὸ παιδάκι γόρευε τὸ φεγγάρι... Κι' ἄμα τοῦ λέγανε πῶς δὲν μποροῦν νὰ τοῦ τὸ δώσουν, στέναζε καὶ κύτταζε ἀμίλητο τὰ παιχνίδια του. Καὶ μόνο τὸ φεγγάρι σκεφτόταν τὸ χλωμὸ παιδάκι...

Κι' ἦταν, σὲ μιὰν ἄλλην ἐποχὴ, καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια πιὸ ὕστερα, ἕνας χλωμὸς νέος. Ἕνας ποιητής. Κάτι συνηθισμένο. Κι' εἶχε κάτι μάτια τόσο φωτεινά! Κι' ἦταν φορές ποὺ σὰν τὸν ἔβλεπες νὰ κυττᾷ τὸ φεγγάρι θυμόσουν τὸ χλωμὸ παιδάκι. Κάτι ζητοῦσε κι' ὁ χλωμὸς νέος. Κάτι ποὺ δὲν τῶβρισκε. Καὶ σκεφτόσουν πῶς ἂν δὲν ἦταν τὸ φεγγάρι, θάταν σίγουρα κάτι πιὸ μακρυνό, πιὸ ἀδύνατο... Κι' ὁ χλωμὸς νέος τάχε ὅλα. Σὰν καὶ τὸ χλωμὸ παιδάκι: Πλούτη, ἀγάπη, δόξα. Εἶχε τόσα, ὅσα θάφταναν γιὰ ἕνα νέο λιγώτερο χλωμό.

Ὅμως ὁ νέος ἦταν πάντα μελαγχολικός, τόσο ποὺ ἡ μορφή του εἶχε πάρει τὸ κέρινο χρῶμα τοῦ φεγγαριοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ἔλυωνε· δὲν ζοῦσε παρα γιὰ τὸ φεγγάρι ποὺ κανεὶς δὲν τοῦ τῶδινε. Σιγὰ-σιγὰ ἔλυωνε καὶ τὸ κορμί του εἶχε γίνει σὰν ἄυλο, τόσο λεπτὸ καὶ ἀραγνένιο εἶχε καταντήσει.

Μιὰ μέρα ὁ χλωμὸς νέος πέθανε. Κι' ἦταν μιὰ ὀραδυὰ ὁμορφη μὲ φεγγάρι ὁλόγεμο. Κι' ὁ χλωμὸς νέος κυττοῦσε τώρα τὸ φεγγάρι μὲ τὰ φωτεινά του μάτια. Καὶ λάμπανε τόσο μὲ τὸ φεγγάρι ποὺ καθρεφτιζόταν μέσα τους, κι' ἦταν τόσο φανερὸ πῶς ὁ νέος ποὺ πέθαινε κάτι τέτοιο ζητοῦσε, ποὺ σούρχόταν νὰ φωνάξῃς:

—Νάτο τὸ φεγγάρι, στὰ μάτια του εἶναι μέσα.

Μὰ κι' ἂν τῶλεγες, ὁ χλωμὸς νέος δὲν θὰ τἄκουγε πιά.

ΑΛΦΑ ΒΗΤΑ

—□□—

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΒΡΑΔΥΑ

Βραδυά μου τρισμελάγχολη,
γαληνοφορεμένη,
κάποιος σὲ περιμένει
νἀρθῆς πάλι ξανὰ
καὶ μὲ κρυφὸ παράπονο
νὰ πέσῃ στὴν ἀγκάλη σου
καὶ μέσ' στὰ τόσα κάλλη σου
νὰ κλάψῃ ἀληθινά...

Γιατί, βραδυὰ γλυκύτατη,
ἡ στέρησή κι' ὁ πόνος μου,
τώρα ποὺ μένω μόνος μου,
μ' ἔχουνε κάνει πτῶμα
καὶ δὲν ἐλπίζω ὁ ἄμοιρος
νὰ πάψουνε οἱ στεναγμοὶ
ποὺ δέρνουνε κάθε στιγμὴ
ψυχὴ καὶ νοῦ καὶ σῶμα...

Ἔλα λοιπὸν σὰν ἄλλοτε,
βραδυὰ γαληνεμένη,
χρυσοφωτολουσμένη,
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.
Θέλω μιὰν ὥρα ὦς τότε
νὰ ζήσω πλάϊ σὲ κείνη
ποὺ σοῦφερα στὴν δίνη
ἑνὸς καλοκαιριοῦ...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΗΝΙΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε νὰ κάθεται ἔστσι ὀρθός, σὰν ἀφτρημένος. Ἐλογάριαζε πῶς κάτι καλὸ θὰ τοῦ συνέβαινε ἀπόψε. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ πῇ τίποτε, μὰ περίμενε ν' ἀνοίξῃ πρῶτα αὐτὸς τὴν κουβέντα.

Ἔξαφνα τοῦπε ἁπλά:

—Γιατί δὲν μιλᾷς ἀπόψε; τί ἔχεις;

Γύρισε τότε ἐκεῖνος τὸ πονεμένο του πρόσωπο, πῆρε τὸ χέρι της στὸ δικό του, τώσφιξε θερμὰ καὶ τῆς μίλησε σιγανά:

—Χρυσῆ μου, ἡ ἀγάπη μας ἡ ἀληθινὴ ἦταν γραφτὸ νὰ σβύσῃ κάποτε, καὶ αὐτὸ τὸ κάποτε εἶναι δυστυχῶς αὐτὴ ἡ στιγμή. Δὲν θέλω νὰ λυπηθῇς γι' αὐτό, οὔτε καὶ νὰ κλάψῃς. Φεύγω αὔριο γιὰ τὸ Παρίσι, καὶ ἴσως-ἴσως νὰ μὴν σὲ ξαναδῶ. Ἐδῶ στὸ ραντεβοῦ μας δὲν ἤρθαμε νὰ κλάψουμε τὸν χωρισμό μας, μὰ ἤρθαμε νὰ ποῦμε ἕνα τελευταῖο ἀντίο...

Ἐκείνη ἔμεινε ἀπελπισμένη καὶ ἄφισε τὸ δλέμμα της νὰ πλανηθῇ στὸ ἄπειρο. Σὰν νἀπεσε κανένας κεραυνός. Ἔπειτα τράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του, καὶ ἔβγαλε δειλὰ-δειλὰ τὸ μυρωμένο μεντῆλι της ἀπὸ τὴν τσάντα.

—Μὰ τί! Κλαῖς, ἀγάπη μου;

—Ὄχι δὲν θέλω νὰ κλάψω. Μὰ νὰ μὴ λυπηθῶ; μπόρεσε νὰ προφέρῃ μέσα στ' ἀναφυλλητά, καὶ ἡ φωνή της κόπηκε.

—Μὴν κλαῖς, χρυσῆ μου! Ἄσε τὴς λύπες καὶ τὰ δάκρυα γιὰ τοὺς ἄλλους... τοὺς ἀδύναγους, τοὺς δυστυχισμένους... Ἐσὺ σήκωσε τὸ γελαστό σου πρόσωπο καὶ ρίξου ὁλόκληρη στὴν χαρὰ τῆς νειότης, στὴν τρέλλα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτα... Μόνο, χρυσῆ μου, μὴ μὲ ξεχάσῃς...

Σηκώθηκε. Σηκώθηκε κι' Ἐκείνη τρέμοντας. Προσπαθοῦσαν κι' οἱ δυὸ νὰ κρύψουν τὴν ταραχή τους.

Τῆς εἶπε:

—Καὶ τώρα...

Μὰ δὲν πρόφασε νὰ τελειώσῃ· ἕνας χείμαρρος ἀπὸ δάκρυα τὸν σκέπασε..

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

—□□—

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ...

Ἦταν μιὰ μικρὴ κουκλίτσα τῶν Σεβρῶν. Φοροῦσε κρινολίνο καὶ μιὰ ζαλιὰ περοῦσα στὸ κεφάλι κι' εἶχε ἐκεῖνο τὸ θλιμμένο χαμόγελο ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ κοῦκλες τῆς περασμένης ἐποχῆς. Τὴν εἶχαν τοποθετήσει ἀνάμεσα σ' ἕναν εὐθυμο πιερότο, καὶ μιὰ χαριτωμένην Βοῦμπη. Ὅλα μαζὶ ἤσαν τοποθετημένα μέσα σὲ μιὰ βιτρίνα—ἄπλεστα φωτισμένη—κάποιου μαγαζιοῦ ποὺ πουλοῦσε καλλυντικὰ, ἀρώματα, κοῦκλες, καὶ ἐν γένει ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα ἐμπορεύματα ποὺ ἱκανοποιοῦν τοὺς πλουσίους. Κόσμος πολὺς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν μικρὴ ἐκείνη κουκλίτσα, μὰ αὐτὴ κυττοῦσε πάντα μακρυά, ὀνειροπαρμένη, μὲ τὰ γυάλινα μάτια της ποὺ λαμποκοποῦσαν στὰ φῶτα, καὶ μὲ τὸ γυμνό γελό της, ποὺ ὅσο πήγαινε κὰι γινόταν καὶ πιὸ θλιμμένο. Καὶ περνοῦσε ἔτσι ὁ καιρός, κι' ἄρχισε ὁ χρόνος νὰ χαράζῃ τὰ πρώτα σημάδια του ἐπάνω της. Μιὰ μέρα, τέλος, δυὸ χέρια, δυὸ σκληρὰ χέρια, τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ἔρριξαν στὰ σκουπίδια, γιὰ νὰ βάλουν στὴν θέση της μιὰν εὔθυμη κούκλα, πιὸ μοντέρνα, μὲ μαγνῶ. Καὶ δὲν ἔμεινε ἀπ' τὴν κουκλίτσα μας τίποτε ἄλλο, παρὰ δυὸ μάτια, ποὺ κυττοῦσαν τὸ κενὸ καὶ ἕνα προσωπάκι ξεοτισμένο...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς μικρῆς κουκλίτσας τῶν Σεβρῶν...

ΝΑΚΗΣ ΜΠΕΛΟΣ

ΜΟΙΡΑΙΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ...

Ὁ λεπτοδείκτης τοῦ ρολογιοῦ ἦταν καρφωμένος στὴν θέση του. Ἀπόψε ὅμως εἶχε ἀργήσει πιὸ πολὺ· ἄραγε μὴν τοῦ συνέβῃ τίποτα; Κι' ἡ καρδιὰ τῆς δόλιας χτυποῦσε ὁλο καὶ πιὸ δυνατά. Τὸ ξεροβόρι σφύριζε στὰ παραθυρόφυλλα καὶ κάπου-κάπου χοντρὲς σταλες δροσῆς, σὰν γαλάζες, ἔπεφταν... Ἔγειρε τὸ κεφάλι στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ, ἔκλεισε τὰ μάτια, κι' ἄφισε τὴν σκέψη της νὰ κάνῃ ἕναν μεγάλο περίπατο πρὸς τὰ πίσω, σὰν νἄθελε μ' αὐτὸ νἀδρῇ λίγη ξεκούραση... Ἂν καὶ λένε πῶς σπαράζεται ἡ ψυχὴ σὰν θυμᾶται κανεὶς μέρες εὐτυχισμένες σὲ δυστυχισμένες στιγμές, ὡστόσο ἡ πονεμένη της ψυχὴ εὕρισκε τόσην ἀνακούφιση σ' αὐτό! Νά, τώρα ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της μικρὴ παιδούλα ξέγνοιαστη, γεμάτη παιδικὴ χαρά, χαϊδεμένη σὰν μοναχοκόρη, νὰ παίζῃ σὲ μιὰ γωνιὰ ἡσυχα-ἡσυχα μὲ τὴς κουκλίτσες της. Σὰν γύριζε ὁ πατερούλης καταφορτωμένος μὲ τὰ ψώνια, παράταγε τὰ παιχνίδια της, ἄνοιγε τὰ μικρὰ χεράκια της, κι' ἔτρεχε νὰ χωθῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἐκεῖνος γονάτιζε, τὴν φιλοῦσε μὲ λαχτάρα στὰ δυὸ της ματάκια καὶ μαζὶ μὲ τὰ ψώνια τὴν σήκωνε στὴν ἀγκαλιά του, Κι' ἀργότερα, σὰν μεγάλωσε, μαθήτρια πιά, μὲ τὴν μαύρη ποδίτσα της, τὴν κλειστὴ ὡς ἐπάνω, πόσες καὶ πόσες φορὲς μέσ' στὸ μάθημα δὲν χάραζε, πάνω στὸ μαῦρο θρανίο, κρυφὲς σκέψεις, ἐνῷ τὸ μυαλουδάκι της πετοῦσε μακρυά, σ' ὀνειρεμένους δικούς της κόσμους... Κι' ἀκομα τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ψυχή της πρωτοείδησε μὲ τὴν διική του, κι' ἐνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ τόσο παράξενα, τόσο ἄγνωρα ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή. Κι' ἄφισε τὴν ἀθῶα της ψυχούλα νὰ παρασυρθῇ σὲ μιὰ μεγάλην ἀγάπη. Ὕστερα, καλλίτερα νὰ μὴν θυμᾶται, γιατὶ ἡ ψυχή της μάτωνε ἀπὸ τὸν πόνο. Ἔγινε δική του καὶ τὸν ἀκολούθησε παντοῦ. Ἦταν πιὰ ἡ μαιτρέσσα του...

Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ψυχρὸς ἀέρας πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖνος μπῆκε μέσα. Οἱ ὤμοι του γυάλιζαν ἀπ' τὴν βροχή! Πῆρε μιὰ πετσέτα καὶ τὸν σκούπισε. Σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, γύρθηκε ἀριστερὰ κι' ὕστερα πῆγε νὰ πλαγιάσῃ. Ἐκεῖνη πλησιάσε στὸ κρεββάτι, τοῦ χαΐδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ χαμογέλασε.

—Οὔφ, κι' ἐσύ, ἔκανε.

—Ἄσε με ἥσυχο νὰ κοιμηθῶ...

Καὶ γύρισε στὸ ἄλλο πλευρό· αὐτὴ τραβήχτηκε μακρυὰ του. Σὲ λίγο ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω. Κάθησε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι, ἐρρίξε τὸ κεφάλι πίσω στὸν τοῖχο καὶ τὰ δάκρυά της, μαζὶ μὲ τὴς σταλες τῆς βροχῆς πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό της...

Κ. Κ.

—□□—

ΠΑΩ!

Ἀπόψε ποὺ δὲν μὲ πλανᾷ τίποτα στὸ σοκάκι μου...
καὶ πάω-πάω μονότονα μὲ ὄβμ' ἀποσταμένο,
θαρρῶ πὼς εἶναι ἄρρωστη καὶ βαρεστὴ ἡ ψυχή μου
καὶ τὸ σοκάκι μου μακρυνό, πολὺ σκοτεινιασμένο!..

Ἴσως γιατὶ δὲν προσδοκῶ τίποτα πιὰ στὴν πλάση
καὶ πάω σὰν τὸ τρεχούμενο νερὸ ποὺ δὲν γυρίζει,
ἴσως γιατὶ μέσ' στὴν νυχτιὰ τὸν δρόμο μου ἐγὼ γάσεις...
καὶ πάω πρὸς τὸ ἄπειρο, γιὰ κεῖνον ποὺ μ' ὁρίζει.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΛΗΣ

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ 6η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ Ε. Φ' Ε. ΣΤΑ ΣΕΛΙΝΙΑ

Καθίσταται γνωστὸν πρὸς ΑΠΑΝΤΑ τὰ μέλη τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ὅτι ἡ 6η κατὰ σειρὰν ἐκδρομὴ τῆς Ε. Φ. Ε. ἀπεφασίσθη ὅπως γίνῃ τὴν ΚΥΡΙΑΚΗΝ 21 τρέχ. στὴν γραφικὴ τοποθεσία ΣΕΛΙΝΙΑ δι' ἀτμοπλοίου εἰδικῶς ναυλωθέντος.

Πρὸς τοῦτο προσκαλοῦνται ΑΠΑΝΤΑ τὰ μέλη τῆς Ε. Φ. Ε. τὰ ἐπιθυμοῦντα ὅπως συμμετάσχουν τῆς ἀνωτέρω ἐκδρομῆς ὅπως δηλώσουν τοῦτο ἐγγράφως, δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης πρὸς τὴν «Ἐπιτροπὴν Ἐκδρομῶν» ἢ προφορικῶς, προσερχόμενοι στὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος», **απαραιτήτως** μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Παρασκευῆς, 19 τρεχοντος.

Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ συγκεντρωθοῦν τὴν ΚΥΡΙΑΚΗΝ, 21 τρέχ., ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς, στὰς 7 1)4 ἀκριβῶς ἐμπροσθεν τοῦ καφενείου Ὡρολογίου στὸν ΠΕΙΡΑΙΑ, προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ ἀναχώρησις στὰς 7 1)2 ἀκριβῶς.

Πρωτοβουλία τοῦ ὑπὸ ἵδρυσιν παραρτήματος τῆς Ε. Φ. Ε. τὴν ἐκδρομὴν θὰ συνοδεύῃ καὶ πλήρης ὀρχήστρα—τζάζ, ἀπαρτιζομένη ἀπὸ ἐρασιτέχνας μουσικοὺς, μέλη τῆς Ε. Φ. Ε.

Ἐπίσης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς θέλει παιχθῆ καὶ σατυρικὴ ἐπιθεώρησις, γραφεῖσα καὶ τονισθεῖσα ἀπὸ μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Ε. Φ. Ε.

Τὸ εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς ὡρίσθη κατ' ἄτομον εἰς 20 δραχμάς.

—□□—

Η Β'. ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ «Ε. Φ. Ε.» ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Προσκαλοῦνται ΑΠΑΝΤΑ τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» Ἀθηνῶν-Πειραιῶς εἰς Β'. Γενικὴν Συνέλευσιν γενησομένην ἐν ὑπαίθρῳ τὴν ΚΥΡΙΑΚΗΝ, 14 τρέχοντος καὶ ὥραν 7 μ. μ. εἰς τὸ Χαλάνδρι.

Συγκέντρωσις τῶν μελῶν στὰς 7 ἀκριβῶς εἰς τὴν πλατεῖαν Χαλανδρίου. (Στάσις αὐτοκινήτων).

(Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον)

—□□—

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς «Ε. Φ. Ε.» δηλοῖ πρὸς ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε ἐγγεγραμμένα μέλη Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ὅτι δέον νὰ σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν τὰ δελτία των καὶ τὰ σήματά των μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου ἀνυπερθέτως ἄλλως θέλουσι θεωρηθῆ αὐτοδικαίως διαγεγραμμένα.

—□□—

Η 5η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ Ε. Φ. Ε. ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ-ΑΝΔΡΕΑ

Περιγραφὴν τῆς 5ης ἐκδρομῆς τῆς Ε.Φ.Ε. στὸν Ἅγιο-Ἀνδρέα δημοσιεύομεν στὴν 3ην στήλην τῆς ἀπέναντι σελίδος.

—□□—

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ Ε. Φ. Ε. ΑΓΡΙΝΙΟΥ, ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ

Τὴν 31 Ἰουλίου 1932, συνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κ. Σωτηροπούλου, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς «Ἑβδομάδος», τὰ μέλη τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀγρινίου σὲ πρώτη ἱδρυτικὴ συνέλευση. Μετὰ τὴς σχετικὲς ἀνακοινώσεις περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ε. Φ. Ε. τῶν κ. κ. Γ. Σκουλαρίκου καὶ Νίκου Τρέχα, γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Γ. Σκουλαρίκος (Γ. Βραχωρίτης), Γενικὸς Γραμματεὺς ὁ κ. Τάκης Γιάκος (Νίκος Τρέχας) καὶ Ἔφορος ὁ κ. Κ. Σωτηρόπουλος (Κ. Σώτης).

Κατὰ τὴν ἱδρυτικὴ αὐτὴ συνέλευση παρέστησαν καὶ οἱ φίλοι τῆς «Ἑβδομάδος» κ. κ. Γ. Σκουλαρίκος, Κ. Σωτηρόπουλος, Τάκης Γιάκος, Σ. Κολτσίδας, Λ. Λευκάκης, Χρ. Σκουλαρίκος, Θεόδ. Παρασκευόπουλος, Δημ. Τσωπᾶς, Κ. Καϊάφας, Ἀθ. Πετρίδης, Γ. Μίχος, Δ. Τσακανίκας, Κ. Φωτίου, Ν. Μαυρομμάτης καὶ αἱ δ-δες Νίνα Εὐδοξιάδου καὶ Ντόλλυ Γιάκου.

Κατόπιν ὁμοφώνου γνώμης τῶν μελῶν ἀπεφασίσθη ὅπως γίνῃ καὶ ἡ πρώτη ἐκδρομὴ, στὴ μαγευτικὴ θέση «Ντουγρί» Τριχωνίας.

Ἡ ὡραία αὐτὴ ἐκδρομὴ ἔγινε πραγματι κι' ἄφισε στὰ μέλη τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀγρινίου τὴς καλλίτερες ἐντυπώσεις. Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπ' Ἀγρινίου ἕως Ντουγρὶ τὰ καλαμπούρια, τ' ἀστεῖα, τὰ τραγουδάκια κλπ. θριάμβευαν. Ἐπηκολούθησε στὴς μαγευκὲς τοποθεσίες τοῦ Ντουγρὶ γλυκάκι τρικούβερτο, πάλι καλαμπούρια, μὲ... ὑπεύθυνους τοὺς κ. κ. Κ. Σώτρη καὶ Ν. Τρέχαν, προπόσεις ὑπὲρ τῆς Ε. Φ. Ε., τραγουδάκια τοῦ κ. Λέλη Λευκάκη, ἀναγνώσεις σατυρικὼν στίχων τοῦ κ. Προέδρου τῆς Ε. Φ. Ε. Ἀγρινίου, ἀπαγγελίες—ἕνα ξέσπασμα δηλαδὴ ἀθῶο εὐθυμίας, νεανικοῦ σφρίγους, πνευματικοῦ καὶ σωματικοῦ—γιατὶ δὲν ἔλειψαν κι' οἱ ἄθληταὶ μὲ τὰ σπόρ των. Τελειώνοντας, ἂς ἀναφέρουμε καὶ μερικὰ ὀνόματα παρευρεθέντων Ἐφέβων: Ὁ κ. Ἀλφρ. Γκέβα, προπονητὴς «Ἀστέρος», κ. Σπ. Κολτσίδας, συντάκτης «Φωτὸς», κ. Θεόδωρος Παρασκευόπουλος, Μήτσος Τσωπᾶς, Κ. Φωτίου, Χρ. Σκουλαρίκος, Κ. Σώτρης, Ν. Τρέχας, Γ. Σκουλαρίκος, Λέλης Λευκάκης, Ν. Μαυρομμάτης κλπ., κλπ.

Ν. ΤΡ.

—□□—

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ Ε. Φ. Ε. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μὲ μεγάλη καὶ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία διεξήχθη ἡ 1η ἐκδρομὴ τῆς Ε. Φ. Ε. Θεσσαλονίκης στὴν μαγευτικὴ τοποθεσία Μπαχτσὲ-Τσιφλίκ.

Οἱ ἐκδρομεῖς πέρασαν μιὰ ἀλησμόνητη μέρα χάρις στὸ αὐθόρμητο κέφι καὶ τὴν ἀδιάπτωτη εὐθυμία ποὺ ἐπικρατοῦσαν καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἐγένετο αἰτία νὰ ζητηθῆ ἀπὸ τὰ μεταστρόφτα τῆς ἐκδρομῆς μέλη ἡ ἐπανάληψίς της.

Μεταξὺ τῶν μετασχόντων τῆς ἐκδρομῆς ἀναφέρομεν τὸν κ. Σύλβεστρον Μαϊόπουλον, τὴν δίδα Εὔτ. Ρίζοπούλου. Ἐπίσης τὰς δ-δας Ε. Θεοδωρίδου, Ἑλ- Βασιλειάδου, Ν. Γιαννοπούλου, Λίτσα Βαρελᾶ, Σαπφὼ Ἀληναλίδου καὶ τοὺς κ. κ. Ἀχ. Νικολαΐδην, Ν. Τζόβρον, Στ. Λουζίδην, Γ. Κονταξόπουλον, Π. Θεοδωρίδην, Ἀλ. Ρεΐζόπουλον, Δ. Μητούσην, Γ. Σταμπουλῆν, Γ. Σταμόπουλον, Ἰ.Σωμσιρλῆν, Δ. Παπαγεωργίου καὶ πολλοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων μᾶς διαφεύγουν τὰ ὀνόματα.

—□□—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Ε. Φ. Ε.

Κ-ον Σύλβεστρον Μαϊόπουλον, Θεσσαλονίκην. Προηγουμένη ἐπιστολή σας ὡς καὶ περιγραφὴ τῆς α' ἐκδρομῆς δὲν ἐλήφθη δυστυχῶς. Δημοσιεύεται ἡ σταλεῖσα ἔντυπος, φωτογραφία δὲ θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές. Παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς ἀποστέλλετε φωτογραφίας καταλλήλους πρὸς δημοσίευσιν.

Κ-ον Γεώργιον Σκουλαρίκον, Ἀγρίνιον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς κλπ. δημοσιεύονται, ἡ δὲ φωτογραφία εἰς τὸ προσεχές. Αἱ ὑποβληθεῖσαι αἰτήσεις ἐλήφθησαν. Ὀνόματα θὰ δημοσιευθοῦν ἅμα τῇ ἐγκρίσει νέων μελῶν. Ἀναμένομεν καὶ φωτογραφίας τῶν μελῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ ἀποστολὴν τῶν δελτίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σπύρον Γκοῦσκον, Ζάκυνθον. Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ἐπ. Ὀμπάγακην, Ἡράκλειον-Κρήτης. Τὰ φύλλα σας ἐστάλησαν ἤδη.— Βασίλειον Κουτσαντωνίου, Πετροῦλι - Τοιχκάλων. Τὰ ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἐστάλησαν.—Μιχαὴλ Καλλιθέαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἐνηργήσαμεν τὰ δέοντα ἵνα πάυση τὸ ἄτοπον τοῦτο καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς πληροφορήσετε σχετικῶς.—Βασίλειον Ἀναγνωστόπουλον, Κορινθίαν. Τὰ ζητηθέν φύλλον ἐστάλη.—Παλαιὸν μας φίλον. Ἡ ἐπιστολή σας διεβιβάσθη πρὸς τὴν δ-δα Ἐσμεράλδα ὅπως σᾶς ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς στάλλης της.—Νίκον Παπαδόπουλον, Θεσσαλονίκην. Τὸ ἐν λόγῳ λεξικὸν δὲν ἀφορεῖάζεται. Εὐχαριστοῦμεν.—Ἕλλην Πολιαλοκρασᾶ. Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ σταλὲν κρυπτογραφικὸν θὰ δημοσιευθῆ. Προσεχῶς εἰς τὴν μέλλον σταυρολέξεις.

"SCANDALE"

Εἶνε ἡ νέα κολώνια Ε. Νικολαΐδου, τῆς ὁποίας ἡ πώλησις ἤρχισεν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Ἡ μεγάλη μας πεῖρα, ἡ ἐπιμελὴς μελέτη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἀφίστων ὑλικῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἄνω κολωνίας, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ κολώνια "SCANDALE" εἶνε ἐφάμιλλος τῆς κολωνίας τοῦ ἐν Παρισίοις οἴκου CARON.

Πωλεῖται εἰς τὰ Μυροπωλεῖα «Νικολαΐδης».

Ὁμοίως συνιστῶμεν τὰς κολωνίας, παραγωγῆς μας HERMES-STREET καὶ RUSSE.

ΟΣΟΙ

βασανίζεσθε ἀπὸ νευραλγίες, ὀσφυαλγίες, ἰσχιαλγίες, πόνους τῶν πλευρῶν, καὶ οἱασδήποτε ἄλλης φύσεως πόνους ρευματικούς, ἀρθριτικοὺς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ *τὴν θεραπείαν σας*

εἰς τὸ νεώτατον ἰδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: *Ἐντρίψεις ἐλαφραὶ ἀπὸ ἡ τὸ πολὺ δίς τῆς ἡμέρας.*

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑΛ

Ὁδὸς Αἰόλου 95—ΑΘΗΝΑΙ

Μεταξύ μας

Α. Ναλαιθοῦς. Γράφετε:

Ἄνοιξε τάφε ἄνοιξε νὰ δῇ ὁ διαβάτης
τὸν ἄγγελο ποὺ ἔκουψεν
ὁ μαῦρος νεκροθάφτης.

Δυστυχῶς ὁ «μαῦρος νεκροθάφτης» ποὺ τὴ φορὰ αὐτὴ ἤταν τὸ καλάθι τῶν ἀγρίστων. Ἄνοιξε καὶ μᾶς πῆρε ἀπὸ τὰ γέρια τὸ γειτόνγραφό σας.—Ν. Μαυροπόντικαν, Δημοσιεύσαμεν ἐδῶ τὸ ποίημά σας ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρόνου φείδου» καὶ σᾶς συμβουλεύομε ἐὰν πραγματικὰ «φείδεσθε τοῦ χρόνου σας» νὰ μὴν ξαναγράψετε τέτοιο ποίημα:

Τὸν πολύτιμον κιτρόν σου
σέβου ὡς σὸν πατέρα
ἐὰν θέλῃς νὰ ποιόψῃς
νὰ βλέπῃς πάντα μέρα.

Φεύγει, φεύγει, πά' ὁ χρόνος
δὲν ξαναγυρίζ' πλιά.
Φεύγει, τρέχει ἀδιαλόπως
δὲν τὸν σθάνουν τὰ πουλιά.

Μ. Μ. Πολὺ μεγάλο γιὰ τὴν σελίδα μας. Στείλτε κάτι συντομώτερο.—Α. Σταθάκην. Ἀκατανόητο.—Σ. Γιαννάτον. Τὸ διήγημά σας ὡς ἰδέα πολὺ καλό, στὴν ἐκτέλεση ὅμως ὑστερεῖ. Ἐπαναλαμβάνεσθε συχνὰ εἰς βάρος τῆς συνοχῆς καὶ τῆς γοργότητος τῆς ἀφηγήσεως.—Ν. Μπέλλον. Καλὸ μόνο τὸ ἔνα.—Π. Βορίαν. Καλό.—Ἐλενίτσαν Β. Καλό.—Σ. Δαζόπουλον. Κοινοτυπίες.—Α. Βῆτα. Καλό.—Α. Ἀντωνίου. Μᾶς γράφετε τὰ ἑξῆς: «Ἀπαντήστε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἂν εἶναι καλὰ Σᾶς γράφω καὶ τὴν ἡλικία μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο (12 χρονῶν)» καὶ σᾶς ἀπαντοῦμε: Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ γράψετε καλλίτερα. ἀφῆστε νὰ περάσουν λίγα χρόνια... γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο!—Γ. Καρακατσάνην. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν.—Ἴσιδα. Καλό.—Α. Μπαμπέλην. Καλὸ μόνο τὸ ἔνα.—Ε. Π. Καλούτσικο τὸ διήγημά σας, ἀλλὰ πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν γῶρο ποὺ διαθέτομε.—Ε. Πάσαρον. Τὸ ἴδιο κὶ σὲ σᾶς.—Ἰ. Σαρρῆν. Κρατοῦμε μόνο τὸ ἔνα.—Δ. Βλάχον. Στίχοι ἐπιθεωρήσεως, ἀκατάλληλοι γιὰ μᾶς.—Β. Μπ. Κάτι λένε τὰ στίχοι σας καλοὶ γιὰ ἐπιθεώρηση καὶ γιὰ λαϊκὰ πιόγκια τετράστιχα, ἀλλὰ ὄχι καὶ γιὰ τὴν σελίδα μας. Δημοσιεύσαμε ἐδῶ ἕνα ποὺ ἀναφέρεται στὴν «Γυναίκα» γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνος σας:

Μέσ' στῆς ζωῆς τὸ σφοῦλο κοῦκλο τὸ τρανὸ
Ἡ παρουσία τῆς γυναίκας' ἕνα ψέμμα
Μὲ γίλιες φάσεις, κι' ἔχει πάρει ἀπ' αὐτὸ
Τὴν ὁμορφιά της, τὰ ὀστᾶ της καὶ τὸ αἷμα..

Η 5η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ Ε. Φ. Ε. ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ-ΑΝΔΡΕΑ

—□□—

Μὲ μοναδικὴ ἐπιτυχία διεξήχθη καὶ ἡ 5η ἐκδρομὴ τῆς Ε. Φ. Ε. στὸν Ἅγιο-Ἀνδρέα. Ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δηλωσάντων συμμετοχὴν μελῶν εἶχε συμπληρωθῆ, τὴν τελευταία στιγμὴ κατέφθαναν ἄθροοι... ἀδήλωτοι γιὰ νὰ ἐπαληθεύσουν ἀργότερα τὸν νόμον τοῦ ἀδιαχωρήτου μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ μᾶς μετέφερε.

Ὥρα 8 1)4. Ἐπιτέλους ἀναχωροῦμε, χάρις στὴν ἀγγλικὴ ἀκριβεια ποὺ χαρακτηρίζει τὴς ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς «ἐκδρομῶν».

Ὥρα 8 1)2 - 9 1)2. Μαγευτικὴ διαδρομή. Μπροστὰ στὴν Ἀγία-Παρασκευὴ κάποιος διαπράτει ἕνα τρομακτικὴς ψυχρότητος καλαμπούρι. Παρακαλεῖ τὴν Ἀγία Παρασκευὴ νὰ μᾶς... παρασκευάσῃ γιὰ τὴν ἐκδρομή. Ἂς εἶναι. Εὐτυχῶς ποὺ περνᾶ ἀπαρατήρητο ἀνάμεσα στὰ τραγούδια τῶν ἐκδρομέων.

Ὥρα 9 1)2. Ἀφιξεις στὸν "Αγιο-Ἀνδρέα. Πολλοὶ κατεβαίνουν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο... ἄσροι. Ἡ σκόνη γάρ.

Ἐπακολουθεῖ ὀλιγόλεπτος ἀνίχνευσις καταλλήλου θέσεως, γιὰ κατασκήνωσιν καὶ μετὰ ἀποβάλλονται τὰ ροῦχα, καὶ οἱ ἐκδρομεῖς **εἀν** μαγιῶ φίχνονται στὴν δροσερὴ θάλασσα καὶ ἀφίνονται στὰ γλυκὰ χάδια τοῦ πρωϊνοῦ μπάτη. Ἡ πλάζ εἶναι χάρμα. Πέρα ὡς πέρα λεπτὴ καθαρὴ ἄμμος. Ὁ ἥλιος δὲν εἶναι καὶ τόσο καυστικὸς πράγμα ποὺ κάνει ἀκόμη πιὸ εὐχάριστη τὴν παραμονὴ στὴν θάλασσα.

Οἱ φίλαθλοι τῆς «Ε.Φ.Ε.» διωργανώνουν τὸ καθιερωμένο ματς τοῦ «Οὐώτερ-Πόλο». Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κερδίζουν οἱ Πειραιῶτες τους Ἀθηναίους κι' ἐτσι δημιουργεῖται ἄγχος... πρόγκα ποὺ καταλήγει σὲ ἀτρόπτα μαχοῦδουσια, τῶν κολυμβητῶν ποὺ συντελοῦν στὴν... ἐξαφάνισή τους ἀπ' τὸ πεδίον τοῦ ἀγῶνος.

Ἐπακολουθεῖ δημοκρατικὴ ἠλιοθεραπεία. Μερικοὶ ἐπιδίδονται σὲ πυρετώδεις παιγνιωδεις χορούς. Ἀλλὰ μόλις γίνονται ἀντιλητοὶ ἐξαφανίζονται.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ μπάνιο μερικοὶ ποτεύουν ἀρυθμικὴν γυμναστικὴ. Καὶ ὡς καλλίτερον εἶδος ἀρυθμικῆς ἐγκρίνεται ὁ... χορός, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Κατὰ τὸ φαγητὸν παρατηρεῖται σπάνις καλαμπουριῶν. Τὸ γεγονὸς ἀποδίδεται στὴν ἐπικρατοῦσα γενικὴ πεῖνα.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ «Ε.Φ.Ε.» διασκορπίζεται εἰς ἀναζητήσεις σχιᾶς γιὰ ὕπνο. Ἡ δροσερὴ μέρα καὶ ὁ χαδιάρης μπάτης χαρίζουν μερικὰς ὡραιοτάτες ὥρες ὕπνου σ' ὅλους.

Κεφάτοι καὶ δροσεροὶ οἱ «Ἐφῆβοι» ἐπιδίδονται τώρα σὲ διάφορα παιχνίδια, χορὸ καὶ... καλαμπούρια.

Μάλιστα ἐπιχειρεῖται καὶ ἡ παράστασις ἑνὸς διαλόγου νεαροῦ «Ἐφέ», ἀλλὰ λόγῳ τῆς τραγικῆς παγερότητός του, οἱ θεατὲς διαμαρτύρονται καὶ τὸ ἔργο διακόπτεται μετὰ... πολλῶν ἐπαίνων.

Τὸ ὁρμάκι ἡ «Ε.Φ.Ε.» ἀλλάζει θέσιν καὶ μεταφέρεται στὸ καφενεῖον τοῦ Ἅγ. Ἀνδρέα. Ἐκεῖ ἀκολουθοῦν χορευτικὲς καὶ φωνητικὲς ἐπιδείξεις, πολὺ κάλες ἐπιτυχῶς καὶ ποὺ καταχειροκροτοῦνται.

Τὸ «τεφράκι» χορεῦ μεταβάλλεται σὲ ἀμφιθέατρον καὶ οἱ χορευταὶ σημειώνουν ρεκὸρ ἀντοχῆς ἐνῷ ἡ... μυρίεφη γαλαρία χειροκροτεῖ ἀδιάκοπα.

Τὸ κλεῖσιμο τῶν ἐπιδείξεων γίνεται μ' ἕνα νούμερο μπαλλιάκας ποὺ ἐντελεῖ μ' ἐπιτυχία ἕνα ἑσπέρας φίλων τῆς «Ε.Φ.Ε.».

Στὰς 9 μ. μ. οἱ ἐκδρομεῖς ἀναχωροῦν γιὰ τὴν Ἀθήνα, εὐθυμοι καὶ κεφάτοι, καὶ μὲ τὰς καλλίτερας τῶν ἐντυπώσεων γιὰ τὴν 5η αὐτὴ ἐκδρομὴ ποὺ σημείωσε ρεκὸρ ἐπιτυχίας ἀπὸ κάθε ἄποψη.

Ὁ Χ

Ὑπεράνω ὅλων τὸ σαποῦνι

"PERSIL"

Κίθε οἰκογενειὰ ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ ροῦχα νὰ λάμπουν καὶ νὰ μοσχοβολοῦν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ σαποῦνι «ΠΕΡΖΙΛ»

Τὸ Περζὶλ πλένει ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, γρήγορα, εὐθυνὰ καὶ χωρὶς φθοράν.

Τὸ ΠΕΡΖΙΛ οὐδεμίαν βλαβερὰν οὐσίαν περιέχει καὶ περὶ τούτου ἐργαζόμεθα ὑπεύθυνος

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα

Γιν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ

Πλατεῖα Ἁγ Θεοδώρων 9 *Τηλέφ. 53—87*
Πιρικιταθήκη Πάτρα, Δ. Φωτόπουλος, Πατρέως 66
Θήνικη, Καραβ.δας καὶ Σια, Στοὰ Φορόγλου.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ
ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-339

EDELWEISS

Πούδρα
Κρέμα
Ὀδοντόπαστα
Σάπων

Εἶνε τὰ τέσσαρα ἀπαραίτητα καὶ ἀπαράμιλλα εἴδη τῆς τουαλέττας. Μιὰ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.
Κεντρικὴ ἀποθήκη: Σταδίου 15, Φαρμακεῖον Μπακάκου, Ὁμόνοια.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΕΣ

Τελεία ἐφαρμογὴ καὶ στερεότης. Ἐπὶ μέτρῳ ἢ εὐρωπαϊκὲς ἕτοιμες, εἰς τὰ Φαρμακεῖα:

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁμόνοια καὶ «ΜΙΝΕΡΒΑ» Σταδίου 15

Παραπλεύρως τοῦ «Ἀττικοῦ»

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἕνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 λεμόνια.

Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεῖα πρὸς δρχ. 7.

Κεντρικὴ Παρακαταθήκη: Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια.

URODOL

κατὰ τῶν Ἀρθριτισμῶν, Ρευματισμῶν, Παχυσαρκίας, Ἀρτηριοσκληρώσεως, Ψαμμιάσεως, Λιθιάσεως.

Ἀντιπρόσωποι: ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια ΠΕΙΡΑΙΑ

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν.

Ἀντιπρόσωποι: ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι.